

L 505 / 2015

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

LEGE

privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar

Camera Deputaților adoptă prezentul proiect de lege.

TITLUL I

Domeniu de aplicare, definiții și autorități

Art. 1. – (1) Prezenta lege stabilește reguli și proceduri privind redresarea și rezoluția următoarelor categorii de entități:

- a) instituții de credit și firme de investiții, persoane juridice române;
- b) instituții financiare, persoane juridice române, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile prevăzute la lit. c) sau d) și care sunt acoperite de supravegherea la nivel consolidat a întreprinderii-mamă în conformitate cu art. 6 - 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012;
- c) societăți financiare holding, societăți financiare holding mixte și societăți financiare holding cu activitate mixtă, persoane juridice române;
- d) societăți financiare holding-mamă din România, societăți financiare holding-mamă din Uniunea Europeană, societăți financiare holding mixte-mamă din România, societăți financiare holding mixte-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române;

e) sucursale stabilite pe teritoriul României ale instituțiilor de credit și ale firmelor de investiții din state terțe.

(2) În exercitarea competențelor sale decurgând din prezenta lege în relație cu o entitate prevăzută la alin. (1), Banca Națională a României are în vedere natura activității desfășurate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al acesteia cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, extinderea și complexitatea activității acesteia, calitatea de membră a unui sistem instituțional de protecție care îndeplinește cerințele prevăzute la art. 113 alin. (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau a altor sisteme de sprijin reciproc prevăzute la art. 113 alin. (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și măsura în care entitatea furnizează servicii sau activități de investiții astfel cum acestea sunt definite potrivit prevederilor legislației privind piața de capital ce transpun art. 4 alin. (1) pct. 2 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE.

(3) În exercitarea competențelor sale decurgând din prezenta lege în relație cu o entitate prevăzută la alin. (1), Autoritatea de Supraveghere Financiară are în vedere natura activității desfășurate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al acesteia cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, extinderea și complexitatea activității acesteia, calitatea de membră a unui sistem instituțional de protecție sau a altor sisteme de sprijin reciproc prevăzute la art. 113 alin. (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și măsura în care entitățile menționate la alin. (1) lit. a) sau e), aflate în sfera de competență a Autorității de Supraveghere Financiară, furnizează servicii sau activități de investiții prevăzute la alin. (2).

Art. 2. – (1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *rezoluție* – aplicarea unui instrument de rezoluție pentru scopul atingerii unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției prevăzute la art. 178;

2. *instituție de credit* – instituția de credit definită la art. 4 alin. (1) pct. 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, fără a include entitățile prevăzute la art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 2 alin. (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și

supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE;

3. *firmă de investiții* – o firmă de investiții astfel cum este definită la art. 4 alin. (1) pct. 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, supusă unei cerințe de capital inițial reprezentând echivalentul în lei a 730.000 euro sau prevăzută de legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 28 alin. (2) din Directiva 2013/36/UE;

4. *sistem instituțional de protecție* – aranjamentul care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 113 alin. (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

5. *obiectivele rezoluției* – obiectivele prevăzute la art. 178;

6. *autoritate de rezoluție* – autoritatea desemnată de un stat membru ca autoritatea împuternicită să aplice instrumente de rezoluție și să exercite competențe de rezoluție;

7. *instrument de rezoluție* – un instrument prevăzut la art. 216;

8. *competență de rezoluție* – o competență prevăzută la art. 383 - 422;

9. *autoritate competentă* – autoritatea competentă conform definiției de la art. 4 alin. (1) pct. 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană în exercitarea competențelor specifice conferite prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit;

10. *ministere competente* – ministerele de finanțe sau alte ministere din statele membre, responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național în conformitate cu competențele naționale, desemnate de statele membre pentru exercitarea funcțiilor ministerului competent potrivit legislației naționale a statelor membre care transpune prevederile art. 3 alin. (5) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului;

11. *instituție* – o instituție de credit sau o firmă de investiții;

12. *organ de conducere al unei instituții de credit* – organul sau organele de administrare și de conducere ale unei instituții de credit stabilite potrivit actelor constitutive, în conformitate cu prevederile Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, în conformitate cu legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 3 alin. (1) pct. 7 din Directiva 2013/36/UE, împuternicit/împuternicite să stabilească strategia, obiectivele și orientarea generală a instituției de credit, care supraveghează și monitorizează procesul decizional de conducere și care include/includ persoanele care conduc în mod efectiv activitatea instituției de credit;

13. *conducere superioară* – persoanele fizice care exercită funcții de conducere în cadrul unei instituții și care sunt împuternicite cu activitatea de conducere curentă a instituției și răspund de modul de îndeplinire a acesteia față de organul de conducere, potrivit legislației naționale, ori, după caz, conducerea superioară conform legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 3 alin. (1) pct. 9 din Directiva 2013/36/UE;

14. *grup* – o întreprindere-mamă și filialele acesteia;

15. *grup transfrontalier* – un grup format din entități stabilite în mai multe state membre;

16. *sprijin financiar public extraordinar* – ajutorul de stat în înțelesul art. 107 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau orice alt sprijin financiar public acordat la nivel supra-național, care, dacă ar fi fost acordat la nivel național ar fi constituit ajutor de stat, destinat păstrării sau restabilirii viabilității, lichidității sau solvabilității unei instituții, unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau unui grup din care acestea fac parte;

17. *asigurarea de lichiditate în situații de urgență* – furnizarea de lichiditate de către banca centrală din bani ai băncii centrale sau orice altă formă de asistență care poate conduce la creșterea volumului de bani ai băncii centrale, unei instituții financiare solvabile sau unui grup de instituții financiare solvabile, care se confruntă cu probleme temporare de lichiditate, fără ca o astfel de operațiune să fie parte componentă a politicii monetare;

18. *criză sistemică* – o perturbare a sistemului financiar care poate să conducă la consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală și care poate fi generată de oricare dintre tipurile de intermediari financiari, piețe și infrastructuri, întrucât oricare dintre aceștia poate fi de importanță sistemică într-o anumită măsură;

19. *entitate din grup* – o persoană juridică care face parte dintr-un grup;

20. *plan de redresare* – un plan elaborat și actualizat de o instituție în conformitate cu art. 13 - 19;

21. *plan de redresare a grupului* – un plan elaborat și actualizat în conformitate cu art. 27 - 35;

22. *sucursală semnificativă* – o sucursală ce poate fi considerată semnificativă potrivit prevederilor art. 173¹, 210¹ și 210² din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, potrivit legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 51 alin. (1) din Directiva 2013/36/UE;

23. *funcții critice* – activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere poate conduce, în unul sau mai multe state membre, la perturbări în furnizarea unor servicii esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare date fiind dimensiunea, cota de piață, interconexiunile interne și externe, complexitatea instituției sau grupului sau derularea de către instituție sau grup de activități transfrontaliere; are relevanță în special capacitatea de substituire a acestor activități, servicii sau operațiuni;

24. *linii de activitate de bază* – liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituție sau pentru grupul de care aparține;

25. *condiții de declanșare a procedurii de rezoluție* – condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1);

26. *acțiune de rezoluție* – decizia de a supune o instituție sau o entitate la care se face referire la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) rezoluției în conformitate cu art. 180 - 182 sau art. 183 - 187, aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;

27. *plan de rezoluție* – un plan întocmit pentru o instituție în conformitate cu art. 49 - 56;

28. *rezoluția grupului* – oricare dintre următoarele:

a) adoptarea unei acțiuni de rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă sau al unei instituții care face obiectul supravegherii consolidate;

b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;

29. *plan de rezoluție a grupului* – un plan de rezoluție întocmit pentru un grup în conformitate cu art. 58 - 83;

30. *autoritate de rezoluție la nivel de grup* – autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant;

31. *schemă de rezoluție a grupului* – planul întocmit pentru scopuri legate de rezoluția grupului în conformitate cu art. 473 - 497;

32. *colegiu de rezoluție* – colegiul instituit în conformitate cu art. 458 - 463 în vederea îndeplinirii sarcinilor prevăzute la art. 458;

33. *procedură de insolvență* – procedura de insolvență colectivă care implică ridicarea parțială sau integrală a dreptului de administrare a unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, aplicabilă în mod normal instituțiilor în temeiul dreptului intern și care este fie specifică

instituțiilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice; în România cadrul legal al procedurii de insolvență este reglementat de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, respectiv de Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice;

34. *instrumente de datorie în sensul art. 383 alin. (1) lit. g) și j)* – obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;

35. *cerințe privind fondurile proprii* – cerințele prevăzute la art. 92 - 98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

36. *colegiu de supraveghere* – colegiul instituit la inițiativa supraveghetorului consolidant, cu scopul de a facilita coordonarea activităților de supraveghere și fundamentarea de decizii comune cu privire la cerințele prudențiale specifice unei instituții și schimbul de informații în cadrul colegiului, cu respectarea cerințelor referitoare la păstrarea secretului profesional și a dreptului Uniunii Europene și pentru a asigura, atunci când este cazul, o coordonare și o colaborare adecvată cu autoritățile competente relevante din state terțe, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor relevante din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, colegiul instituit potrivit legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 116 din Directiva 2013/36/UE;

37. *cadrul UE privind ajutorul de stat* – cadrul legal instituit prin art. 107, 108 și 109 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, regulamente și alte acte ale Uniunii Europene, inclusiv ghiduri, comunicări și înștiințări efectuate sau adoptate în temeiul art. 108 alin. (4) sau al art. 109 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

38. *lichidare* – valorificarea activelor unei instituții sau ale unei entități la care se face referire la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

39. *instrument de separare a activelor* – mecanismul prin care o autoritate de rezoluție transferă active, drepturi sau obligații ale unei instituții supuse rezoluției către un vehicul de administrare a activelor în conformitate cu art. 268 - 280;

40. *vehicul de administrare a activelor* – persoana juridică care îndeplinește cerințele prevăzute la art. 269;

41. *instrument de recapitalizare internă* – mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor unei instituții supuse rezoluției în conformitate cu art. 281 - 284;

42. *instrument de vânzare a afacerii* – mecanismul prin care o autoritate de rezoluție transferă acțiuni sau alte instrumente de proprietate,

emise de o instituție supusă rezoluției, sau active, drepturi sau obligații ale unei instituții supuse rezoluției către un cumpărător care nu este instituție-punte, conform art. 223 - 235;

43. *instituție-punte* – o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la art. 240;

44. *instrumentul instituției-punte* – mecanismul prin care o autoritate de rezoluție transferă acțiuni sau alte instrumente de proprietate, emise de o instituție supusă rezoluției, sau active, drepturi sau obligații ale unei instituții supuse rezoluției către o instituție-punte, conform art. 239 - 250;

45. *instrumente de proprietate* – acțiuni și alte instrumente de capital care conferă drept de proprietate, instrumente care sunt convertibile în sau dau dreptul de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de capital, și instrumente reprezentând interese în acțiuni sau în alte instrumente de capital care conferă drepturi de proprietate;

46. *acționari* – deținători de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;

47. *competență de transfer* – competența de a transfera acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi sau obligații, sau orice combinație a acestora, de la o instituție supusă rezoluției către un destinatar, potrivit art. 383 alin. (1) lit. c) sau d);

48. *contraparte centrală* – contraparte centrală în sensul prevăzut la art. 2 pct. (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții;

49. *instrument financiar derivat* – instrumentul prevăzut la art. 2 pct. 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

50. *competență de reducere a valorii sau de conversie* – competența specificată la art. 359 și art. 383 alin. (1) lit. e) - i);

51. *obligație garantată* – datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare a obligației este asigurat printr-un privilegiu, gaj ori alt contract de garanție reală sau prin orice alt mijloc de garantare, indiferent de forma juridică în care se constituie garanția, inclusiv datorii care rezultă din tranzacții repo sau din alte contracte de garanție cu transfer de proprietate;

52. *sumă agregată* – suma totală cu care autoritatea de rezoluție a determinat că trebuie reduse sau convertite datoriile eligibile, conform art. 311;

53. *instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază* – instrumentele de capital care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 28 alin. (1) - (4), art. 29 alin.(1) - (5) sau art. 31 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

54. *instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar* – instrumentele de capital care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 52 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

55. *instrumente de fonduri proprii de nivel 2* – instrumentele de capital sau împrumuturi subordonate care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

56. *datorii eligibile* – datoriile și instrumentele de capital ale unei instituții sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, care nu sunt excluse din sfera aplicării instrumentului de recapitalizare internă conform art. 286 ;

57. *schemă de garantare a depozitelor* – schemă de garantare a depozitelor oficial recunoscută pe teritoriul României potrivit dispozițiilor legislației privind schemele de garantare a depozitelor ori, după caz, schemă de garantare a depozitelor oficial recunoscută pe teritoriul altui stat membru în conformitate cu legislația națională care transpune prevederile art. 4 din Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor;

58. *instrumente de capital relevante potrivit prevederilor art. 281 - 382* – instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;

59. *rată de conversie* – factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care o datorie dintr-o anumită clasă va fi transformată, cu referință fie la un singur instrument din clasa în discuție, fie la o unitate valorică specificată dintr-o creanță;

60. *creditor afectat* – un creditor a cărui creanță este legată de un element de datorie redus sau convertit în acțiuni sau alte instrumente de proprietate, ca urmare a exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie în contextul instrumentului de recapitalizare internă;

61. *acționar afectat* – un deținător de instrumente de proprietate ale cărui instrumente au fost anulate în urma aplicării măsurilor prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. h);

62. *autoritate responsabilă cu determinarea* – autoritatea din România desemnată potrivit art. 373 - 374, care are atribuții în realizarea determinărilor prevăzute la art. 360, respectiv autoritatea dintr-un alt stat membru desemnată potrivit legislației naționale a acestuia care transpune art. 61 din Directiva 2014/59/UE, și care este responsabilă cu determinarea de la art. 59. alin. (3) din Directiva 2014/59/UE;

63. *instituție-mamă relevantă* – o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding

cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, asupra căreia se aplică instrumentul de recapitalizare internă;

64. *destinatar* – o entitate căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi sau alte obligații, sau orice combinație a acestora, de la o instituție supusă rezoluției;

65. *zi lucrătoare* – orice zi, alta decât sâmbăta, duminica sau o altă zi în care este sărbătoare legală în statul membru relevant;

66. *drept de încetare* – dreptul de a denunța un contract, dreptul de a accelera executarea, de a stinge ori de a compensa obligații sau dreptul care rezultă din orice clauză cu efect similar în baza căreia se pot suspenda, modifica sau stinge obligații ale uneia dintre părțile la contract sau dintr-o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care ar fi existat în absența acesteia;

67. *instituție supusă rezoluției* – o instituție, o instituție financiară, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, asupra căreia se aplică acțiuni de rezoluție;

68. *filială din Uniune* – o instituție stabilită într-un stat membru care este filială a unei instituții sau întreprinderi-mamă dintr-un stat terț;

69. *întreprindere-mamă din Uniunea Europeană* – o instituție-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană;

70. *instituție dintr-un stat terț* – o entitate cu sediul într-un stat terț care, dacă ar fi fost stabilită într-un stat membru, ar fi fost o instituție;

71. *întreprindere-mamă dintr-un stat terț* – o instituție-mamă, o societate financiară holding-mamă, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat terț;

72. *proceduri de rezoluție dintr-un stat terț* – proceduri stabilite de legislația unui stat terț cu scopul de a gestiona situația unei instituții sau întreprinderi-mamă dintr-un stat terț, aflate în dificultate majoră, care sunt comparabile, din punct de vedere al obiectivelor și rezultatelor anticipate, cu acțiunile de rezoluție din Directiva 2014/59/UE;

73. *sucursală în Uniune* – o sucursală, stabilită într-un stat membru, a unei instituții dintr-un stat terț;

74. *sucursală în România* – o sucursală stabilită în România a unei instituții dintr-un stat terț;

75. *autoritate relevantă dintr-un stat terț* – autoritatea dintr-un stat terț cu competențe similare celor exercitate potrivit Directivei 2014/59/UE de autoritatea de rezoluție sau autoritatea competentă;

76. *mecanism de finanțare a grupului* – mecanismul sau mecanismele de finanțare ale statului membru în care este autoritatea de rezoluție a grupului;

77. *tranzacție back-to-back* – o tranzacție între două entități din grup efectuată cu scopul de a transfera, total sau parțial, riscul generat de o altă tranzacție efectuată de una dintre entitățile respective cu o terță parte;

78. *garanție intragrup* – un contract prin care o entitate din grup garantează obligațiile unei alte entități din grup față de o terță parte;

79. *obligațiune garantată* – obligațiunea care respectă criteriile prevăzute la art. 85 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 10/2015 ori, după caz, instrumentul prevăzut în legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 52 alin. (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM);

80. *contract de garanție financiară cu transfer de proprietate* – contractul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 9/2004 privind unele contracte de garanție financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2004, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, prevăzut de legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară;

81. *acord de compensare* – orice înțelegere sau clauză potrivit căreia mai multe creanțe sau obligații pot fi transformate într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată potrivit cărora, la producerea unui eveniment determinat (oricum și oriunde ar fi definit acesta), obligațiile părților devin imediat exigibile sau sunt stinse și sunt, în oricare dintre cazuri, transformate sau înlocuite de o singură creanță netă; sunt asimilate acordului de compensare expresiile: „clauze de compensare cu exigibilitate imediată” definite la art. 2 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 9/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2004, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz,

prevăzute de legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 2 alin. (1) lit. n) pct. (i) din Directiva 2002/47/CE și „compensările” astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (11) din Legea nr. 253/2004 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare, cu modificările și completările ulterioare ori, după caz, prevăzute de legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 2 lit. k) din Directiva nr. 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare;

82. *acord de compensare reciprocă* – orice înțelegere sau clauză prin care două sau mai multe creanțe sau obligații existente între instituția supusă rezoluției și o contrapartidă se sting reciproc;

83. *contracte financiare* – cel puțin următoarele contracte și acorduri:

a) contracte pe titluri de valoare, inclusiv contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare ori opțiuni pe un titlu de valoare, grup sau indice de titluri de valoare ori tranzacții repo sau reverse repo implicând orice astfel de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;

b) contracte pe mărfuri, inclusiv contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri pentru livrări viitoare ori opțiuni pe o marfă, un grup sau un indice de mărfuri ori tranzacții repo sau reverse repo implicând orice astfel de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri;

c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe mărfuri) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de mărfuri sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau interese contra unui anumit preț, la un anumit moment în viitor;

d) contracte swap, inclusiv swapuri și opțiuni pe rata dobânzii; acorduri pe cursul valutar la vedere sau de alt tip pe piața valutară; swapuri pe valută, pe indici ai acțiunilor sau pe acțiuni, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiții meteorologice; emisii sau inflație ori swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit sau orice acord sau tranzacție similară care face obiectul unor tranzacționări repetate pe piețele swapurilor sau ale instrumentelor financiare derivate;

e) acorduri de împrumut interbancar în cazul cărora împrumutul se acordă pe o perioadă de maximum trei luni;

f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri prevăzute la lit. a) - e);

84. *măsură de prevenire a crizelor* – exercitarea competențelor pentru înlăturarea directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de redresare conform art. 25, exercitarea competențelor pentru

înlăturarea directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de soluționare conform art. 92 - 98 sau art. 99 - 116, aplicarea măsurilor de intervenție timpurie potrivit art. 149 - 151, numirea unui administrator temporar conform art. 153 - 161 sau exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie conform art. 358 - 367;

85. *măsură de gestionare a crizelor* – o acțiune de rezoluție sau numirea unui administrator special conform art. 194 - 200 ori a unei persoane conform art. 331 sau 420;

86. *capacitate de redresare* – capacitatea unei instituții de a-și restabili poziția financiară după o deteriorare semnificativă a acesteia;

87. *investitor* – orice persoană care a încredințat fonduri bănești sau instrumente financiare unei firme de investiții, în scopul prestării de servicii de investiții financiare ori, după caz, investitorul în înțelesul legislației altui stat membru care transpune art. 1 pct. 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori;

88. *autoritate națională macroprudențială desemnată* – autoritate însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale la care se referă Recomandarea B1 din Recomandările Comitetului European pentru Risc Sistemic nr. ESRB/2011/3 privind mandatul macroprudențial al autorităților naționale;

89. *microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii* – întreprinderi care respectă criteriul referitor la cifră de afaceri anuală netă prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii așa cum sunt acestea încadrate în alte state membre potrivit criteriului referitor la cifra de afaceri prevăzut la art. 2 alin. (1) din Anexa la Recomandarea Comisiei nr.2003/361/CE din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii;

90. *piață reglementată* – piața astfel cum este definită potrivit prevederilor legislației privind piața de capital ce transpun art. 4 alin. (1) pct. 21 din Directiva 2014/65/UE;

91. *structură care exercită funcția de rezoluție* – organizare structurală din cadrul Băncii Naționale a României, incluzând structuri de guvernanță și linii de raportare distincte, care asigură îndeplinirea atribuțiilor de rezoluție ale Băncii Naționale a României conform prezentei legi;

92. *structură care exercită funcția de supraveghere* – organizare structurală din cadrul Băncii Naționale a României, incluzând structuri de guvernanță și linii de raportare distincte, care asigură îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere ale Băncii Naționale a României conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin

Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentei legi.

(2) În aplicarea prezentei legi, termenii și expresiile:

a) instituție financiară, filială, întreprindere-mamă, bază consolidată, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, sucursală, supraveghetor consolidant, fonduri proprii, instituție-mamă dintr-un stat membru, instituție-mamă din Uniunea Europeană, au înțelesul prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

b) deponent, depozit eligibil și depozit acoperit au înțelesul prevăzut de legislația privind schemele de garantare a depozitelor ori, după caz, de legislația altui stat membru care transpune Directiva 2014/49/UE;

c) organ de conducere al unei firme de investiții reprezintă organul de administrare și de conducere al unei firme de investiții stabilit potrivit actelor constitutive, în conformitate cu prevederile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, în conformitate cu legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 3 alin. (1) pct. 7 din Directiva 2013/36/UE, împuternicit să stabilească strategia, obiectivele și orientarea generală a firmei de investiții, care supraveghează și monitorizează procesul decizional de conducere și care include persoanele care conduc în mod efectiv activitatea firmei de investiții.

Art. 3. – (1) Banca Națională a României este autoritatea de rezoluție pentru:

a) instituțiile de credit, persoane juridice române;
b) sucursalele din România ale instituțiilor de credit din state terțe;
c) entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care fac parte dintr-un grup supus supravegherii pe bază consolidată, a cărui societate-mamă este o instituție de credit sau care, în cazul în care societatea-mamă este o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, include și o instituție de credit.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritatea de rezoluție pentru:

a) firmele de investiții, persoane juridice române;
b) sucursalele din România ale firmelor de investiții din state terțe;
c) entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care fac parte dintr-un grup supus supravegherii pe bază consolidată, a cărui

societate-mamă este o firmă de investiții sau care, în cazul în care societatea-mamă este o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, nu include și o instituție de credit.

(3) Banca Națională a României informează Autoritatea bancară europeană, înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Decizie nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei, cu privire la autoritățile de rezoluție desemnate potrivit alin. (1) și (2), precum și cu privire la funcțiile și responsabilitățile ce revin fiecăreia și notifică acesteia și Comisiei Europene motivele segregării responsabilităților de rezoluția la nivel național.

(4) Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară încheie acorduri scrise de coordonare și cooperare în vederea exercitării competențelor ce le revin potrivit prezentei legi.

Art. 4. – (1) Banca Națională a României este autoritate competentă potrivit art.4 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și autoritate de rezoluție potrivit art. 3 din prezenta lege, sens în care:

a) asigură, în cadrul organizării sale interne, independența operațională și evitarea conflictului de interese între structura care exercită funcția de rezoluție potrivit prezentei legi și structura care exercită funcția de supraveghere conform Regulamentului (UE) nr. 575/2013, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și prezentei legi, precum și între structura care exercită funcția de rezoluție și structurile care exercită alte funcții conform statutului sau altor dispoziții legale;

b) se asigură că dispune de resursele și capacitatea operațională necesare, inclusiv de personal cu experiență, pentru a aplica acțiunile de rezoluție și că este în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției;

c) stabilește pentru personalul implicat în exercitarea funcției de rezoluție, în temeiul prezentei legi, linii distincte de raportare și separare structurală față de personalul ce exercită sarcini de supraveghere în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și al prezentei legi, ori față de personalul implicat în exercitarea altor funcții ale Băncii Naționale a României;

d) adoptă și publică, pentru scopul prezentului articol, acele norme interne relevante necesare, inclusiv cele privind secretul profesional și schimbul de informații între structurile responsabile cu diferitele funcții exercitate potrivit legii;

e) stabilește proceduri pentru ca structurile și persoanele care exercită, în numele Băncii Naționale a României, funcția de supraveghere și, respectiv, pe cea de rezoluție, să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție;

f) are în vedere orientările și recomandările emise de către Autoritatea bancară europeană în domeniul redresării și rezoluției, în conformitate cu dispozițiile art. 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritate competentă potrivit art. 4¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și autoritate de rezoluție potrivit art. 3 alin. (2), sens în care:

a) asigură, în cadrul organizării sale interne, independența operațională și evitarea conflictului de interese între structura care exercită funcția de rezoluție potrivit prezentei legi și structura care exercită funcția de supraveghere conform Regulamentului (UE) nr. 575/2013, Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și prezentei legi, precum și între structura care exercită funcția de rezoluție și structurile care exercită alte funcții conform statutului sau altor dispoziții legale;

b) se asigură că dispune de resursele și capacitatea operațională necesare, inclusiv de personal cu experiență, pentru a aplica acțiunile de rezoluție și că este în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției;

c) stabilește pentru personalul implicat în exercitarea funcției de rezoluție în temeiul prezentei legi linii distincte de raportare și separare structurală față de personalul ce exercită sarcini de supraveghere în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, al Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, al Ordonanței de urgență nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și al prezentei legi, sau față de personalul implicat în exercitarea altor funcții ale Autorității de Supraveghere Financiară;

d) adoptă și publică, pentru scopul prezentului articol, acele norme interne relevante necesare, inclusiv cele privind secretul profesional și schimbul de informații între structurile responsabile cu diferitele funcții exercitate potrivit legii;

e) stabilește proceduri pentru ca structurile și persoanele care exercită, în numele Autorității de Supraveghere Financiară, funcția de supraveghere și, respectiv, pe cea de rezoluție, să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție.

Art. 5. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este autoritatea de contact pentru asigurarea cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din celelalte state membre și informează Autoritatea bancară europeană în acest sens.

Art. 6. – (1) Ministerul Finanțelor Publice este responsabil cu exercitarea în România a funcțiilor ministerului competent potrivit prezentei legi.

(2) Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autorități de rezoluție, informează Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, în legătură cu toate deciziile adoptate în temeiul prezentei legi, iar în cazul acelor decizii care au impact fiscal direct sau implicații sistemice, obțin aprobarea Ministerului Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, înainte de implementarea deciziei, potrivit protocolului încheiat între aceste autorități, potrivit prevederilor prezentei legi.

Art. 7. – (1) Deciziile adoptate de Banca Națională a României sau, după caz, de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în baza prezentei legi iau în considerare impactul potențial asupra tuturor statelor membre în care instituția de credit, firma de investiții sau grupul își desfășoară activitatea, astfel încât să fie reduse la minimum efectele negative socio-economice și asupra stabilității financiare în statele membre respective.

(2) Instrumentele de rezoluție ocrotesc interesul public de apărare a stabilității financiare și se aplică atunci când sunt necesare pentru atingerea obiectivelor rezoluției, respectiv când instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar putea destabiliza sistemul financiar.

Art. 8. – Dispozițiile art. 25 alin. (3) și (4) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României sunt aplicabile în mod corespunzător în ceea ce privește regimul răspunderii autorității de rezoluție, a personalului său și a oricărei persoane care acționează conform legii sub controlul acestei autorități pentru exercitarea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege.

TITLUL II Pregătirea

CAPITOLUL I Planificarea redresării și a rezoluției

SECȚIUNEA 1 *Dispoziții generale*

Art. 9. – (1) Instituțiile de credit care dețin o pondere importantă în sistemul financiar național elaborează propriile planuri de redresare în conformitate cu art. 13 - 48 și fac obiectul unor planuri de rezoluție individuale în conformitate cu art. 49 - 84.

(2) În aplicarea prevederilor prezentului articol, se consideră că o instituție de credit are o pondere importantă în sistemul financiar național dacă îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

- a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 miliarde euro;
- b) ponderea activelor totale în produsul intern brut al României depășește 20%, cu excepția cazului în care valoarea activelor totale este sub 5 miliarde euro.

Art. 10. – (1) Prin excepție de la dispozițiile art. 13 - 84, având în vedere elementele prevăzute la art. 1 alin. (2), precum și evaluarea impactului pe care situația de dificultate majoră a unei instituții de credit și lichidarea sa ulterioară prin procedurile de insolvență l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare și asupra economiei per ansamblu, precum și potențialele efecte negative semnificative generate de situația de dificultate majoră a instituției de credit, Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă și autoritate de rezoluție, poate stabili cerințe simplificate privind planul de redresare și planul de rezoluție al respectivei entități, în ceea ce privește:

- a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la art. 13 - 84;
- b) data până la care primele planuri de redresare și de rezoluție vor fi elaborate și frecvența de actualizare a acestor planuri, care poate fi mai mică decât cea prevăzută la art. 14, 33, 54 și 66;
- c) conținutul și nivelul de detaliere a informațiilor solicitate instituțiilor de credit în conformitate cu art. 17 lit. a) și b), art. 57 alin. (1), art. 60 și Secțiunile A și B din Anexa care face parte integrantă din prezenta lege;
- d) nivelul de detaliere a informațiilor necesare evaluării posibilității de soluționare prevăzute la art. 85 - 91 și în Secțiunea C din Anexă.

(2) Evaluarea de la alin. (1) se va realiza de către Banca Națională a României, dacă este cazul, după consultarea cu autoritatea națională macroprudențială desemnată din România.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, și, după caz, de autoritate de rezoluție poate impune în orice moment unei instituții de credit căreia i-au fost aplicate cerințe simplificate, potrivit alin. (1), trecerea la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 - 84, cu stabilirea și comunicarea termenului de conformare a instituției de credit la noile cerințe.

(4) Aplicarea cerințelor simplificate, prevăzute la alin. (1), nu afectează competențele Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă și, după caz, de autoritate de rezoluție, de a dispune măsuri de prevenire a crizelor sau măsuri de gestionare a crizelor.

Art. 11. – (1) Cu respectarea dispozițiilor art. 9 și ale alin. (2) al prezentului articol, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă sau, după caz, de autoritate de rezoluție, poate excepta următoarele categorii de entități:

a) cooperativele de credit dintr-o rețea cooperatistă de credit ce beneficiază potrivit legislației naționale de exceptare de la aplicarea unor cerințe prudențiale în conformitate cu art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de la aplicarea cerințelor prevăzute la art. 13 - 48 și, după caz, art. 49 - 84;

b) instituții care sunt membre ale unui sistem instituțional de protecție, de la aplicarea cerințelor prevăzute la art. 13 - 48.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1):

a) cerințele prevăzute la art. 13 - 48 și, după caz, art. 49 - 84 se aplică la nivel consolidat rețelei formată din casa centrală și cooperativele de credit afiliate la aceasta care respectă condițiile prevăzute la art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

b) sistemul instituțional de protecție va respecta cerințele prevăzute la art. 13 - 48, în cooperare cu fiecare dintre instituțiile care beneficiază de exceptare.

(3) În aplicarea cerințelor art. 13 - 48 entităților prevăzute la alin. (1), în cazul unei rețele cooperatiste de credit orice trimitere la un grup se consideră a fi făcută la casa centrală împreună cu cooperativele de credit afiliate acestuia în înțelesul art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și cu filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituții de credit care fac obiectul supravegherii consolidate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se consideră a fi făcută la casa centrală.

Art. 12. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție și autoritate competentă, comunică Autorității bancare europene modul de aplicare a art. 9, 10 alin. (1) și art. 11.

SECȚIUNEA a 2-a
Planificarea redresării

2.1. Dispoziții generale privind planurile de redresare

Art. 13. – (1) Fiecare instituție de credit, persoană juridică română, care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate, potrivit art. 176, 181 și 192 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, elaborează și menține un plan de redresare care prevede măsuri ce trebuie luate de entitate pentru restabilirea poziției sale financiare în cazul deteriorării semnificative a acesteia.

(2) Planurile de redresare sunt considerate parte integrantă a cadrului formal de administrare a activității instituit de instituția de credit potrivit art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 14. – Instituțiile de credit actualizează planurile de redresare cel puțin anual sau, la solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, cu o frecvență mai mare și, în orice caz, după orice modificare a structurii organizatorice sau juridice, ori a activității sau situației financiare a instituției de credit care ar putea avea impact semnificativ asupra planurilor de redresare sau ar impune modificarea acestora.

Art. 15. – La elaborarea planurilor de redresare, instituțiile de credit nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul la sprijin financiar public extraordinar.

Art. 16. – Instituțiile de credit includ în planul de redresare, dacă este cazul, o analiză a situațiilor în care pot solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică activele care pot fi calificate drept garanții reale.

Art. 17. – (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor din art. 9 - 84, planurile de redresare trebuie să includă:

- a) informațiile prevăzute în Secțiunea A din Anexă;
- b) măsuri ce pot fi luate de către instituția de credit atunci când sunt întrunite condițiile pentru intervenția timpurie prevăzute de art. 149 - 151;
- c) condiții și proceduri adecvate pentru a garanta aplicarea măsurilor de redresare în timp util, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare.

(2) Planurile de redresare trebuie să fie elaborate luând în considerare o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică majoră, relevante pentru caracteristicile specifice ale instituției de credit, inclusiv evenimente sistemice, scenarii de criză specifice persoanelor juridice considerate individual, precum și grupurilor în ansamblul lor.

Art. 18. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate solicita unei instituții de credit să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare la care este parte.

Art. 19. – Organul de conducere al instituției de credit evaluează și aprobă planul de redresare înainte de transmiterea acestuia către Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă.

Art. 20. – (1) Instituțiile de credit supuse obligației de întocmire a planurilor de redresare în temeiul art. 13, 27 și 29, trebuie să transmită planurile de redresare Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, pentru a fi evaluate.

(2) Instituțiile de credit trebuie să demonstreze de o manieră satisfăcătoare pentru Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, că planurile de redresare îndeplinesc criteriile de la art. 21.

Art. 21. – În termen de șase luni de la primirea planului de redresare, după consultarea autorităților competente din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative ale instituției de credit, în situația în care planul de redresare este relevant pentru respectiva sucursală, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, analizează planul de redresare și evaluează în ce măsură acesta respectă cerințele prevăzute la art. 13 - 19 și următoarele criterii:

a) punerea în aplicare a aranjamentelor propuse în planul de redresare este, în mod rezonabil, probabil să asigure păstrarea sau restabilirea viabilității și poziției financiare a instituției de credit sau, după caz, a grupului, ținând cont de măsurile premergătoare pe care entitatea le-a întreprins sau a planificat să le întreprindă;

b) implementarea planului și a opțiunilor de redresare identificate în acesta este, în mod rezonabil, probabil să fie realizată rapid și eficient în situații de criză financiară, cu evitarea la maximum a efectelor negative

semnificative asupra sistemului financiar, inclusiv în scenarii în care și alte instituții ar trebui să implementeze planuri de redresare în aceeași perioadă.

Art. 22. – La evaluarea caracterului adecvat al planului de redresare potrivit art. 21, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, ia în considerare gradul în care structura de capital și de finanțare a instituției de credit corespunde complexității structurii organizatorice și profilului de risc al acesteia.

Art. 23. – (1) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere transmite planul de redresare structurii care exercită funcția de rezoluție.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție evaluează planul de redresare în scopul identificării acelor măsuri pe care acesta le conține, ce pot avea impact negativ asupra posibilității de soluționare a instituției de credit și poate face recomandări referitoare la aceste aspecte structurii care exercită funcția de supraveghere.

Art. 24. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole semnificative în calea implementării planului, aceasta comunică instituției de credit și, dacă este cazul, întreprinderii-mamă din grup, rezultatul evaluării și solicită instituției de credit prezentarea, în termen de două luni de la comunicare, a unui plan revizuit care să conțină soluții pentru înlăturarea deficiențelor sau depășirea obstacolelor.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate prelungi cu o lună termenul prevăzut la alin. (1), la solicitarea instituției de credit.

(3) Înainte de a solicita unei instituții de credit să deponă un plan de redresare revizuit potrivit alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, solicită opinia instituției de credit referitoare la o astfel de cerință.

(4) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, apreciază că deficiențele și obstacolele nu au fost soluționate în mod corespunzător prin planul revizuit, aceasta poate impune instituției de credit modificări punctuale asupra planului.

Art. 25. – (1) În cazul în care instituția de credit nu prezintă un plan de redresare revizuit sau Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, stabilește că planul de redresare revizuit nu rezolvă problema deficiențelor sau obstacolelor potențiale identificate în cadrul evaluării

inițiale și că nici nu este posibilă rezolvarea prin impunerea unor modificări punctuale ale planului, Banca Națională a României solicită instituției de credit să identifice, într-o perioadă rezonabilă, modificări pe care le poate aduce activității sale economice pentru a înlătura respectivele deficiențe sau depăși respectivele obstacole din calea implementării planului de redresare.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, stabilește durata perioadei prevăzute la alin. (1), de la caz la caz, în funcție de situația entității și natura deficiențelor identificate.

(3) În cazul în care instituția de credit nu identifică, în termenul stabilit de Banca Națională a României potrivit alin. (2), modificări pe care le poate aduce activității sale economice sau în cazul în care Banca Națională a României estimează că acțiunile propuse de instituția de credit nu ar soluționa în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate impune instituției de credit una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la alin. (4) și/sau orice altă măsură pe care o consideră necesară și proporțională ținând cont de gravitatea deficiențelor sau amplitudinea obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității instituției de credit.

(4) Fără a aduce atingere art. 226 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate impune instituției de credit una sau mai multe din următoarele măsuri:

- a) reducerea profilului de risc al instituției de credit, inclusiv reducerea riscului de lichiditate;
- b) aplicarea de măsuri de recapitalizare promptă;
- c) revizuirea strategiei și structurii instituției de credit;
- d) modificarea strategiei de finanțare, pentru îmbunătățirea rezistenței la șoc a liniilor de activitate de bază și a funcțiilor critice;
- e) modificarea structurii de administrare a instituției de credit.

Art. 26. – (1) Măsurile impuse instituțiilor de credit de Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, conform art. 25 alin. (4) trebuie să fie proporționale cu gravitatea deficiențelor și amplitudinea obstacolelor supuse remedierii.

(2) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, însoțită de motivarea acesteia, se comunică în scris instituției de credit și poate fi contestată în condițiile prevăzute la art. 275 - 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

2.2. Planuri de redresare la nivel de grup

Art. 27. – (1) Întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană care au sediul în România și pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant elaborează și transmit Băncii Naționale a României un plan de redresare a grupului în ansamblul său.

(2) Întreprinderea-mamă asigură că în planul de redresare a grupului sunt specificate măsurile a căror aplicare poate fi impusă la nivelul întreprinderii-mamă înseși și la nivelul fiecărei filiale în parte.

(3) Întreprinderea-mamă actualizează planurile de redresare cu respectarea dispozițiilor art. 14.

Art. 28. – Prevederile art. 27 se aplică în mod corespunzător și întreprinderilor-mamă din Uniunea Europeană care au sediul în România și pentru care supraveghetor consolidant este o autoritate competentă dintr-un alt stat membru.

Art. 29. – În cazul în care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant pentru întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană care nu au sediul în România, Banca Națională a României poate solicita autorității competente din statul membru în care întreprinderea-mamă își are sediul să îi ceară acesteia elaborarea și transmiterea către Banca Națională a României a unui plan de redresare a grupului, cu îndeplinirea cerințelor art. 27 alin. (2) și (3).

Art. 30. – În cazurile prevăzute la art. 41 - 47, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, poate solicita instituțiilor de credit persoane juridice române filiale ale unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană supravegheate de alt supraveghetor consolidant, să elaboreze și să-i transmită planuri de redresare individuale.

Art. 31. – (1) Cu respectarea cerințelor de păstrare a confidențialității prevăzute în prezenta lege, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, transmite planurile de redresare a grupului:

a) autorităților competente relevante prevăzute la art. 184 și 185¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

b) autorităților competente din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care planul de redresare este relevant pentru respectivele sucursale;

c) celorlalte autorități de rezoluție ale filialelor.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere transmite planurile de redresare a grupului structurii care exercită funcția de rezoluție.

Art. 32. – (1) La elaborarea planului de redresare a grupului, întreprinderea-mamă urmărește stabilizarea în situații de criză a grupului în ansamblu sau a oricărei instituții din grup, astfel încât să soluționeze sau să elimine cauzele perturbărilor și să restabilească poziția financiară a grupului sau a instituției în cauză, ținând seama în același timp de poziția financiară a altor entități ale grupului.

(2) Întreprinderea-mamă include în planul de redresare a grupului aranjamente menite să asigure coordonarea și consecvența măsurilor care se întreprind la nivelul întreprinderii-mamă, la nivelul entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d), precum și a celor care se iau la nivelul filialelor și, dacă este cazul, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, la nivelul sucursalelor semnificative.

Art. 33. – Planul de redresare a grupului și orice plan de redresare individual elaborat de o filială trebuie să includă elementele prevăzute la art. 13 - 19, inclusiv o gamă de opțiuni de redresare care identifică măsurile ce pot fi întreprinse pe fiecare scenariu de criză prevăzut la art. 17 alin. (2) și, dacă este cazul, aranjamentele privind sprijinul financiar intragrup, adoptate potrivit acordului privind sprijinul financiar intragrup încheiat potrivit prevederilor art. 117 - 148.

Art. 34. – Întreprinderea-mamă identifică în planul de redresare a grupului, pentru fiecare scenariu de criză, eventualele obstacole în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul fiecărei entități, și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării de datorii ori restituirii de active în cadrul grupului.

Art. 35. – Organul de conducere al întreprinderii-mamă ce elaborează planul de redresare al grupului în temeiul art. 27, 28 sau 29, după caz, evaluează și aprobă planul de redresare a grupului înainte de transmiterea acestuia către Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, sau, după caz, supraveghetorului consolidant din alt stat membru.

2.3. Evaluarea planurilor de redresare a grupului

Art. 36. – (1) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente prevăzute la art. 185¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și împreună cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative, în măsura în care planul de redresare a grupului este relevant pentru sucursalele semnificative, examinează planul și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la art. 20 - 35.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1) se efectuează conform procedurii stabilite la art. 20 - 26 și dispozițiilor art. 37 - 40 și ține seama de impactul potențial al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare în toate statele membre în care grupul operează.

Art. 37. – (1) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, depune toate diligențele pentru a adopta o decizie comună împreună cu autoritățile competente ale filialelor, într-un termen de patru luni de la data transmiterii planului de redresare a grupului, în conformitate cu prevederile art. 31, cu privire la:

- a) examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului;
- b) necesitatea elaborării unor planuri de redresare pe bază individuală pentru instituțiile care fac parte din grup;
- c) aplicarea măsurilor prevăzute la art. 24 și 25.

(2) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, poate solicita Autorității bancare europene acordarea de asistență potrivit art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea ajungerii la o decizie comună, în sensul prevederilor alin. (1).

Art. 38. – (1) În absența unei decizii comune luate în termenul de patru luni prevăzut la art. 37 alin. (1), de către autoritățile competente cu privire la examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau cu privire la orice măsuri pe care întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană trebuie să le ia potrivit art. 24 și 25, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, adoptă propria decizie, ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni prevăzut și notifică decizia întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană și celorlalte autorități competente ale filialelor.

(2) Dacă, în termenul de patru luni, oricare dintre autoritățile competente prevăzute la art. 37 se adresează Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în

legătură cu evaluarea planurilor de redresare și cu implementarea măsurilor prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. a), b) și d), Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(3) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, ține cont la adoptarea propriei decizii de decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(5) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, nu se mai poate adresa Autorității bancare europene în legătură cu evaluarea planurilor de redresare și cu implementarea măsurilor prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. a), b) și d).

(6) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de supraveghetor consolidant.

Art. 39. – Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, împreună cu autoritățile competente care nu s-au adresat Autorității bancare europene potrivit art. 38 alin. (2), poate ajunge la o decizie comună cu privire la un plan de redresare la nivel de grup, care vizează entitățile din grup aflate sub jurisdicția respectivelor autorități.

Art. 40. – Decizia comună prevăzută la art. 37, și 39 sau decizia adoptată în absența deciziei comune, prevăzută la art. 38, este recunoscută ca definitivă și este aplicată de autoritățile competente din statele membre vizate.

2.4. Planuri de redresare la nivel de grup în situația în care Banca Națională a României este autoritate competentă la nivel individual

Art. 41. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, împreună cu supraveghetorul consolidant, în urma unei consultări cu autoritățile competente prevăzute la art. 185¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și împreună cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative, în măsura în care planul de redresare a grupului este relevant pentru sucursalele semnificative, analizează planul de redresare a grupului transmis de supraveghetorul consolidant și evaluează măsura în care acesta îndeplinește

cerințele și criteriile prevăzute la art. 20 - 35 din perspectiva instituțiilor de credit supravegheate de aceasta.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1) ține seama de potențialul impact al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare din România.

Art. 42. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, depune toate diligențele pentru adoptarea, într-un termen de patru luni de la data trimiterii planului de redresare a grupului de către supraveghetorul consolidant, a deciziei comune similare celei prevăzute la art. 37, sens în care poate solicita Autorității bancare europene acordarea de asistență în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr.1093/2010.

Art. 43. – În absența unei decizii comune a autorităților competente în termenul de patru luni prevăzut la art. 42 cu privire la necesitatea elaborării planului de redresare individual pentru instituțiile de credit aflate sub jurisdicția autorităților competente respective sau cu privire la aplicarea, la nivel de filială, a măsurilor prevăzute la art. 24 și 25, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, adoptă propria decizie.

Art. 44. – (1) Dacă, în termenul de patru luni prevăzut la art. 42, oricare dintre autoritățile competente implicate potrivit aceluiași articol se adresează Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în legătură cu evaluarea planurilor de redresare și cu implementarea măsurilor prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. a), b) și d), Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, nu se mai poate adresa Autorității bancare europene în legătură cu evaluarea planurilor de redresare și cu implementarea măsurilor prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. a), b) și d).

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual.

Art. 45. – Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, nu s-a adresat Autorității bancare europene într-un mod similar celui prevăzut la art. 44, aceasta poate ajunge, împreună cu celelalte autorități competente care nu s-au adresat Autorității bancare europene, la o decizie comună cu privire la un plan de redresare la nivel de grup care vizează entitățile din grup aflate sub jurisdicția sa.

Art. 46. – Decizia comună prevăzută la art. 42 și 45 sau decizia adoptată în absența deciziei comune, prevăzută la art. 43, este recunoscută ca definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 47. – Banca Națională a României, în cazul unei sucursale semnificative din România, în măsura în care planul de redresare a grupului este relevant pentru sucursala respectivă, cooperează cu supraveghetorul consolidant și cu celelalte autorități competente implicate, în procesul de analiză și de evaluare a planului de redresare a grupului transmis de supraveghetorul consolidant.

2.5. Indicatorii planului de redresare

Art. 48. – (1) În aplicarea prevederilor art. 13 - 47, instituțiile de credit stabilesc și includ în planurile de redresare o serie de indicatori calitativi sau cantitativi legați de poziția financiară a instituției de credit, care pot fi monitorizați cu ușurință și care precizează momentele la care trebuie întreprinse măsurile prevăzute în plan.

(2) Instituțiile de credit stabilesc indicatorii astfel încât să demonstreze Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, că dispun de aranjamente adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

(3) Indicatorii de la alin. (1) sunt agreeți de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu art. 20 - 26 și art. 41 - 47.

(4) Fără a aduce atingere alin. (1), dacă organul de conducere al instituției de credit consideră că acest lucru este adecvat în condițiile date, o instituție de credit poate să ia măsuri pe baza planului său de redresare chiar dacă indicatorul relevant nu a fost atins sau să nu ia astfel de măsuri chiar dacă indicatorul relevant este atins.

(5) Decizia de a lua sau nu o măsură prevăzută în planul de redresare este notificată fără întârziere Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual.

SECȚIUNEA a 3-a
Planificarea rezoluției

3.1. Dispoziții generale privind planurile de rezoluție

Art. 49. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare instituție de credit persoană juridică română, care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu prevederile art. 176, 181 și 192 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE. Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție elaborează planul de rezoluție după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere.

(2) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție se consultă și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative ale instituției de credit, în situația în care planul de rezoluție este relevant pentru respectivele sucursale.

(3) Planul de rezoluție prevede acțiunile de rezoluție pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, le poate întreprinde atunci când instituția de credit îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, comunică informațiile prevăzute la art. 55 lit. a) instituției de credit în cauză.

Art. 50. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, identifică în planul de rezoluție obstacolele majore în calea posibilității de soluționare, în sensul art. 85 alin (3), a entității și, dacă este necesar și proporțional, măsurile relevante pentru eliminarea obstacolelor, în conformitate cu art. 85 - 116.

Art. 51. – (1) La elaborarea planului de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, trebuie să ia în considerare scenariile relevante, inclusiv posibilitatea ca situația de dificultate majoră a instituției de credit să se datoreze unor circumstanțe individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice.

(2) La elaborarea planului de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu trebuie să prezume oricare dintre următoarele:

a) sprijin financiar public extraordinar, cu excepția utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu art. 531 - 535;

b) asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale;

c) asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Art. 52. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, include în planul de rezoluție o analiză a modalității și momentului în care instituția de credit poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică activele care pot fi calificate drept garanții reale.

Art. 53. – La solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, instituția de credit furnizează asistență la elaborarea și actualizarea planului de rezoluție.

Art. 54. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, reevaluează și, dacă este cazul, actualizează planurile de rezoluție cel puțin anual și după orice modificare semnificativă a structurii organizatorice sau juridice, a activității sau a poziției financiare a instituției de credit care ar putea avea, în opinia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, un impact semnificativ asupra eficacității planurilor de rezoluție sau care ar impune o modificare a acestora.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), instituțiile de credit informează prompt Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o actualizare a planurilor. Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere informează prompt structura care exercită funcția de rezoluție asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o actualizare a planurilor.

Art. 55. – Fără a aduce atingere art. 9 - 12, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, prevede în planul de rezoluție opțiuni de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute la art. 177 - 456 și include următoarele elemente pentru care stabilește valori concrete atunci când, în opinia sa, este adecvat și posibil:

a) un rezumat al principalelor elemente ale planului;

- b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției de credit de la ultima actualizare a planului de rezoluție;
- c) o prezentare a modalității în care funcțiile critice și liniile de activitate de bază ar putea fi separate de alte funcții, fundamentată din punct de vedere juridic și economic, pentru asigurarea continuității acestora în caz de dificultate majoră a instituției de credit;
- d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- e) o descriere detaliată a evaluării posibilității de soluționare a entității, în sensul art. 85 alin. (3), efectuată conform art. 50 și art. 85 - 87;
- f) o descriere a oricăror măsuri necesare conform prevederilor art. 92 - 98 pentru a aborda sau a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare, în sensul art. 85 alin. (3), identificate în urma evaluării efectuate conform art. 85 - 87;
- g) o descriere a procedurii de stabilire a valorii și posibilității de vânzare a funcțiilor critice, a liniilor de activitate de bază și a activelor instituției de credit;
- h) o descriere detaliată a măsurilor destinate asigurării faptului că informațiile solicitate conform art. 57 sunt actualizate și puse la dispoziția Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în orice moment;
- i) prezentarea modului în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră ca ar putea fi finanțate opțiunile de rezoluție, fără ca instituția de credit să recurgă la sprijin financiar public extraordinar, cu excepția utilizării mecanismelor de finanțare instituite conform art. 531 - 535 ori la asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale ori la asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard;
- j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate în funcție de scenariile posibile și termenele aplicabile;
- k) o descriere a relațiilor de interdependență critice;
- l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și la alte infrastructuri, precum și o evaluare a portabilității pozițiilor clienților;
- m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției de credit, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor de consultare în cursul procesului de rezoluție a personalului, a organizației patronale și a organizației angajaților, după caz;
- n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;
- o) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile necesare în temeiul art. 296 și termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel, dacă este cazul;

p) cerința minimă de fonduri proprii și instrumente contractuale de recapitalizare internă, în temeiul art. 296 și, după caz, termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel;

q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției de credit;

r) după caz, orice opinie exprimată de instituția de credit cu privire la planul de rezoluție.

Art. 56. – (1) Fără a aduce atingere art. 18, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din jurisdicția sa să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare la care acestea sunt parte și poate stabili termenul în care trebuie realizate evidențele respective, care se comunică acestora.

(2) Termenul prevăzut la alin.(1) poate fi diferit în funcție de tipurile de contracte financiare definite la art. 2 pct. 83, aceleași termene fiind aplicate tuturor instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), aflate în jurisdicția sa.

Art. 57. – (1) La solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, fiecare instituție de credit persoană juridică română:

a) cooperează la elaborarea planului de rezoluție atât cât este necesar, conform solicitării autorității de rezoluție;

b) furnizează, toate informațiile necesare elaborării și punerii în aplicare a planului de rezoluție, inclusiv informațiile și analizele prevăzute în Secțiunea B a Anexei.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere cooperează cu structura care exercită funcția de rezoluție, pentru a verifica în ce măsură informațiile prevăzute la alin. (1) sunt deja disponibile. Banca Națională a României se asigură că, în situația în care aceste informații sunt disponibile, structura care exercită funcția de supraveghere le transmite structurii care exercită funcția de rezoluție.

3.2. Planificarea rezoluției la nivel de grup

Art. 58. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor din grup și în urma consultării cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile unde sunt sucursale semnificative, în măsura în care planul este relevant pentru acestea, elaborează planuri de rezoluție a grupului.

(2) Planul de rezoluție a grupului este destinat rezoluției grupului în ansamblul său, fie prin rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România, fie prin separare și rezoluție a filialelor, și cuprinde măsurile necesare pentru rezoluția:

- a) întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România;
- b) filialelor ce fac parte din grup și au sediul în Uniunea Europeană;
- c) entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d);
- d) filialelor ce fac parte din grup și au sediul în afara Uniunii Europene, cu respectarea dispozițiilor art. 512 - 529.

Art. 59. – În cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivelul unui grup a cărui întreprindere-mamă din Uniunea Europeană nu are sediul în România, Banca Națională a României cooperează strâns cu autoritatea de rezoluție din statul membru în care întreprinderea-mamă își are sediul în vederea elaborării planurilor de rezoluție a grupului.

Art. 60. – Planul de rezoluție a grupului se elaborează pe baza informațiilor furnizate conform art. 57.

Art. 61. – (1) Planul de rezoluție la nivel de grup va avea în vedere următoarele:

a) stabilirea acțiunilor de rezoluție care urmează a fi întreprinse în relație cu entitățile din grup, prin intermediul acțiunilor de rezoluție luate cu privire la entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d), la întreprinderea-mamă și la instituțiile-filiale, și prin intermediul unor acțiuni de rezoluție coordonate referitoare la instituțiile-filiale, potrivit scenariilor prevăzute la art. 51;

b) examinarea măsurii în care instrumentele și competențele de rezoluție pot fi aplicate, respectiv exercitate în mod coordonat în cazul entităților din grup cu sediul în Uniunea Europeană, inclusiv a măsurilor vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului ca întreg, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate fie de mai multe entități din grup, fie doar de unele dintre acestea, și identificarea eventualelor obstacole din calea unei rezoluții coordonate;

c) identificarea, în cazul în care grupul include entități constituite în state terțe, a modalităților adecvate de cooperare și de coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor state terțe și a implicațiilor pentru rezoluția la nivelul Uniunii Europene;

d) identificarea măsurilor necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau linii de activitate, pentru a

facilita rezoluția grupului, în situațiile în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;

e) stabilirea oricăror măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta lege și pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, intenționează să le aplice pentru rezoluția grupului;

f) identificarea modului în care ar putea fi finanțate acțiunile de rezoluție a grupului și, în cazurile în care este necesară utilizarea mecanismelor de finanțare, definirea principiilor de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între sursele de finanțare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite conform art. 531 - 535 și după caz, a mecanismelor de finanțare instituite de alte state membre potrivit art. 100 din Directiva 2014/59/UE ori pe asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale ori pe asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(2) Principiile pe baza cărora este elaborat planul au în vedere partajarea responsabilității pe baza unor criterii obiective și echilibrate, luând în considerare prevederile art. 560 și impactul asupra stabilității financiare în toate statele membre implicate.

Art. 62. – Evaluarea posibilității de soluționare a grupului potrivit art. 88 - 91 se realizează concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului conform art. 58 – 61 și art. 63, incluzând în plan o descriere detaliată a evaluării realizate.

Art. 63. – Planul de rezoluție a grupului nu trebuie să aibă un impact disproporționat asupra niciunui stat membru în care operează grupul.

Art. 64. – (1) Întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România transmite Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup orice informații solicitate de aceasta conform art. 57, referitoare la respectiva întreprindere-mamă din Uniunea Europeană, și, dacă este necesar, la fiecare dintre entitățile din grup, inclusiv cele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d).

(2) Întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România elaborează și transmite către autoritatea de rezoluție la nivel de grup, inclusiv în situațiile în care aceasta este o autoritate de rezoluție dintr-un alt stat membru, informațiile solicitate conform art. 57, referitoare la întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, și, dacă este necesar, la fiecare

dintre entitățile care fac parte din grup, inclusiv cele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d).

(3) În cazul întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană care nu are sediul în România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, solicită autorității de rezoluție din statul membru în care întreprinderea-mamă își are sediul transmiterea către Banca Națională a României a informațiilor similare celor prevăzute de art. 57, referitoare la respectiva întreprinderea-mamă, și, dacă este necesar, la fiecare dintre entitățile care fac parte din grup, inclusiv cele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d).

(4) Cu respectarea cerințelor de păstrare a confidențialității prevăzute de prezenta lege, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, transmite informațiile prevăzute la alin. (1) către:

- a) Autoritatea bancară europeană;
- b) autoritățile de rezoluție ale filialelor;
- c) autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile unde sunt sucursale semnificative, în măsura în care planul de rezoluție este relevant pentru sucursalele semnificative;
- d) autoritățile competente relevante prevăzute la art. 184 și 185¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;
- e) autoritățile de rezoluție din statele membre în care își au sediul entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) din Directiva 2014/59/UE.

(5) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, transmite Autorității bancare europene toate informațiile relevante pentru rolul său referitor la planurile de rezoluție a grupului, iar autorităților prevăzute la alin. (4) lit. b) - d), cel puțin toate informațiile relevante pentru filiala sau sucursala semnificativă din jurisdicția fiecărei autorități.

(6) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate transmite informațiile referitoare la filiale din state terțe numai cu consimțământul autorității de supraveghere sau al autorității de rezoluție relevante din respectivul stat terț.

Art. 65. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile de rezoluție prevăzute la art. 64 alin. (4), după consultarea cu autoritățile competente relevante, inclusiv cu autoritățile competente din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative, elaborează și actualizează în cadrul colegiilor de rezoluție planul de rezoluție a grupului.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate, cu respectarea cerințelor de păstrare a confidențialității prevăzute de art. 527 - 529, să implice în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorității de rezoluție din state terțe în care sunt situate filiale sau societăți financiare holding din grup ori sucursale semnificative, în sensul art. 210¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 66. – Planul de rezoluție a grupului este revizuit și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizatorice, a activității sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea, în opinia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup și a celorlalte autorități implicate, un impact semnificativ asupra planului sau ar impune modificarea sa.

Art. 67. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, printr-o decizie comună, planul de rezoluție a grupului, în termen de patru luni de la transmiterea către acestea a informațiilor prevăzute la art. 64 alin. (4). Banca Națională a României poate solicita sprijinul Autorității bancare europene pentru adoptarea unei decizii comune.

Art. 68. – În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termenul de patru luni prevăzut la art. 67, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie cu privire la planul de rezoluție a grupului, solid argumentată și ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție, și notifică decizia adoptată întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană.

Art. 69. – (1) Dacă, în termenul de patru luni prevăzut la art. 67, oricare dintre celelalte autorități de rezoluție se adresează Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni este considerată perioadă de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, ține cont la adoptarea propriei decizii de decizia Autorității bancare europene, exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, nu se mai poate adresa Autorității bancare europene în vederea ajungerii la un acord cu privire la planul de rezoluție la nivel de grup.

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.

Art. 70. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate ajunge la o decizie comună referitoare la un plan de rezoluție la nivel de grup care vizează entitățile din grup aflate sub jurisdicția sa, împreună cu autoritățile de rezoluție care nu s-au adresat Autorității bancare europene în acest sens, potrivit art. 69 alin. (1).

Art. 71. – Decizia comună prevăzută la art. 67 și 70 sau decizia adoptată în absența deciziei comune, prevăzută la art. 68, este recunoscută ca definitivă și este aplicată de celelalte autorități de rezoluție vizate.

Art. 72. – Dacă sunt luate decizii comune în temeiul art. 67 și 70 și dacă o autoritate de rezoluție consideră că motivul dezacordului privind planul de rezoluție a grupului, în privința căruia s-a solicitat asistență Autorității bancare europene, afectează responsabilitățile fiscale ale statului membru respectiv, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, în urma notificării primite de la autoritatea de rezoluție în cauză, informează Autoritatea bancară europeană asupra acestei situații și revaluează planul de rezoluție a grupului, inclusiv cerințele minime privind fondurile proprii și datorii eligibile.

Art. 73. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, transmite autorităților competente relevante planul de rezoluție al grupului, precum și orice modificări aduse acestuia.

3.3. Planificarea rezoluției la nivel de grup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 74. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, elaborează, împreună cu autoritatea de

rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, planuri de rezoluție a grupului, în urma consultării cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile unde sunt sucursale semnificative, în măsura în care planul este relevant pentru acestea.

(2) Prevederile art. 58 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 75. – În cazul unei sucursale semnificative din România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în vederea elaborării planurilor de rezoluție a grupului, în măsura în care planul este relevant pentru respectiva sucursală.

Art. 76. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, participă la elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului în cadrul colegiilor de rezoluție.

Art. 77. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă împreună cu celelalte autorități din colegiul de rezoluție, printr-o decizie comună, planul de rezoluție a grupului, în termen de patru luni de la transmiterea către acestea, de către autoritatea de rezoluție la nivel de grup, a informațiilor furnizate de întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, în mod similar celor prevăzute la art. 64 alin. (4). Banca Națională a României poate solicita sprijinul Autorității bancare europene pentru adoptarea unei decizii comune.

Art. 78. – (1) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termenul de patru luni prevăzut la art. 77, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, ia propria decizie și elaborează și actualizează un plan de rezoluție pentru entitățile aflate în jurisdicția sa.

(2) Decizia trebuie să fie temeinic motivată, să prezinte motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului propus și să ia în considerare opiniile și rezervele celorlalte autorități competente și ale celorlalte autorități de rezoluție.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

Art. 79. – (1) Cu respectarea prevederilor art. 82, dacă în termenul de patru luni prevăzut la art. 77, oricare dintre autoritățile de rezoluție implicate se adresează Autorității bancare europene pentru acordarea de asistență, în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE)

nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, nu se mai poate adresa Autorității bancare europene.

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual.

Art. 80. – Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, nu s-a adresat Autorității bancare europene într-un mod similar celui prevăzut la art. 79, aceasta poate ajunge la o decizie comună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu autoritățile de rezoluție care nu s-au adresat Autorității bancare europene conform art. 79, cu privire la un plan de rezoluție la nivel de grup care vizează entitățile din grup aflate sub jurisdicția sa.

Art. 81. – Decizia comună prevăzută la art. 77 și 80 sau decizia adoptată în absența deciziei comune, prevăzută la art. 78, este recunoscută ca definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 82. – În cazul în care este solicitat sprijinul Autorității bancare europene în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1093/2010, cu privire la luarea unei decizii comune privind planurile de rezoluție la nivel de grup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, analizează dacă aspectul care face obiectul dezacordului poate afecta în orice mod responsabilitățile fiscale ale României.

Art. 83. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, consideră că motivul dezacordului privind planurile de rezoluție a grupului, în privința căruia s-a solicitat asistență Autorității bancare europene, afectează responsabilitățile fiscale ale României, aceasta informează Autoritatea bancară europeană

asupra acestei situații și solicită autorității de rezoluție la nivel de grup reevaluarea planului de rezoluție a grupului, inclusiv a cerințelor minime privind fondurile proprii și datorii eligibile.

Art. 84. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, transmite autorităților competente relevante planul de rezoluție, precum și orice modificări aduse acestuia.

CAPITOLUL II Posibilitatea de soluționare

SECȚIUNEA 1 Dispoziții generale privind posibilitatea de soluționare a unei instituții de credit

Art. 85. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, după consultarea autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care își au sediul sucursale semnificative, în măsura în care posibilitatea de soluționare este relevantă pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care soluționarea unei instituții de credit ce nu face parte dintr-un grup este posibilă, în sensul alin.(3), fără să se bazeze pe oricare dintre următoarele:

a) sprijin financiar public extraordinar, cu excepția mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu art. 531 - 535;

b) asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale;

c) asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea, de către structura care exercită funcția de rezoluție, a structurii care exercită funcția de supraveghere.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră că soluționarea unei instituții de credit este posibilă dacă este fezabil și credibil, în opinia acesteia, fie să lichideze instituția de credit prin procedura de insolvență, fie să remedieze situația instituției de credit prin aplicarea de instrumente de rezoluție și exercitarea de competențe de rezoluție, cu evitarea pe cât posibil a oricaror efecte negative semnificative asupra sistemului financiar național, al altor state membre sau al Uniunii Europene, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, și cu scopul asigurării continuității funcțiilor critice ale instituției de credit.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, notifică Autoritatea bancară europeană în timp util ori de câte ori consideră că soluționarea unei instituții de credit nu este posibilă.

Art. 86. – Pentru a evalua posibilitatea de soluționare prevăzută la art. 85, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, examinează cel puțin elementele prevăzute în Secțiunea C din Anexă.

Art. 87. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează posibilitatea de soluționare în temeiul art. 85 și 86 concomitent și în scopul elaborării și actualizării planului de rezoluție în conformitate cu art. 49 - 56.

SECȚIUNEA a 2-a

Posibilitatea de soluționare a unui grup

2.1. Evaluarea posibilității de soluționare a unui grup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup

Art. 88. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, după consultarea autorităților competente ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care își au sediul sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative respective, evaluează măsura în care soluționarea grupului este posibilă, în sensul alin. (3), fără să se prezume oricare dintre următoarele:

a) sprijin financiar public extraordinar, cu excepția mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu prevederile art. 531 - 535 și, după caz, a mecanismelor de finanțare instituite de alte state membre în conformitate cu prevederile art. 100 din Directiva 2014/59/UE;

b) asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale;

c) asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere.

(3) Se consideră că soluționarea unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil, fie să lichideze entități din grup prin procedura de insolvență, fie să remedieze situația aplicând entităților din grup instrumente și competențe de rezoluție, cu evitarea, pe cât posibil, a efectelor negative considerate de către autoritățile

de rezoluție ca fiind semnificative asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup, ale altor state membre sau al Uniunii Europene, inclusiv în situații de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, și cu scopul asigurării continuității funcțiilor critice îndeplinite de entitățile din grup, în cazul în care acestea pot fi ușor separate în timp util sau pe alte căi.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, notifică Autoritatea bancară europeană în timp util ori de câte ori consideră că soluționarea unui grup nu este posibilă.

(5) Evaluarea posibilității de soluționare a unui grup este analizată în cadrul colegiilor de rezoluție prevăzute la art. 458 - 463.

Art. 89. – Pentru evaluarea posibilității de soluționare a grupului prevăzute la art. 88, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, examinează cel puțin elementele prevăzute în Secțiunea C din Anexă.

Art. 90. – (1) Evaluarea posibilității de soluționare a grupului în temeiul art. 88 și 89 se realizează concomitent și în scopul elaborării și actualizării planului de rezoluție a grupului în conformitate cu prevederile art. 58 - 63.

(2) Evaluarea se realizează în cadrul procedurii decizionale prevăzute la art. 64 - 72.

2.2. Posibilitatea de soluționare a unui grup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 91. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu autoritățile de rezoluție ale celorlalte filiale, după consultarea supraveghetorului consolidant, autorităților competente ale celorlalte filiale și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care își au sediul sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative respective, evaluează, în mod similar celor prevăzute la art. 88 - 90, măsura în care soluționarea unui grup este posibilă.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează de către structura care exercită funcția de rezoluție după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere.

SECȚIUNEA a 3-a
***Competența de a aborda sau de a înlătura obstacole
din calea posibilităților de soluționare***

3.1. Dispoziții generale

Art. 92. – (1) Dacă în urma evaluării posibilității de soluționare a instituției de credit, efectuată în conformitate cu prevederile art.85 - 91, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, apreciază că există obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a instituției de credit, va notifica aceste constatări în scris instituției de credit și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere și, în situația în care structura care exercită funcția de rezoluție constată existența unor obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a instituției de credit, va notifica aceste constatări în scris structurii care exercită funcția de supraveghere.

Art. 93. – Cerința ca Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, să elaboreze planul de rezoluție și cea potrivit căreia autoritățile de rezoluție relevante urmăresc să ajungă la o decizie comună cu privire la planul de rezoluție a grupului prevăzute la art. 49 și respectiv la art. 67 și 77 se suspendă ca urmare a notificării prevăzute la art. 92, până când măsurile de reducere sau de înlăturare a obstacolelor semnificative din calea posibilității de soluționare au fost acceptate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit art. 94 sau au fost decise de aceasta în temeiul art. 95.

Art. 94. – (1) În termen de patru luni de la data primirii notificării în conformitate cu prevederile art. 92, instituția de credit transmite Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, propuneri de măsuri având ca scop gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative precizate în notificare.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează eficacitatea măsurilor propuse pentru gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(3) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (2) se realizează după consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.

Art. 95. – (1) Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, apreciază că măsurile propuse de instituția de credit în conformitate cu prevederile art. 94 nu asigură reducerea sau înlăturarea obstacolelor în cauză, va impune acesteia fie prin intermediul structurii care exercită funcția de rezoluție, fie prin intermediul structurii care exercită funcția de supraveghere, măsuri alternative cu același scop și va notifica respectivele măsuri în scris instituției de credit, care în termen de o lună de la primirea notificării, propune un plan de conformare la acestea.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, însoțește notificarea măsurilor alternative de argumentele pentru care măsurile propuse de instituția de credit nu sunt considerate eficace pentru înlăturarea obstacolelor din calea posibilității de soluționare și de prezentarea modului în care măsurile alternative propuse sunt proporționale pentru îndepărtarea acestor obstacole.

(3) La stabilirea măsurilor alternative, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ține cont de amenințarea pentru stabilitatea financiară reprezentată de aceste obstacole în calea soluționării și de efectul măsurilor asupra activității instituției de credit, stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.

Art. 96. – În sensul art. 95, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate lua oricare dintre următoarele măsuri:

a) să solicite instituției de credit revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, încheierea unor contracte de servicii - fie intragrup, fie cu părți terțe - vizând asigurarea desfășurării funcțiilor critice ale instituției de credit;

b) să solicite instituției de credit limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;

c) să impună cerințe suplimentare de informare specifice sau periodice, relevante pentru procedura de rezoluție;

d) să solicite instituției de credit renunțarea la anumite active;

e) să solicite instituției de credit limitarea sau încetarea anumitor activități derulate sau propuse;

f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;

g) să solicite modificări în structura juridică sau operațională a instituției de credit sau a oricărei entități din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul instituției de credit, respectiv al entității, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții la aplicarea instrumentelor de rezoluție;

h) să solicite instituției de credit sau întreprinderii-mamă înființarea unei societăți financiare holding-mamă în România sau a unei societăți financiare holding-mamă în Uniunea Europeană;

i) să solicite instituției de credit sau entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să emită datorii eligibile pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 296 - 310;

j) să solicite instituției de credit sau entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă pentru fondurile proprii și datoriile eligibile potrivit art. 296 - 310, inclusiv să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă și orice instrument suplimentar de nivel 1 sau instrument de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a reduce valoarea sau a converti datoria ori instrumentul în cauză poate fi aplicată potrivit legislației din jurisdicția care îl reglementează;

k) în cazul în care instituția de credit este filială a unei societăți financiare holding cu activitate mixtă, poate solicita societății financiare holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla instituția de credit, dacă acest aranjament este necesar pentru a facilita rezoluția instituției de credit și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor de rezoluție și competențelor prevăzute la art. 177 - 456 asupra părții nefinanciare a grupului.

Art. 97. – Decizia luată conform art. 92 sau 95 trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) să fie susținută de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;

b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la art. 95;

c) să poată fi contestată cu respectarea prevederilor art. 274 - 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 98. – (1) Anterior identificării oricăreia dintre măsurile la care se face referire la art. 95, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, după consultarea, dacă este cazul, a autorității naționale macroprudențiale desemnată din România, ia în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra instituției de credit respective, asupra pieței interne de servicii financiare, asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniunea Europeană în ansamblu.

(2) Banca Națională a României se asigură că activitatea prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.

3.2. Competența de a aborda sau de a înlătura obstacole din calea posibilităților de soluționare în cazul unui grup, în situația în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup

Art. 99. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, după consultarea cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative, analizează evaluarea prevăzută la art. 88 - 90 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate conform art. 95 asupra instituțiilor care fac parte din grup.

Art. 100. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu Autoritatea bancară europeană, conform art. 25 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană și autorităților de rezoluție ale filialelor pentru a fi transmis filialelor, precum și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Banca Națională a României se asigură că raportul prevăzut la alin. (1) este întocmit cu consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, consultă anterior definitivării raportului celelalte autorități competente relevante. Raportul include o analiză a obstacolelor considerate de Banca Națională a României ca fiind semnificative în aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în raport cu grupul.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, se asigură de includerea în cadrul raportului a impactului măsurilor asupra modelului economic al instituției de credit și recomandarea de măsuri proporționale și specifice care, în opinia acesteia, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole.

Art. 101. – (1) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România poate prezenta observații și poate propune Băncii Naționale a României, în calitate

de autoritate de rezoluție la nivel de grup, măsuri alternative de eliminare a obstacolelor identificate în raport.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicate și în situația în care autoritatea de rezoluție la nivel de grup este o autoritate din alt stat membru.

Art. 102. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, comunică Autorității bancare europene, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative, măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană.

(2) Banca Națională a României se asigură că măsurile prevăzute la alin. (1) sunt comunicate de către structura care exercită funcția de rezoluție structurii care exercită funcția de supraveghere.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și autoritățile de rezoluție ale filialelor, după consultarea cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, depun toate diligențele pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitoare la identificarea obstacolelor pe care aceste autorități le consideră ca fiind majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România și a măsurilor impuse de autorități în vederea reducerii sau eliminării obstacolelor, ținând cont de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

Art. 103. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și autoritățile de rezoluție a filialelor iau decizia comună în termen de patru luni de la data prezentării raportului potrivit art. 100 sau la expirarea termenului de patru luni de la transmiterea de observații de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, după cum data încheierii oricăruia dintre aceste termene survine mai întâi. Decizia trebuie să fie motivată și formalizată într-un document care va fi transmis de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană. Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate solicita asistența Autorității bancare europene, în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 104. – În absența unei decizii comune, în termenul prevăzut la art. 103, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate conform art. 95 la nivelul grupului.

Art. 105. – (1) Decizia trebuie să fie temeinic motivată și să țină seama de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție.

(2) Decizia de la alin. (1) este transmisă de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană.

Art. 106. – (1) Dacă în termenul de patru luni prevăzut la art. 103, oricare dintre autoritățile de rezoluție a solicitat opinia Autorității bancare europene cu privire la măsurile adecvate care trebuie luate conform art. 96 lit. g), h) sau k) la nivelul grupului conform art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, nu mai poate solicita opinia Autorității bancare europene.

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.

Art. 107. – Decizia comună prevăzută la art. 103 sau decizia adoptată în absența unei decizii comune conform art. 104 este recunoscută ca definitivă și este aplicată de autoritățile de rezoluție vizate.

3.3. Competența de a aborda sau de a înlătura obstacole din calea posibilităților de soluționare în cazul unui grup, în situația în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 108. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative, analizează evaluarea prevăzută la art. 91 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu celelalte autorități

cu privire la aplicarea măsurilor identificate conform art. 95 asupra instituțiilor de credit care fac parte din grup și sunt supravegheate de aceasta.

Art. 109. – În cazul unei sucursale semnificative din România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în analiza evaluării prevăzute la art. 91 în cadrul colegiului de rezoluție, în măsura în care este relevant pentru sucursala respectivă.

Art. 110. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, transmite instituțiilor de credit din grup aflate în jurisdicția sa raportul primit de la autoritatea de rezoluție a grupului, care l-a întocmit în mod similar celor prevăzute la art. 100.

Art. 111. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, și autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, depun toate diligențele pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitoare la identificarea obstacolelor pe care aceste autorități le consideră ca fiind majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România și a măsurilor impuse de autorități în vederea reducerii sau eliminării obstacolelor, ținând cont de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

Art. 112. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual și/sau în calitate de autoritate de rezoluție în cazul unei sucursale semnificative, după caz, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în vederea ajungerii la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitoare la identificarea obstacolelor pe care aceste autorități le consideră ca fiind majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană și a măsurilor impuse de autorități în vederea reducerii sau eliminării obstacolelor, ținând cont de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

Art. 113. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, depune toate diligențele pentru a se adopta o decizie comună potrivit art. 111, respectiv art. 112, într-un termen de 4 luni, calculat potrivit art. 103. În acest sens, aceasta poate solicita asistența

Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 114. – (1) În absența unei decizii comune în termenul prevăzut la art. 113, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, ia propria decizie privind măsurile adecvate care urmează să fie aplicate de filială la nivel individual conform art. 95. Decizia trebuie să fie temeinic motivată și să țină cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, transmite decizia filialei vizate și autorității de rezoluție la nivel de grup.

Art. 115. – (1) Dacă, în termenul de patru luni prevăzut la art. 113, oricare dintre autoritățile de rezoluție solicită opinia Autorității bancare europene cu privire la măsurile adecvate care trebuie luate conform art. 95, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art.19 alin.(3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, nu mai poate solicita opinia Autorității bancare europene în legătură cu măsurile adecvate care trebuie luate conform art. 96 lit. g), h) sau k).

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual.

Art. 116. – Decizia comună prevăzută la art. 113 sau decizia adoptată în absența unei decizii comune prevăzută la art. 114 este recunoscută ca definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

CAPITOLUL III
Sprijin financiar intragrup

SECȚIUNEA 1

Încheierea acordurilor de sprijin financiar intragrup

Art. 117. – (1) Dacă sunt respectate condițiile prevăzute la art. 117 - 148, o instituție-mamă din România, o instituție-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d), persoană juridică română și filiale ale acesteia din România, din alte state membre sau din state terțe care au calitatea de instituție sau instituție financiară și care sunt incluse în supravegherea pe bază consolidată în cadrul Uniunii Europene pot încheia acorduri intragrup privind acordarea de sprijin financiar oricărei părți la acord care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie conform art. 149 - 151.

(2) Instituțiile și instituțiile financiare, persoane juridice române, care sunt filiale ale unor instituții-mamă sau ale unor entități similare celor prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d) din alte state membre, care sunt supuse supravegherii pe bază consolidată în cadrul Uniunii Europene, pot participa în cadrul acordurilor intragrup încheiate în cadrul grupului în condițiile prevăzute la alin. (1).

Art. 118. – Prevederile art. 117 – 148 nu se aplică acordurilor financiare intragrup, inclusiv acordurilor de finanțare și derulării acordurilor de finanțare centralizate, destinate situațiilor în care niciuna dintre părțile la respectivele acorduri nu îndeplinește condițiile de intervenție timpurie.

Art. 119. – (1) Existența unui acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiție prealabilă pentru ca o instituție de credit să poată furniza sprijin financiar intragrup unei entități din grup care întâmpină dificultăți financiare, dacă instituția de credit decide astfel, cu luarea în considerare a situației specifice a entității și a politicilor grupului, în cazul în care aceasta nu reprezintă un risc pentru întregul grup.

(2) Existența unui acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiție prealabilă pentru ca entitățile prevăzute la art. 117 să funcționeze pe teritoriul României.

Art. 120. – (1) Prevederile din legislația națională, ce constituie un impediment legal pentru tranzacțiile privind furnizarea de sprijin financiar intragrup derulate potrivit dispozițiilor art. 117 -148, nu se aplică.

(2) Dispozițiile art. 117 - 148 nu aduc atingere prevederilor care stabilesc limite ale tranzacțiilor intragrup potrivit Regulamentului (UE)

nr. 575/2013, reglementărilor date în aplicarea acestuia ori potrivit legislației altui stat membru care pune în aplicare opțiunile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau transpune Directiva 2013/36/UE, ori a prevederilor care impun separarea, din motive de stabilitate financiară, a unor părți dintr-un grup sau a activităților desfășurate în cadrul unui grup.

Art. 121. – (1) Acordul de sprijin financiar intragrup poate acoperi una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice altă combinație între părți ale acordului.

(2) Sprijinul financiar prevăzut de acord poate fi sub formă de credit, furnizare de garanții personale, furnizare de active pentru a fi utilizate drept garanții reale sau orice combinație între aceste forme de sprijin financiar, în cadrul uneia sau mai multor tranzacții, inclusiv între beneficiarul sprijinului și o terță parte.

(3) În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului de sprijin financiar intragrup, o entitate din grup se angajează să acorde sprijin financiar unei alte entități din grup, acest din urmă acord poate include o clauză de reciprocitate, prin care entitatea din grup care primește sprijinul se angajează să acorde sprijin financiar entității din grup care acordă sprijinul.

Art. 122. – Acordul de sprijin financiar intragrup trebuie să respecte următoarele cerințe:

- a) fiecare parte decide în mod liber cu privire la încheierea acordului;
- b) acordul cuprinde principiile pentru determinarea contraprestației datorate pentru orice tranzacție efectuată în temeiul acordului;
- c) contraprestația se stabilește în momentul furnizării sprijinului financiar;
- d) la încheierea acordului și la determinarea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, fiecare parte acționează potrivit propriilor interese, care pot ține seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care le poate obține în urma furnizării sprijinului financiar;
- e) fiecare parte care acordă sprijin financiar are acces la toate informațiile relevante de la părțile care primesc sprijin financiar, înainte de stabilirea contraprestației aferente furnizării acestuia și înainte de a lua orice decizie privind furnizarea acestuia;
- f) contraprestația aferentă furnizării sprijinului financiar poate ține seama de informațiile pe care partea furnizoare de sprijin financiar le deține în virtutea faptului că aparține aceluiași grup ca și partea beneficiară a sprijinului financiar și care nu sunt disponibile pentru piață;

g) la calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar nu trebuie să existe obligația de a se ține seama de eventualele efecte temporare anticipate asupra prețurilor de pe piață ca urmare a unor evenimente externe grupului.

Art. 123. – (1) Acordul de sprijin financiar intragrup poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autoritățile competente relevante estimează că niciuna dintre instituțiile de credit din grup nu îndeplinește condițiile de intervenție timpurie.

(2) În vederea încheierii acordului de sprijin financiar intragrup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, informează supraveghetorul consolidant dacă instituțiile de credit din grup aflate în supravegherea sa îndeplinesc sau nu condițiile de intervenție timpurie.

Art. 124. – Toate drepturile, creanțele sau acțiunile decurgând din acordul de sprijin financiar intragrup pot fi exercitate numai de către părțile la acord.

Art. 125. – (1) Entitățile din grup, persoane juridice române, care pot intra într-un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu prevederile art. 117 - 124, fac public faptul că au încheiat sau nu un astfel de acord.

(2) Entitățile din grup prevăzute la alin. (1) care sunt parte a unui acord de sprijin financiar intragrup trebuie să facă publică descrierea condițiilor generale ale acordului, denumirile entităților din grup care sunt parte la acesta și să actualizeze aceste informații cel puțin o dată pe an.

(3) Prevederile art. 431 - 434 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt aplicabile în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 2-a

Autorizarea proiectului de acord de sprijin financiar intragrup în cazul în care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant

Art. 126. – (1) Instituția-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, solicită Băncii Naționale a României, în calitate de supraveghetor consolidant, autorizarea pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup propus în temeiul art. 117 - 124.

(2) Cererea de autorizare trebuie să conțină textul proiectului de acord și să indice entitățile din grup care intenționează să fie parte la acord.

Art. 127. – Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, transmite fără întârziere cererea autorităților competente ale filialelor care intenționează să fie parte la acord pentru a ajunge la o decizie comună cu acestea.

Art. 128. – În conformitate cu procedura prevăzută la art. 130 și 131, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, acordă autorizația numai dacă termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup prevăzute la art. 137.

Art. 129. – Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, respinge cererea de autorizare în cazul în care, din analiza derulată, rezultă că proiectul de acord de sprijin financiar intragrup nu respectă condițiile prevăzute la art. 137.

Art. 130. – (1) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, va depune toate diligențele pentru a adopta, împreună cu autoritățile competente relevante, în termen de patru luni de la data primirii cererii de autorizare, o decizie comună cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la art. 137, luând în considerare impactul potențial, inclusiv orice consecințe de ordin fiscal, al aplicării acordului în toate statele membre în care funcționează grupul.

(2) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, comunică în scris solicitantului decizia comună, însoțită de fundamentarea acesteia.

(3) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, poate solicita Autorității bancare europene asistență pentru adoptarea unei decizii comune de către autoritățile competente, în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 131. – (1) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termenul de patru luni prevăzut la art. 130 alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, adoptă propria decizie în legătură cu cererea de autorizare, pe care o transmite celorlalte autorități competente și instituției de credit solicitante.

(2) Decizia trebuie să fie formalizată într-un document, să fie fundamentată și să țină cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni.

Art. 132. – (1) Dacă, în termenul de patru luni prevăzut la art. 130 alin. (1), oricare dintre autoritățile competente implicate solicită opinia Autorității bancare europene conform art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul art.19 din Regulament (UE) nr. 1093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, nu mai poate solicita opinia Autorității bancare europene în legătură cu cererea de autorizare a ajutorului financiar intragrup.

SECȚIUNEA a 3-a

Autorizarea proiectului de acord de sprijin financiar intragrup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate competentă la nivel individual

Art. 133. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, depune toate diligențele pentru adoptarea unei decizii comune cu celelalte autorități competente relevante, în termen de patru luni de la data primirii cererii de autorizare de către supraveghetorul consolidant, cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la art. 137, luând în considerare impactul potențial, inclusiv orice consecințe de ordin fiscal, ale aplicării acordului în România.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, poate solicita Autorității bancare europene să acorde asistență pentru adoptarea unei decizii comune de către autoritățile competente, în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 134. – (1) În termenul de patru luni prevăzut la art. 133 alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, poate solicita opinia Autorității bancare europene conform art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(2) Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) După expirarea termenului de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, nu mai poate solicita opinia Autorității bancare europene în legătură cu cererea de autorizare a ajutorului financiar intragrup.

SECȚIUNEA a 4-a

Aprobarea de către acționari a proiectului de acord

Art. 135. – (1) Orice proiect de acord care a fost autorizat de către supraveghetorul consolidant este supus aprobării acționarilor fiecărei entități din grup care intenționează să fie parte la acord.

(2) Acordul este valabil doar pentru entitățile din grup ai căror acționari au aprobat acordul și au autorizat organul de conducere al respectivei entități din grup să decidă acordarea și/sau primirea de sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condițiile stabilite la art. 117 - 148. Acordul nu mai este valabil dacă acționarii revocă autorizarea.

Art. 136. – Organul de conducere al entității din România, parte la un acord de sprijin financiar la nivel de grup, prezintă acționarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

SECȚIUNEA a 5-a

Acordarea sprijinului financiar intragrup

Art. 137. – Sprijinul financiar poate fi acordat de o entitate din grup, persoană juridică română, în conformitate cu prevederile art. 117 - 124, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) există, în opinia entității din grup care furnizează sprijinul financiar, o perspectivă rezonabilă că sprijinul acordat va contribui în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup beneficiare;

b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său sau a oricărei entități din grup și este în interesul entității din grup care furnizează sprijinul;

c) sprijinul financiar este oferit în termenii prevăzuți la art. 122, inclusiv în ceea ce privește contraprestația;

d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere a entității din grup care furnizează sprijinul financiar la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o perspectivă rezonabilă ca entitatea din grup beneficiară să achite contraprestația sprijinului acordat, și

în cazul în care sprijinul este acordat sub formă de împrumut, ca entitatea din grup beneficiară să îl ramburseze. În cazul în care sprijinul este acordat sub forma unei garanții personale sau a unei alte forme de garantare, condiția referitoare la perspectiva rambursării se aplică în relație cu datoria ce ar rezulta în sarcina beneficiarului în cazul executării garanției;

e) furnizarea sprijinului financiar nu compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității din grup care furnizează sprijinul;

f) furnizarea sprijinului financiar nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare a României;

g) entitatea din grup care furnizează sprijinul îndeplinește la data acordării sprijinului cerințele referitoare la capital și lichiditate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de reglementările emise în aplicarea acestora, precum și cerințele de fonduri proprii suplimentare dispuse de Banca Națională a României potrivit art. 226 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, iar furnizarea sprijinului financiar nu duce la încălcarea de către entitatea din grup a acestor cerințe, cu excepția cazului în care obține o aprobare în acest sens de la Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă;

h) entitatea din grup care furnizează sprijinul îndeplinește la data acordării sprijinului cerințele referitoare la expuneri mari prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de reglementările emise în aplicarea acestora, iar furnizarea sprijinului financiar nu duce la încălcarea de către entitatea din grup a acestor cerințe, cu excepția cazului în care obține o aprobare în acest sens de la Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă;

i) furnizarea sprijinului financiar nu ar submina posibilitatea de soluționare a entității din grup care furnizează sprijinul.

Art. 138. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere remite acordurile de sprijin financiar intragrup pe care le-a autorizat și orice modificări ale acestora structurii care exercită funcția de rezoluție, precum și celorlalte autorități de rezoluție relevante.

Art. 139. – (1) Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care furnizează sprijinul financiar.

(2) Această decizie trebuie să fie motivată și să indice scopul pentru care se propune sprijinul financiar, respectiv modul în care furnizarea sprijinului financiar este conformă cu condițiile stabilite la art. 137.

(3) Decizia de a accepta sprijinul financiar intragrup pe baza acordului este luată de organul de conducere al entității din grup care primește sprijin financiar.

Art. 140. – (1) Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organul de conducere al entității din grup, persoană juridică română, care intenționează să acorde sprijinul financiar și care este supusă supravegherii Băncii Naționale a României la nivel individual sau consolidat, trebuie să notifice:

- a) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă;
- b) supraveghetorul consolidant, dacă este autoritate distinctă de autoritățile prevăzute la lit. a) și c), după caz;
- c) autoritatea competentă a entității beneficiare a sprijinului financiar dacă este autoritate distinctă de autoritățile prevăzute la lit. a) și b);
- d) Autoritatea bancară europeană.

(2) Notificarea trebuie să conțină decizia motivată a organului de conducere, conform art. 139, precum și detalii cu privire la sprijinul financiar propus, inclusiv o copie a acordului de sprijin financiar intragrup.

SECȚIUNEA a 6-a

Aprobarea acordării sprijinului financiar intragrup de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual a entității care furnizează sprijinul

Art. 141. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual a entității din grup care furnizează sprijin financiar, evaluează dacă au fost îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup prevăzute la art. 137 și, în termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii unei notificări complete de la entitatea care acordă sprijin financiar aprobă acordarea sau, în cazul în care constată că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la art. 137 interzice sau limitează sprijinul financiar.

(2) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.

Art. 142. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual a entității care furnizează sprijin financiar,

comunică fără întârziere decizia privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar către:

- a) supraveghetorul consolidant, dacă este diferit;
- b) autoritatea competentă a entității din grup care beneficiază de sprijinul financiar; și
- c) Autoritatea bancară europeană.

Art. 143. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual a entității care furnizează sprijin financiar, nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la art. 141, sau a fost de acord cu acel sprijin înainte de sfârșitul acelei perioade, sprijinul financiar poate fi acordat în conformitate cu condițiile prezentate acesteia.

Art. 144. – Instituția de credit, persoană juridică română, care furnizează sprijin financiar și care este supusă supravegherii Băncii Naționale a României la nivel individual și/sau consolidat transmite decizia organului de conducere cu privire la furnizarea sprijinului financiar:

- a) Băncii Naționale a României;
- b) supraveghetorului consolidant, dacă este autoritate distinctă de autoritățile prevăzute la lit. a) și c), după caz;
- c) autorității competente a entității din grup care beneficiază de sprijinul financiar, dacă este autoritate distinctă de autoritățile prevăzute la lit. a) și b);
- d) Autorității bancare europene.

SECȚIUNEA a 7-a

Competențele Băncii Naționale a României în calitate de supraveghetor consolidant sau de autoritate competentă la nivel individual a entității beneficiare

Art. 145. – Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, comunică prompt celorlalți membri ai colegiului de supraveghere și membrilor colegiului de rezoluție decizia privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar, adoptată de autoritatea competentă a entității care furnizează sprijinul.

Art. 146. – În cazul în care are obiecții privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinului financiar luată de autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijinul financiar, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant sau autoritate competentă la nivel individual a entității din grup beneficiare a sprijinului financiar, poate

sesiza Autoritatea bancară europeană și poate solicita asistența acesteia conform art. 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în termen de două zile de la primirea deciziei autorității competente a entității din grup care furnizează sprijinul financiar.

Art. 147. – Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, comunică prompt celorlalți membri ai colegiului de supraveghere și membrilor colegiului de rezoluție decizia organului de conducere al instituției de credit care furnizează sprijinul financiar.

Art. 148. – În cazul în care autoritatea competentă a entității din grup care ar furniza sprijin financiar intragrup interzice sau limitează furnizarea de sprijin financiar intragrup, iar planul de redresare la nivel de grup prevede furnizarea de sprijin financiar intragrup potrivit art. 33, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual a entității din grup care ar fi beneficiat de sprijinul financiar, poate solicita supraveghetorului consolidant să reevalueze planul de redresare la nivel de grup potrivit art. 41 - 47 sau, dacă planul de redresare este întocmit la nivel individual, să solicite entității din grup care ar fi beneficiat de sprijinul financiar intragrup să prezinte un plan de redresare revizuit.

TITLUL III

Intervenție timpurie

CAPITOLUL I

Măsuri de intervenție timpurie

Art. 149. – (1) În cazul în care o instituție de credit încalcă sau, din cauza, printre altele, unei deteriorări rapide a situației financiare este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și de reglementările emise de Banca Națională a României în aplicarea acestora, de dispozițiile privind piața de capital ce transpun Titlul II din Directiva 2014/65/UE sau de oricare dintre art. 3 - 7, art. 14 - 17, art. 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele și instrumentele financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă, fără a aduce atingere măsurilor prevăzute la art. 226 și art. 230¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea

nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, poate lua, după caz, cel puțin următoarele măsuri:

a) să solicite organului de conducere al instituției de credit să implementeze unul sau mai multe aranjamente sau măsuri stabilite în planul de redresare sau, în conformitate cu art. 14, să actualizeze un astfel de plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de ipotezele stabilite în planul inițial de redresare și să implementeze unul sau mai multe dintre aranjamentele sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a se asigura că nu mai există condițiile menționate în partea introductivă a prezentului articol;

b) să solicite organului de conducere al instituției de credit să examineze situația, să identifice măsurile vizând soluționarea oricăror probleme constatate, și să elaboreze un program de acțiune pentru soluționarea acelor probleme și a unui calendar de implementare a acestuia;

c) să solicite organului de conducere al instituției de credit convocarea unei adunări generale a acționarilor instituției de credit sau, în cazul în care organul de conducere nu reușește să respecte această cerință, să convoace în mod direct adunarea respectivă, și, în ambele cazuri, să stabilească ordinea de zi și să solicite ca anumite decizii să fie avute în vedere pentru a fi adoptate de către acționari;

d) să solicite înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare a instituției de credit, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul art. 13, 14, 38, 71, 107 și 108 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau al prevederilor legislației privind piața de capital ce transpun art. 9 din Directiva 2014/65/UE;

e) să solicite organului de conducere al instituției de credit să elaboreze un plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu toți creditorii instituției de credit, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a instituției de credit;

g) să solicite efectuarea de modificări în structura juridică sau în structura operațională a instituției de credit; și

h) să obțină, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să furnizeze Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție, toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție și pentru pregătirea unei posibile rezoluții a instituției de credit, precum și pentru efectuarea unei evaluări a activelor și pasivelor instituției de credit în conformitate cu prevederile art. 201 - 213.

(2) În sensul alin. (1), deteriorarea rapidă a situației financiare a unei instituții de credit include o deteriorare a situației lichidității, o creștere a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor, evaluată pe baza unui set de indicatori, care poate include cerința de fonduri proprii a instituției de credit plus 1,5 puncte procentuale.

Art. 150. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere notifică, fără întârziere, structura care exercită funcția de rezoluție cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 149 alin. (1) și (2) în legătură cu o instituție de credit. Competențele Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție, includ și competența de a solicita instituției de credit să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției de credit, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 237 și a prevederilor referitoare la confidențialitate prevăzute la art. 448 – 452.

Art. 151. – Pentru fiecare din măsurile prevăzute la art. 149 alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, stabilește un termen corespunzător pentru finalizare care să-i permită acesteia evaluarea eficacității măsurii.

CAPITOLUL II

Înlocuirea conducerii superioare și a organului de conducere

Art. 152. – În cazul deteriorării semnificative a situației financiare a unei instituții de credit sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau actelor constitutive ale instituției de credit, ori grave nereguli administrative și dacă alte măsuri luate în conformitate cu art. 149 - 151 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate solicita înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere al instituției de credit, în ansamblul său sau a unor membri ai acestuia. Desemnarea noii conduceri superioare sau a noului organ de conducere este efectuată în conformitate cu prevederile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și cu cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare și cu dreptul Uniunii Europene și face obiectul aprobării Băncii Naționale a României în calitate de autoritate competentă.

CAPITOLUL III

Desemnarea administratorului temporar

Art. 153. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, consideră că înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere astfel cum este prevăzută la art. 152 este insuficientă pentru remedierea situației, Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate desemna unul sau mai mulți administratori temporari ai instituției de credit, printre care poate fi și Fondul de garantare a depozitelor bancare constituit potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, aprobată prin Legea nr. 88/1997, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate desemna orice administrator temporar, proporțional circumstanțelor date, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere al instituției de credit, fie pentru a conlucra temporar cu organul de conducere al instituției de credit și specifică acest lucru în decizia sa la momentul desemnării.

(3) În cazul în care Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă desemnează un administrator temporar pentru a conlucra cu organul de conducere al instituției de credit, aceasta specifică, de asemenea, la momentul desemnării, rolul, atribuțiile și competențele administratorului temporar, precum și orice cerințe, pentru organul de conducere al instituției de credit, de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține acordul acestuia înainte de a lua anumite decizii sau de a întreprinde anumite acțiuni.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, face publică pe site-ul său oficial desemnarea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta instituția de credit. La numirea administratorului temporar, Banca Națională a României are în vedere ca acesta să dețină calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru exercitarea funcțiilor sale și să nu se afle în conflict de interese.

Art. 154. – (1) Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă atribuie administratorului temporar, la momentul desemnării acestuia, competențele care îi revin, în funcție de circumstanțele date. Competențele pot include unele dintre sau toate competențele organului de conducere al instituției de credit în conformitate cu actele constitutive ale instituției de credit și cu legislația națională aplicabilă, inclusiv competența de a exercita unele dintre sau toate funcțiile administrative ale organului de conducere al instituției de credit. Competențele administratorului temporar

respectă, în relație cu instituția de credit, prevederile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Remunerația administratorului temporar, după caz, a administratorilor temporari, se suportă de către instituția de credit și este stabilită de Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă, ținând seama de politica de remunerare a instituției de credit, elaborată cu respectarea dispozițiilor legale aplicabile, nivelul total al acestor remunerații neputând depăși nivelul cumulativ al remunerațiilor acordate membrilor organului de conducere a instituției de credit, pe o perioadă echivalentă de timp.

Art. 155. – Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt stabilite de Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă la momentul desemnării acestuia și pot include evaluarea poziției financiare a instituției de credit, conducerea activității sau a unei părți a activității instituției de credit în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a instituției de credit și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii conducerii sănătoase și prudente a activității instituției de credit. Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă specifică, la momentul desemnării administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

Art. 156. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, deține competența exclusivă de a desemna, de a înlocui și, după caz, de a revoca, orice administrator temporar. Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate înlocui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate modifica în orice moment termenii mandatului conferit administratorului temporar, potrivit dispozițiilor art. 153 – 161.

Art. 157. – (1) Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării sale prealabile. Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă stabilește orice astfel de cerințe la momentul desemnării unui administrator temporar sau la momentul oricărei modificări a termenilor mandatului conferit unui administrator temporar.

(2) Administratorul temporar poate exercita, în orice situație, competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției de credit și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a Băncii Naționale a României în calitate de autoritate competentă.

Art. 158. – Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a instituției de credit și actele întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de aceasta, precum și la sfârșitul mandatului administratorului temporar.

Art. 159. – Perioada de desemnare a unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile privind desemnarea administratorului temporar continuă să fie îndeplinite. Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă este responsabilă pentru a determina în ce măsură sunt îndeplinite condițiile pentru menținerea unui administrator temporar și pentru a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.

Art. 160. – Desemnarea unui administrator temporar în conformitate cu dispozițiile art. 153 – 161 se face prin derogare de la dispozițiile privind desemnarea și revocarea administratorilor, cuprinse în Titlul III, Capitolul IV, Secțiunea a III-a din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Desemnarea potrivit art. 153 – 161 nu aduce atingere altor drepturi ale acționarilor prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau de dreptul Uniunii Europene în materia societăților comerciale.

Art. 161. – Dispozițiile art. 25 alin. (3) și (4) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României sunt aplicabile în mod corespunzător în ceea ce privește regimul răspunderii administratorului temporar pentru exercitarea atribuțiilor conferite în conformitate cu art. 155.

CAPITOLUL IV

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și desemnarea administratorului temporar în cazul grupurilor pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant

Art. 162. – În situația în care condițiile de impunere a măsurilor prevăzute la art. 149 – 151 sau de desemnare a unui administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniunea Europeană pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, aceasta trebuie să notifice Autoritatea bancară europeană și să se consulte cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

Art. 163. – În urma acestei notificări și consultări, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, decide dacă să aplice oricare din măsurile prevăzute la art. 149 - 151 sau să desemneze un administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 – 161 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniunea Europeană, ținând seama de impactul măsurilor respective asupra entităților din grup situate în alte state membre. Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, notifică decizia celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și Autorității bancare europene.

Art. 164. – La primirea unei cereri de consultare din partea unei autorități competente responsabile pentru supravegherea la nivel individual în legătură cu impunerea de măsuri prevăzute la art. 149 – 151 sau cu desemnarea unui administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161 asupra unei filiale pentru a cărei întreprindere-mamă din Uniunea Europeană Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, poate evalua impactul probabil al impunerii măsurilor prevăzute la art. 149 - 151 sau al desemnării unui administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161 asupra instituției în cauză, asupra grupului sau asupra entităților din grup situate în alte state membre. Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, comunică evaluarea respectivă autorității competente în cauză în termen de trei zile de la primirea cererii de consultare.

Art. 165. – (1) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează, fiecare în parte, să desemneze câte un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile prevăzute la art. 149 - 151, mai multor instituții din cadrul aceluiași grup, Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, trebuie să evalueze împreună cu celelalte autorități competente relevante în ce măsură desemnarea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 149 - 151 mai multor instituții ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituțiilor în cauză. Evaluarea trebuie să ia forma unei decizii comune a Băncii Naționale a României, în calitate de supraveghetor consolidant, și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună trebuie să fie luată în termen de cinci zile de la data notificării prevăzute la art. 162. Decizia comună este formalizată într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și care este transmis de către Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor

consolidant, întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant.

(2) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, poate solicita asistența Autorității bancare europene în conformitate cu art. 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune în termenul de cinci zile, prevăzut la alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind desemnarea unui administrator temporar în instituțiile pentru care au responsabilități și privind aplicarea oricăreia din măsurile prevăzute la art. 149 - 151.

Art. 166. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, nu este de acord cu decizia notificată în conformitate cu prevederile art. 164 sau în absența unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 165, aceasta poate sesiza Autoritatea bancară europeană în conformitate cu prevederile art. 167.

Art. 167. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la art. 149 alin. (1) lit. a) în ceea ce privește lit. d), j), k), s) din Secțiunea A din Anexă, la art. 149 alin. (1) lit. e) sau lit. g), aceasta poate solicita asistența Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea ajungerii la un acord cu privire la numirea administratorului temporar.

Art. 168. – (1) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de supraveghetor consolidant, trebuie să fie motivată. Această decizie trebuie să țină cont de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorități competente pe parcursul perioadei de consultare prevăzută la art. 162 sau la art. 164 ori pe parcursul perioadei de cinci zile prevăzute la art. 165, precum și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare din statele membre vizate. Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de supraveghetor consolidant, este transmisă de către aceasta întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant.

(2) În situațiile prevăzute la art. 167, în care, înainte de sfârșitul perioadei de consultare prevăzută la art. 162 și 164 sau la finalul perioadei de cinci zile prevăzute la art. 165, oricare dintre autoritățile competente în cauză a adus problema în atenția Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca

Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(3) Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(4) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene, exprimată în termen de trei zile.

(5) Problema nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Art. 169. – În absența unei decizii din partea Autorității bancare europene în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu prevederile art. 162, art. 164 sau cu prevederile art. 165 alin. (3).

CAPITOLUL V

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și desemnarea administratorului temporar în cazul grupurilor pentru care Banca Națională a României este autoritate competentă la nivel individual

Art. 170. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, membră a colegiului relevant de supraveghere, colaborează cu supraveghetorul consolidant și cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la art. 149 – 151 sau de desemnare a unui administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniunea Europeană.

Art. 171. – (1) În situația în care condițiile de impunere a măsurilor prevăzute la art. 149 - 151 sau de desemnare a unui administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161 sunt îndeplinite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană, pentru care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, intenționează să ia o măsură în conformitate cu prevederile respective, aceasta trebuie să notifice Autoritatea bancară europeană și să se consulte cu supraveghetorul consolidant.

(2) În urma notificării prevăzute la alin. (1) și consultării, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, decide dacă să aplice oricare din măsurile prevăzute la art. 149 - 151 sau să

desemneze un administrator temporar în conformitate cu prevederile art. 153 - 161. La luarea acestei decizii Banca Națională a României trebuie să ia în considerare, în mod corespunzător, orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, trebuie să notifice decizia supraveghetorului consolidant, celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și Autorității bancare europene.

Art. 172. – (1) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează, fiecare în parte, să desemneze câte un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile prevăzute la art. 149 - 151, mai multor instituții din cadrul aceluiași grup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, evaluează împreună cu supraveghetorul consolidant și cu celelalte autorități competente relevante în ce măsură desemnarea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 149 - 151 mai multor instituții ar fi mai corespunzătoare pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituțiilor în cauză. Evaluarea trebuie să ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant, a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună trebuie să fie luată în termen de cinci zile de la data notificării prevăzute la art. 171. Decizia comună este formalizată într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, poate solicita asistență Autorității bancare europene, în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu prevederile art. 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune în termenul de cinci zile prevăzut la alin. (1), supraveghetorul consolidant, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, și celelalte autorități competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind desemnarea unui administrator temporar în instituțiile pentru care au responsabilități și privind aplicarea oricăreia din cele prevăzute la art. 149 - 151.

Art. 173. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, nu este de acord cu decizia notificată în mod similar celor prevăzute la art. 162, sau în absența unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 172, aceasta poate aduce problema în atenția Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 174.

Art. 174. – Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile prevăzute la art. 149 alin. (1) lit. a) în ceea ce privește lit. d), j), k) și s) din Secțiunea A din Anexă, la art. 149 alin. (1) lit. e) sau lit. g), aceasta poate solicita asistență Autorității bancare europene pentru a se ajunge la un acord în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la numirea administratorului temporar.

Art. 175. – (1) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, trebuie să fie motivată. Această decizie trebuie să țină cont de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorități competente și de supraveghetorul consolidant pe parcursul perioadei de consultare prevăzute la art. 170 sau la art. 171 ori pe parcursul perioadei de cinci zile prevăzute la art. 172, precum și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare din statele membre vizate. Decizia este transmisă de către Banca Națională a României filialelor întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană pentru care este responsabilă cu supravegherea la nivel individual.

(2) În situațiile prevăzute la art. 174, în care, înainte de sfârșitul perioadei de consultare prevăzută la art. 170 și 171 sau la finalul perioadei de cinci zile prevăzute la art. 172 alin. (1), oricare dintre autoritățile competente relevante a adus problema în atenția Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(3) Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene, exprimată în termen de trei zile.

(5) Problema nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Art. 176. – În absența unei decizii din partea Autorității bancare europene în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu prevederile art. 170, art. 171 sau cu art. 172 alin. (3).

TITLUL IV
Rezoluția

CAPITOLUL I
Obiective, condiții și principii generale

SECȚIUNEA 1
Obiective

Art. 177. – În situația în care aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, are în vedere obiectivele rezoluției și alege acele instrumente și competențe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor considerate de aceasta ca fiind relevante pentru fiecare situație în parte.

Art. 178. – (1) Obiectivele rezoluției prevăzute la art. 177 sunt următoarele:

- a) asigurarea continuității funcțiilor critice;
- b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață;
- c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijin financiar public extraordinar;
- d) protejarea deponenților care intră sub incidența legislației privind garantarea depozitelor și a investitorilor care intră sub incidența dispozițiilor privind compensarea acestora potrivit legislației privind piața de capital;
- e) protejarea fondurilor și activelor clienților.

(2) În situația în care urmărește obiectivele prevăzute la alin. (1), Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, încearcă să reducă la minimum costul rezoluției și să evite distrugerea de valoare, în măsura în care realizarea obiectivelor rezoluției nu este afectată.

Art. 179. – Dacă nu se dispune altfel în cuprinsul prezentei legi, obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

*SECȚIUNEA a 2-a**Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție*

Art. 180. – (1) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, întreprinde o acțiune de rezoluție cu privire la o instituție de credit numai în cazul în care consideră că sunt îndeplinite cumulativ condițiile următoare:

a) s-a determinat de către Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate competentă, că instituția de credit intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră. În acest sens, structura care exercită funcția de supraveghere se consultă cu structura care exercită funcția de rezoluție;

b) având în vedere orizontul de timp și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia starea de dificultate majoră ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv măsuri luate de către un sistem instituțional de protecție, sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau măsuri de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, în conformitate cu prevederile art. 359, luate în legătură cu instituția de credit în cauză;

c) acțiunea de rezoluție este necesară din perspectiva interesului public în sensul art. 182.

(2) Adoptarea prealabilă a unei măsuri de intervenție timpurie în conformitate cu prevederile art. 149 - 151 nu constituie o condiție pentru întreprinderea unei acțiuni de rezoluție.

Art. 181. – (1) În sensul art. 180 alin. (1) lit. a), se consideră că o instituție de credit intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:

a) instituția de credit încalcă cerințele care stau la baza menținerii autorizației sau există elemente obiective, pe baza cărora Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate determina că instituția de credit va încălca aceste cerințe în viitorul apropiat, într-o măsură care ar justifica retragerea autorizației, inclusiv, dar fără a se limita la cazul în care instituția de credit a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă din fondurile proprii;

b) activele instituției de credit sunt inferioare datoriiilor sau există elemente obiective, pe baza cărora Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate determina că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

c) instituția de credit se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență ori există elemente obiective, pe baza cărora Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate determina că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar.

(2) Condiția prevăzută la alin. (1) lit. d) nu se consideră îndeplinită în situațiile în care, pentru a evita sau a remedia o perturbare gravă a economiei, și a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre următoarele forme:

a) o garanție de stat pentru asigurarea accesului la facilitățile de lichiditate oferite de banca centrală în conformitate cu condițiile acesteia;

b) o garanție de stat pentru obligații nou-emise; sau

c) un aport de fonduri proprii sau achiziționarea de instrumente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj instituției de credit, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici circumstanțele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c), nici circumstanțele menționate la art. 360.

(3) În fiecare din cazurile prevăzute la alin. (2) lit. a), b) și c), măsurile de garantare sau măsurile echivalente acestora prevăzute la aceste litere se limitează la instituțiile de credit solvabile și sunt condiționate de aprobarea finală în temeiul cadrului UE privind ajutorul de stat. Măsurile respective au caracter temporar și preventiv, sunt proporționale în raport cu remedierea consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția de credit le-a suportat sau este susceptibilă de a le suporta în viitorul apropiat.

(4) Măsurile de sprijin prevăzute la alin. (2) lit. c) se limitează la aportul necesar pentru a soluționa deficitul de capital a cărui existență a fost stabilită în cadrul simulării situațiilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii Europene sau la nivelul Mecanismului Unic de Supraveghere, prin evaluări ale calității activelor sau prin exerciții echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, Autoritatea bancară europeană sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmate de către Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă.

Art. 182. – În sensul art. 180 alin. (1) lit. c), o acțiune de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru a atinge, respectiv este proporțională în raport cu, unul sau mai multe obiective ale rezoluției prevăzute la art. 177- 179, iar lichidarea instituției de credit conform procedurii de insolvență care este aplicabilă instituțiilor de credit nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

Art. 183. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate întreprinde acțiuni de rezoluție în legătură cu o instituție financiară menționată la art. 1 alin. (1) lit. b), atunci când condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituția financiară, cât și în ceea ce privește întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

Art. 184. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate întreprinde o acțiune de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d), atunci când condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește entitatea menționată la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d), cât și în ceea ce privește una sau mai multe instituții-filiale sau, în cazul în care filiala nu este stabilită în Uniunea Europeană, autoritatea din statul terț a stabilit că aceasta îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația statului terț respectiv.

Art. 185. – (1) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, acțiunile de rezoluție vizând rezoluția grupului se întreprind, în raport cu societatea financiară holding intermediară, de către Banca Națională a României, atunci când aceasta îndeplinește calitatea de autoritate de rezoluție a societății financiare holding intermediare respective.

(2) Banca Națională a României nu întreprinde acțiuni de rezoluție vizând rezoluția grupului în raport cu societatea holding cu activitate mixtă.

Art. 186. – Cu respectarea dispozițiilor art. 185, în pofida faptului că o entitate menționată la art. 1 alin. (1) lit.c) sau d) nu îndeplinește condițiile stabilite la art. 180 alin. (1), Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate întreprinde acțiuni de rezoluție cu privire la acea entitate atunci când una sau mai multe dintre instituțiile-filiale îndeplinesc condițiile stabilite la art. 180 alin. (1), art. 181 și 182 sau, după caz, în legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 32 alin. (1), (4) și (5) din Directiva nr. 2014/59/UE, iar activele, datoriile și capitalurile proprii ale acestora sunt de așa natură încât starea de dificultate majoră în care se află amenință o instituție sau grupul în ansamblul său, sau legislația în materie de insolvență a statului membru impune ca grupurile să fie tratate în ansamblu, iar acțiunile de rezoluție întreprinse cu privire la entitatea menționată la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d) sunt necesare pentru rezoluția unor asemenea instituții-filiale sau pentru rezoluția grupului în ansamblul său.

Art. 187. – (1) În vederea întreprinderii de către o autoritate de rezoluție a unei acțiuni de rezoluție în legătură cu următoarele societăți din alte state membre: societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, societate financiară holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă respectiv societate financiară holding mixtă-mamă, precum și următoarele societăți din Uniunea Europeană, persoane juridice străine: societate financiară holding-mamă, societate financiară holding mixtă-mamă, atunci când evaluează îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 180 alin. (1) în ceea ce privește o instituție de credit-filială, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție și autoritatea de rezoluție respectivă, printr-un acord comun, pot să nu ia în considerare niciun transfer intragrup de capital sau pierderi între entități, inclusiv exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie.

(2) În aplicarea prevederilor art. 184 și 186, atunci când are loc evaluarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 180 alin. (1) sau, după caz, în legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 32 alin. (1) din Directiva nr. 2014/59/UE în ceea ce privește o instituție-filială, autoritatea de rezoluție a acesteia și Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție a entității menționate la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d), printr-un acord comun, pot să nu ia în considerare niciun transfer intragrup de capital sau pierderi între entități, inclusiv exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie.

SECȚIUNEA a 3-a *Principii generale ale rezoluției*

Art. 188. – În aplicarea instrumentelor de rezoluție și, respectiv, în exercitarea competențelor de rezoluție, sunt aplicabile următoarele principii:

a) acționarii instituției supuse rezoluției sunt primii care suportă pierderile;

b) creditorii instituției supuse rezoluției suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta lege se prevede în mod expres altfel;

c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției supuse rezoluției sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care păstrarea integrală sau parțială a organului de conducere sau a conducerii superioare, în funcție de circumstanțe, este considerată necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;

d) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției supuse rezoluției oferă întreaga asistență necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;

e) persoanele fizice și juridice care au contribuit la ajungerea în stare de dificultate majoră a instituției supuse rezoluției sunt trase la răspundere potrivit legii civile sau penale;

f) fără a aduce atingere altor dispoziții din prezenta lege, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;

g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii de insolvență conform mecanismelor de siguranță prevăzute la art. 423 - 427;

h) depozitele acoperite sunt protejate în întregime; și

i) acțiunile de rezoluție se întreprind cu respectarea mecanismelor de siguranță din prezenta lege.

Art. 189. – În cazul în care o instituție de credit este o entitate dintr-un grup, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, fără a aduce atingere prevederilor art. 177- 179, într-un mod care reduce la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului în ansamblu, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniunea Europeană și, în particular, în statele sale membre în care grupul își desfășoară activitatea.

Art. 190. – (1) Aplicarea de instrumente de rezoluție și exercitarea de competențe de rezoluție de către Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, se realizează, după caz, cu respectarea cadrului UE privind ajutorul de stat.

(2) Este interzisă finanțarea sau acordarea de garanții de către Banca Națională a României, în cazul aplicării instrumentelor de rezoluție.

(3) Autoritatea de rezoluție nu este ținută responsabilă pentru eventuala întârziere în aplicarea măsurilor de rezoluție, cauzată de derularea procedurii de notificare și obținere a aprobării Comisiei Europene privind ajutorul de stat.

Art. 191. – În cazul în care unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), i se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție, respectiv vânzarea afacerii, instituția-punte sau separarea activelor, nu se aplică prevederile legale în materia protecției drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia, instituția de credit sau entitatea respectivă fiind considerată ca făcând obiectul procedurii de faliment în sensul art. 5 alin. (2) din Legea nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora.

Art. 192. – În situația în care aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, informează și se consultă cu reprezentanții angajaților instituției supuse rezoluției, dacă este cazul.

Art. 193. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere, dacă este cazul, practicilor cu privire la reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor.

CAPITOLUL II

Administratorul special

Art. 194. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate desemna un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției supuse rezoluției, caz în care face publică numirea acestuia pe site-ul său oficial. Administratorul special trebuie să dețină calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale. Fondul de garantare a depozitelor bancare poate fi numit administrator special.

Art. 195. – Administratorul special dispune de toate competențele adunării generale a acționarilor și ale organului de conducere al instituției respective. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita aceste competențe decât sub controlul Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție.

Art. 196. – Administratorul special are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru atingerea obiectivelor rezoluției prevăzute la art. 177 - 179 și pentru a implementa acțiunile de rezoluție în conformitate cu decizia Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din alte acte normative sau din actele constitutive ale instituției la care a fost desemnat administrator special, dacă acestea sunt incompatibile. Măsurile în cauză pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii acționariatului instituției respective sau preluarea controlului acesteia de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional, în conformitate cu instrumentele de rezoluție prevăzute la art. 214 - 357.

Art. 197. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate stabili restricții în ceea ce privește modul de acționa al

administratorului special sau poate solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul aprobării sale prealabile. Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate înlocui administratorul special în orice moment.

Art. 198. – Administratorul special are obligația să întocmească și să prezinte Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției la care a fost desemnat administrator special și acțiunile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

Art. 199. – (1) Mandatul unui administrator special nu poate depăși un an. Mandatul poate fi reînnoit cu perioade de maximum un an, în cazuri excepționale, dacă Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, consideră că sunt în continuare îndeplinite condițiile de numire a unui administrator special.

(2) Dispozițiile art. 154 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 200. – În cazul în care mai multe autorități de rezoluție, printre care și Banca Națională a României, intenționează, fiecare în parte, să desemneze un administrator special pentru o entitate dintr-un grup, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, evaluează împreună cu celelalte autorități în ce măsură desemnarea aceluiași administrator special pentru toate entitățile în cauză ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluții de redresare a solidității financiare a entităților în cauză.

CAPITOLUL III

Evaluare

Art. 201. – Înainte de a întreprinde vreo acțiune de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, în legătură cu o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de Banca Națională a României și de respectiva instituție de credit sau entitate, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale instituției de credit sau entității respective. Cu respectarea prevederilor art. 213 și ale art. 453 - 455, în cazul în care sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute de prezentul articol și de art. 202 - 212, evaluarea se consideră a fi definitivă.

Art. 202. – Dacă o evaluare independentă în conformitate cu prevederile art. 201 nu este posibilă, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate efectua o evaluare provizorie a activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale respectivei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 209.

Art. 203. – Obiectivul evaluării este acela de a determina valoarea activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la art. 180 - 187.

Art. 204. – Scopurile evaluării sunt:

a) să sprijine evaluarea modului în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante;

b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să contribuie la fundamentarea deciziei privind acțiunea de rezoluție adecvată de întreprins în legătură cu instituția de credit sau cu entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

c) în cazul exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să contribuie la fundamentarea deciziei privind măsura în care sunt anulate sau diluate acțiunile sau alte instrumente de proprietate, precum și măsura în care are loc reducerea valorii sau a conversiei instrumentelor de capital relevante;

d) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, să contribuie la fundamentarea deciziei privind măsura în care are loc reducerea valorii sau a conversiei datoriilor eligibile;

e) în cazul aplicării instrumentului instituției-punte sau instrumentului de separare a activelor, să contribuie la fundamentarea deciziei privind activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și a deciziei privind valoarea oricăror contraprestații ce trebuie plătite instituției supuse rezoluției sau, după caz, proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a afacerii, să contribuie la fundamentarea deciziei privind activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să furnizeze informații care să permită Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, să determine care sunt condițiile comerciale în sensul art. 223 - 235;

g) în toate situațiile, să asigure că orice pierderi privind activele instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d)

sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

Art. 205. – Fără a aduce atingere, după caz, cadrului UE privind ajutorul de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și mărimea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau asigurare de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice formă de asigurare de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din momentul în care se întreprinde acțiunea de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul aplicării oricărui instrument de rezoluție:

a) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, și Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, acționând potrivit prevederilor art. 536 și 537 pot recupera orice cheltuieli rezonabile suportate în mod justificat de la instituția supusă rezoluției, în conformitate cu prevederile art. 220;

b) Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, poate percepe dobânzi sau taxe în legătură cu orice împrumuturi sau garanții furnizate instituției supuse rezoluției, în conformitate cu prevederile art. 536 și 537.

Art. 206. – Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d):

a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

c) o listă a soldurilor datoriiilor din bilanț și ale obligațiilor din afara bilanțului care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), cu indicarea respectivelor creanțe și ranguri de prioritate, conform legislației aplicabile privind insolvența.

Art. 207. – După caz, în vederea sprijinirii fundamentării deciziilor prevăzute la art. 204 lit. e) și f), informațiile de la art. 206 lit. b) pot fi

însoțite de o analiză și de o estimare a valorii activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) pe baza valorii de piață.

Art. 208. – (1) Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile de prioritate conform legislației aplicabile privind insolvența și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare dintre categoriile de acționari și de creditori dacă instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), ar fi fost lichidată conform procedurilor de insolvență.

(2) Această estimare nu afectează aplicarea principiului potrivit căruia „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” în conformitate cu prevederile art. 424 – 426.

Art. 209. – (1) În cazul în care, din motive legate de urgența situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la art. 206 și 208, sau se aplică art. 202, este efectuată o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la art. 203 și, pe cât este posibil în mod rezonabil, având în vedere situația dată, cerințele de la art. 201, 206 și 208.

(2) Evaluarea provizorie prevăzută la alin. (1) include și o rezervă pentru pierderi suplimentare, justificată în mod adecvat.

Art. 210. – (1) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la art. 201 - 213 este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele prevăzute la art. 201 - 213. Această evaluare definitivă ex-post se efectuează cât mai curând posibil. Ea este distinctă de evaluarea prevăzută la art. 424 - 426, indiferent dacă este efectuată simultan cu aceasta sau de către aceeași persoană independentă.

(2) Evaluarea definitivă ex-post se realizează în următoarele scopuri:

a) să asigure că orice pierderi privind activele instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), sunt recunoscute în întregime în evidențele contabile;

b) să contribuie la fundamentarea deciziei de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu prevederile art. 211.

Art. 211. – În situația în care prin evaluarea definitivă ex-post se estimează că valoarea activului net al instituției de credit sau al entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), este mai mare decât valoarea

activului net, estimată potrivit evaluării provizorii, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, are posibilitatea:

a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau a proprietarilor de instrumente de capital relevante care au fost reduse în cadrul instrumentului de recapitalizare internă;

b) să solicite instituției-punte sau vehicului de administrare a activelor să efectueze o plată suplimentară de contraprestații aferente activelor, drepturilor sau obligațiilor către instituția supusă rezoluției sau, după caz, aferente acțiunilor sau instrumentelor de proprietate către proprietarii acțiunilor sau instrumentelor de proprietate.

Art. 212. – Fără a aduce atingere prevederilor art. 201, evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu prevederile art. 209 și 210 și constituie temei pentru ca Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, să întreprindă acțiuni de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care intră într-o stare de dificultate majoră, sau să își exercite competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

Art. 213. – Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument de rezoluție sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. Evaluarea în sine nu poate fi contestată separat, dar poate fi contestată împreună cu decizia luată, în conformitate cu dispozițiile art. 453 - 455.

CAPITOLUL IV Instrumente de rezoluție

SECȚIUNEA 1 Principii generale

Art. 214. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, este împuternicită să aplice instrumentele de rezoluție instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care îndeplinesc condițiile aplicabile de declanșare a procedurii de rezoluție.

Art. 215. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, decide să aplice un instrument de rezoluție unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), iar acțiunea de rezoluție respectivă ar duce la suportarea unor pierderi de către

creditori sau la conversia creanțelor acestora, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, își exercită competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante în conformitate cu prevederile art. 358 - 367 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluție.

Art. 216. – Instrumentele de rezoluție prevăzute la art. 214 sunt următoarele:

- a) vânzarea afacerii;
- b) instituția-punte;
- c) separarea activelor;
- d) recapitalizarea internă.

Art. 217. – Cu respectarea prevederilor art. 218, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate aplica instrumentele de rezoluție individual sau în orice combinație.

Art. 218. – Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate aplica instrumentul de separare a activelor numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

Art. 219. – În situația în care sunt utilizate doar instrumentele de rezoluție prevăzute la art. 216 lit. a) sau b), iar ele sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau obligații ale unei instituții supuse rezoluției, instituția de credit reziduală sau entitatea reziduală prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) de la care au fost transferate activele, drepturile sau obligațiile este lichidată, conform procedurii de insolvență. Lichidarea se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situație în care instituția de credit reziduală sau entitatea reziduală prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu prevederile art. 388-390, pentru a permite destinatarului să-și desfășoare activitățile sau să presteze serviciile aferente elementelor transferate, precum și orice alt motiv care face necesară continuarea activității instituției de credit reziduale sau a entității reziduale prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor prevăzute la art. 188 - 193.

Art. 220. – (1) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, și Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție bancară acționând potrivit prevederilor art. 536 și 537 pot recupera orice cheltuieli rezonabile suportate în mod justificat în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție,

cu exercitarea competențelor de rezoluție sau cu utilizarea instrumentelor publice de stabilizare financiară, într-una sau mai multe dintre următoarele modalități:

- a) ca deducere din orice contraprestații plătite de destinatar instituției supuse rezoluției sau, după caz, proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;
- b) de la instituția supusă rezoluției, în calitate de creditor preferențial;
- c) din orice încasări rezultate în urma încetării funcționării instituției-punte sau a vehiculului de administrare a activelor, în calitate de creditor preferențial.

(2) În caz de faliment, creanța Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, respectiv a Fondului de garantare a depozitelor bancare, rezultată din cheltuielile prevăzute la alin. (1), are rangul creanțelor izvorâte din raporturi de muncă.

Art. 221. – În situația extraordinară a unei crize sistemice, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate căuta finanțare din surse alternative prin utilizarea instrumentelor publice de stabilizare financiară prevăzute la art. 352 - 357 în situația în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte instrumente de datorie eligibile au contribuit, prin reducerea valorii acestor instrumente, prin conversie sau prin alte modalități, la absorbția pierderilor și recapitalizarea instituției supuse rezoluției, cu cel puțin 8% din totalul datoriilor și al capitalurilor proprii ale instituției respective, contribuție evaluată, la momentul întreprinderii acțiunii de rezoluție, în conformitate cu evaluarea prevăzută la art. 201 - 213;

b) obținerea aprobării prealabile și a celei finale prevăzute de cadrul UE privind ajutorul de stat.

Art. 222. – (1) Dispozițiile Legii nr. 85/2014 referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau obligații de la o instituție supusă rezoluției către o altă entitate, efectuate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție, a exercitării unei competențe de rezoluție sau a utilizării unui instrument public de stabilizare financiară.

(2) Dispozițiile art. 38, art. 113 lit. f) și g), art. 116, art. 153²⁴, art. 204 alin. (1), (4) și (5), art. 208 alin. (3)-(5), art. 212 alin. (1), art. 215 alin. (1), art. 216 și 216¹, art. 220¹, art. 239-251¹ și 251³-251¹⁹ din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt

aplicabile în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute la art. 177 - 456.

SECȚIUNEA a 2-a
Instrumentul de vânzare a afacerii

Art. 223. – (1) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, este împuternicită să transfere către un cumpărător care nu este o instituție-punte:

a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție supusă rezoluției;

b) oricare dintre activele, drepturile sau obligațiile unei instituții supuse rezoluției, sau totalitatea acestora.

(2) Cu respectarea prevederilor art. 230, 231 și art. 453 - 455, transferul menționat la alin. (1) are loc fără a obține acordul acționarilor instituției supuse rezoluției sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul, și nu este supus niciunei cerințe procedurale prevăzute de legislația aplicabilă în materie de societăți sau de legislația pieței de capital, în afara celor prevăzute la art. 236 - 238, prevederile art. 384 fiind aplicabile.

Art. 224. – Un transfer efectuat în conformitate cu prevederile art. 223 trebuie să se realizeze în condiții comerciale, în funcție de circumstanțele existente, și în conformitate cu cadrul UE privind ajutorul de stat.

Art. 225. – În sensul art. 224, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, ia toate măsurile rezonabile pentru realizarea unui transfer în condiții comerciale care sunt conforme evaluării efectuate potrivit art. 201 - 213, având în vedere circumstanțele situației.

Art. 226. – Cu respectarea prevederilor art. 220, orice contraprestație se plătește de cumpărător în favoarea:

a) proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate, în cazul în care vânzarea afacerii s-a efectuat prin transferarea către cumpărător a acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția supusă rezoluției, de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente;

b) instituției supuse rezoluției, în cazul în care vânzarea către cumpărător a afacerii s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor, drepturilor sau obligațiilor instituției supuse rezoluției.

Art. 227. – În situația în care aplică instrumentul de vânzare a afacerii, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate emise de o instituție supusă rezoluției sau, după caz, de active, drepturi sau obligații ale instituției supuse rezoluției.

Art. 228. – După aplicarea instrumentului de vânzare a afacerii, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate exercita, cu aprobarea cumpărătorului, competențele de transfer în ceea ce privește activele, drepturile ori obligațiile transferate cumpărătorului, în vederea transferării activelor, drepturilor sau obligațiilor înapoi la instituția supusă rezoluției, ori a acțiunilor sau altor instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția supusă rezoluției sau proprietarii inițiali au obligația de a reprimi orice astfel de active, drepturi sau obligații, acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

Art. 229. – Cumpărătorul trebuie să îndeplinească condițiile legale de desfășurare a activităților pe care le dobândește prin transfer în situația în care transferul este efectuat în conformitate cu prevederile art. 223. În situația în care Banca Națională a României este autoritatea competentă a cumpărătorului, aceasta evaluează o eventuală cerere de autorizare în acest sens, împreună cu transferul, în timp util.

Art. 230. – Prin derogare de la prevederile art. 25, 26, 26¹, 27, 29 și art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, care pot afecta desfășurarea în timp util a procedurii referitoare la evaluarea achizițiilor de dețineri calificate, în cazul în care un transfer de acțiuni sau alte instrumente de proprietate, ce are loc în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a afacerii, ar duce la achiziționarea sau majorarea unei dețineri calificate într-o instituție de credit, de tipul celei căreia îi sunt aplicabile prevederile art. 25 alin. (1) din actul normativ menționat, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă a acelei instituții de credit, efectuează evaluarea necesară astfel încât să permită aplicarea promptă a instrumentului de vânzare a afacerii și să faciliteze atingerea de către acțiunea de rezoluție a obiectivelor relevante ale rezoluției.

Art. 231. – (1) În cazul în care structura care exercită funcția de supraveghere, nu a finalizat evaluarea achiziției deținerei calificate prevăzute la art. 230, de la data transferului de acțiuni sau de alte instrumente de

proprietate, aferent aplicării instrumentului de vânzare a afacerii de către structura care exercită funcția de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător are efect juridic imediat;

b) în cursul perioadei de evaluare a achiziției și în cursul oricărei perioade în care s-a solicitat cesionarea acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, potrivit alin. (2) lit. b), drepturile de vot ale cumpărătorului sunt suspendate și îi revin doar Băncii Naționale a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, care nu are nicio obligație de a exercita respectivele drepturi de vot și nicio răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea acestora;

c) în cursul perioadei de evaluare a achiziției și în cursul oricărei perioade în care s-a solicitat cesionarea acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, potrivit alin. (2) lit. b), sancțiunile și măsurile sancționatoare pentru încălcarea cerințelor privind notificarea achiziției, respectiv a cedării unei dețineri calificate, prevăzute la art. 229 alin. (1) lit. b) - d) și f) și alin. (2) lit. a) și c), la art. 229¹ lit. a) și b) și la art. 234 alin. (4) - (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în cazul respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;

d) Banca Națională a României se asigură că, imediat după finalizarea evaluării achiziției, structura care exercită funcția de supraveghere notifică în scris cumpărătorului și structurii care exercită funcția de rezoluție decizia privind aprobarea achiziției sau, în conformitate cu prevederile art. 25 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, decizia de a se opune achiziției;

e) în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, aprobă achiziția, drepturile de vot aferente acțiunilor sau altor instrumente de proprietate care au făcut obiectul transferului către cumpărător se consideră acordate în întregime acestuia, imediat după primirea de către cumpărător și de către structura care exercită funcția de rezoluție, a notificării deciziei de aprobare;

f) în cazul în care Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate competentă, se opune achiziției, se aplică prevederile alin. (2).

(2) Pentru cazul prevăzut la alin. (1) lit. f) sunt aplicabile următoarele dispoziții:

a) drepturile de vot aferente respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate sunt pe deplin valabile și se exercită în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b);

b) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate cere cumpărătorului să cesioneze respectivele acțiuni sau alte

instrumente de proprietate într-un termen stabilit de aceasta, după ce a luat în considerare condițiile de piață prevalente; și

c) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva cesionare în termenul stabilit potrivit lit. b), atunci Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate competentă, poate impune cumpărătorului sancțiunile și măsurile sancționatoare pentru încălcarea cerințelor privind notificarea achiziției, respectiv a cedării unei dețineri calificate, prevăzute la art. 229 alin. (1) lit. b), c), d) și f) și alin. (2) lit. a) și c), la art. 229¹ lit. a) și b) și la art. 234 alin. (4) - (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare; Banca Națională a României se asigură că respectivele sancțiuni și/sau măsuri sancționatoare sunt impuse cu acordul structurii care exercită funcția de rezoluție.

Art. 232. – Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a afacerii fac obiectul mecanismelor de siguranță prevăzute la art. 423 - 436.

Art. 233. – În scopul exercitării dreptului de a presta servicii în mod direct sau de a înființa o sucursală într-un alt stat membru potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau legislației privind piața de capital, cumpărătorul este considerat continuatorul de drept al instituției supuse rezoluției și poate exercita în continuare orice astfel de drepturi exercitate de instituția supusă rezoluției aferente activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate.

Art. 234. – (1) Dacă instituția supusă rezoluției este membru la sistemele de plăți, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor, cumpărătorul poate continua să exercite drepturile instituției supuse rezoluției decurgând din calitatea de membru și drepturile de acces ale acesteia la sistemele, bursele ori schemele respective.

(2) Prevederile alin. (1) nu înlătură cerința ca respectivul cumpărător să îndeplinească criteriile privind calitatea de membru și criteriile de participare, în funcție de care se poate lua parte la astfel de sisteme, burse și scheme.

(3) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), următoarele dispoziții sunt aplicabile:

a) sistemele, bursele și schemele prevăzute la alin. (1) nu pot refuza accesul pe motiv că respectivul cumpărător nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional

cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de acces la sistemele prevăzute la alin. (1);

b) în cazul în care cumpărătorul nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plăți, compensare sau decontare, la o bursă de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile prevăzute la alin. (1) se exercită de către cumpărător numai pentru o perioadă de timp care poate fi stabilită de Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, de maximum 24 de luni de la data transferului, și care poate fi prelungită cu perioade de maximum 12 luni, la solicitarea cumpărătorului adresată aceleiași autorități.

Art. 235. – Fără a aduce atingere prevederilor art. 423 - 436, acționarii sau creditorii instituției supuse rezoluției și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau obligații nu sunt transferate nu au niciun drept asupra activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate, ori în legătură cu acestea.

Art. 236. – Cu respectarea prevederilor art. 238, în situația în care aplică unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) instrumentul de vânzare a afacerii, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, scoate pe piață sau ia măsuri în sensul scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, obligațiilor, acțiunilor sau altor instrumente de proprietate pe care intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și obligații pot fi scoase pe piață separat.

Art. 237. – (1) Fără a aduce atingere cadrului UE privind ajutorul de stat, dacă acesta este aplicabil, scoaterea pe piață prevăzută la art. 236 se efectuează în conformitate cu următoarele principii:

a) trebuie să fie cât se poate de transparentă și trebuie să nu prezinte în mod semnificativ eronat, activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate pe care Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;

b) nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze nejustificat niciun potențial cumpărător;

c) trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;

d) nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;

e) trebuie să țină seama de necesitatea ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;

f) scopul trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau obligațiilor în cauză.

(2) Cu respectarea principiului prevăzut la alin. (1) lit. b), celelalte principii prevăzute la alin. (1), precum și cel prevăzut la alin. (3), nu aduc atingere dreptului Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, de a contacta în mod individual potențiali cumpărători.

(3) Orice publicare a scoaterii pe piață a unei instituții de credit sau a unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în mod normal necesară în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei, poate fi amânată în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (4) sau (5) din același regulament.

Art. 238. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate aplica instrumentul de vânzare a afacerii fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la art. 236, în cazul în care stabilește faptul că respectarea cerințelor de la art. 237 ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, consideră că starea de dificultate majoră în care se află sau este posibil să se afle instituția supusă rezoluției ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

b) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, consideră că respectarea principiilor de la art. 237 ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a afacerii în ceea ce privește eliminarea amenințării la adresa stabilității financiare sau atingerea obiectivului rezoluției prevăzut la art. 178 alin. (1) lit. b).

SECȚIUNEA a 3-a

Instrumentul instituției-punte

3.1. Dispoziții generale

Art. 239. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este împuternicită să transfere către o instituție-punte:

a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții supuse rezoluției;

b) oricare dintre activele, drepturile sau obligațiile uneia sau ale mai multor instituții supuse rezoluției, sau totalitatea acestora.

(2) Cu respectarea prevederilor art. 453 - 455, transferul menționat la alin. (1) poate avea loc fără a obține acordul acționarilor instituțiilor supuse rezoluției sau al oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte, și nu este supus niciunei cerințe procedurale prevăzute de legislația aplicabilă în materie de societăți sau de legislația pieței de capital, prevederile art. 384 fiind aplicabile.

Art. 240. – (1) Instituția-punte este o persoană juridică ce îndeplinește cumulativ cerințele următoare:

a) capitalul social este deținut în totalitate sau parțial de una sau mai multe autorități publice și instituția-punte este controlată de Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, în sensul celor prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. b) și, în particular, având în vedere dispozițiile art. 251 alin. (1). Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, poate fi acționar al instituției-punte;

b) este creată în scopul de a primi și a deține unele sau toate acțiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție supusă rezoluției ori unele sau toate activele, drepturile și obligațiile uneia sau mai multor instituții supuse rezoluției, în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(2) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul prevăzut la art. 282 lit. b) nu trebuie să aducă atingere capacității Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, de a exercita controlul asupra instituției-punte.

Art. 241. – În situația în care aplică instrumentul instituției-punte, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, se asigură că valoarea totală a obligațiilor transferate instituției-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituția supusă rezoluției sau furnizate din alte surse.

Art. 242. – Cu respectarea prevederilor art. 220, orice contraprestație se plătește de instituția-punte în favoarea:

a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția supusă rezoluției, de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la instituția-punte;

b) instituției supuse rezoluției, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor, drepturilor sau obligațiilor instituției supuse rezoluției la instituția-punte.

Art. 243. – În situația în care aplică instrumentul instituției-punte, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate emise de o instituție supusă rezoluției sau, după caz, de active, drepturi sau obligații ale instituției supuse rezoluției.

Art. 244. – În urma aplicării instrumentului instituției-punte, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate:

a) transfera înapoi drepturile, activele sau obligațiile de la instituția-punte la instituția supusă rezoluției, ori acțiunile sau alte instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția supusă rezoluției sau proprietarii inițiali au obligația de a reprimi orice astfel de active, drepturi sau obligații, ori acțiuni sau alte instrumente de proprietate, numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 245;

b) transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate, ori active, drepturi sau obligații de la instituția-punte către o terță parte.

Art. 245. – (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate transfera înapoi acțiuni sau alte instrumente de proprietate, ori active, drepturi sau obligații de la instituția-punte, într-una dintre următoarele situații:

a) în situația în care posibilitatea ca respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul deciziei de aplicare a instrumentului instituției-punte, în baza căreia s-a efectuat transferul;

b) în situația în care respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau obligațiilor specificate în cadrul deciziei prevăzute la lit. a).

(2) Un astfel de transfer înapoi se poate efectua în orice moment și respectă orice alte condiții stipulate în cadrul deciziei de aplicare a instrumentului instituției-punte, pentru scopul realizării transferului în cauză.

Art. 246. – Transferurile între instituția supusă rezoluției sau proprietarii inițiali ai acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate pe de o

parte și instituția-punte pe de alta trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranță prevăzute la art. 423 - 436.

Art. 247. – (1) În scopul exercitării dreptului de a presta servicii în mod direct sau de a înființa o sucursală într-un alt stat membru potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau legislației privind piața de capital, instituția-punte este considerată continuatoarea de drept a instituției supuse rezoluției și poate exercita în continuare orice astfel de drepturi exercitate de instituția supusă rezoluției aferente activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate.

(2) În alte scopuri, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, are competența de a stabili ca o instituție-punte să fie considerată drept o continuatoare a instituției supuse rezoluției și să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția supusă rezoluției aferente activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate.

Art. 248. – (1) Dacă instituția supusă rezoluției este membru la sistemele de plăți, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor, instituția-punte poate continua să exercite drepturile instituției supuse rezoluției decurgând din calitatea de membru și drepturile de acces ale acesteia la sistemele, bursele ori schemele respective.

(2) Prevederile alin. (1) nu înlătură cerința ca instituția-punte să îndeplinească criteriile privind calitatea de membru și criteriile de participare, în funcție de care se poate lua parte la astfel de sisteme, burse și scheme.

(3) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), următoarele dispoziții sunt aplicabile:

a) sistemele, bursele și schemele prevăzute la alin. (1) nu pot refuza accesul pe motiv că instituția-punte nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de acces la sistemele prevăzute la alin. (1);

b) în cazul în care instituția-punte nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plăți, compensare sau decontare, la o bursă de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile prevăzute la alin. (1) se exercită de către instituția-punte numai pentru o perioadă de timp care poate fi stabilită de Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, de maximum 24 de luni de la data transferului, și care poate fi prelungită cu perioade de maximum 12 luni, la solicitarea instituției-punte adresată aceleiași autorități.

Art. 249. – Fără a aduce atingere prevederilor art. 423 - 436, acționarii sau creditorii instituției supuse rezoluției și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau obligații nu sunt transferate instituției-punte nu au niciun drept asupra activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate instituției-punte, organului de conducere sau conducerii superioare ale acesteia, ori în legătură cu acestea.

Art. 250. – Obiectivele instituției-punte nu implică nicio obligație sau responsabilitate a acesteia față de acționarii sau creditorii instituției supuse rezoluției, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu răspunde față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele săvârșite și omisiunile înregistrate în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică intenția sau neglijența gravă potrivit legii, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

Art. 251. – (1) Funcționarea unei instituții-punte respectă următoarele cerințe:

a) conținutul documentelor privind constituirea instituției-punte este aprobat de Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție;

b) în funcție de structura acționariatului instituției-punte, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, numește sau aprobă, după caz, organul de conducere al instituției-punte;

c) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și le stabilește responsabilitățile;

d) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, aprobă strategia și profilul de risc ale instituției-punte, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 149 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

e) instituția-punte este autorizată în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu reglementările emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia, sau cu legislația privind piața de capital, dacă această cerință este aplicabilă, și deține autorizațiile necesare pentru desfășurarea activităților sau furnizarea serviciilor aferente elementelor preluate în urma unui transfer efectuat conform prevederilor art. 383 și 384;

f) instituția-punte respectă, dacă prevederile sunt aplicabile, dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 575/2013, ale Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale reglementărilor emise de Banca Națională a României în aplicarea acestora, precum și cele ale legislației privind piața de capital, și, dacă este cazul, face obiectul unei supravegheri în conformitate cu aceleași dispoziții;

g) instituția-punte funcționează în conformitate cu cadrul UE privind ajutorul de stat, iar Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate prevedea, în mod corespunzător, restricții asupra activității sale.

(2) În cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluției, instituția-punte poate fi constituită și autorizată fără ca aceasta să respecte, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale, cerințele cuprinse în actele normative prevăzute la alin. (1) lit. e) și f). În acest sens, structura din cadrul Băncii Naționale a României care exercită funcția de rezoluție transmite o cerere structurii care exercită funcția de supraveghere. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă, indică intervalul în care instituția-punte este scutită de respectarea cerințelor respectivelor prevederi legale.

Art. 252. – Cu respectarea oricăror restricții aplicate în conformitate cu normele Uniunii Europene sau cele naționale în materie de concurență, conducerea instituției-punte gestionează instituția-punte în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a activelor, drepturilor sau obligațiilor sale către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, în situația în care condițiile sunt prielnice, în opinia Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, și în termenul specificat la art. 255 sau 256, după caz.

Art. 253. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, decide că o instituție-punte nu mai reprezintă o instituție-punte în conformitate cu prevederile art. 240 ca urmare a apariției oricăreia dintre următoarele situații:

- a) fuzionarea instituției-punte cu o altă entitate;
- b) instituția-punte nu mai respectă cerințele art. 240;
- c) vânzarea în întregime sau aproape în întregime a activelor, drepturilor sau obligațiilor instituției-punte către o terță parte;
- d) expirarea perioadei specificate la art. 255 sau, după caz, la art. 256;
- e) activele instituției-punte sunt complet lichidate, iar obligațiile sale sunt achitate integral.

Art. 254. – (1) În situația în care Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, intenționează să vândă instituția-punte sau activele, drepturile ori obligațiile acesteia, aceasta se asigură că instituția-punte sau activele, drepturile ori obligațiile relevante sunt puse în vânzare în mod deschis și transparent și nu sunt prezentate eronat, în mod semnificativ, iar în cadrul vânzării nu este favorizat sau discriminat nejustificat niciun potențial cumpărător.

(2) Orice astfel de vânzări trebuie efectuate în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele, și în conformitate cu cadrul UE privind ajutorul de stat.

Art. 255. – În cazul în care nu este aplicabilă niciuna dintre situațiile prevăzute la art. 253 lit. a) - c) sau e), Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, ia măsuri pentru încetarea funcționării instituției-punte, cât mai curând posibil, potrivit propriei aprecieri, dar nu mai târziu de 2 ani de la data la care a fost efectuat ultimul transfer de la o instituție supusă rezoluției, în virtutea aplicării instrumentului instituției-punte.

Art. 256. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate prelungi perioada prevăzută la art. 255 cu una sau mai multe perioade suplimentare de un an, în situația în care o astfel de prelungire:

a) vine în sprijinul realizării uneia dintre situațiile prevăzute la art. 253 lit. a) - c) sau e); sau

b) este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și/sau financiare esențiale.

Art. 257. – Toate deciziile Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, de a prelungi perioada prevăzută la art. 255 se motivează și cuprind o evaluare detaliată a situației care justifică prelungirea, inclusiv a condițiilor și perspectivelor pieței.

Art. 258. – (1) În cazul în care funcționarea unei instituții-punte încetează în situațiile prevăzute la art. 253 lit. c) sau d), instituția-punte este lichidată în conformitate cu procedura de insolvență.

(2) Cu respectarea prevederilor art. 220, toate încasările rezultate ca urmare a încetării funcționării instituției-punte revin acționarilor instituției-punte.

Art. 259. – În cazul în care o instituție-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele, drepturile sau obligațiile aparținând mai multor instituții supuse rezoluției, obligația prevăzută la art. 258 se referă la activele,

drepturile sau obligațiile transferate de la fiecare dintre aceste instituții supuse rezoluției și nu la instituția-punte în sine.

3.2. Alte dispoziții privind constituirea și funcționarea unei instituții-punte

Art. 260. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate autoriza o instituție de credit-punte cu un capital social stabilit sub nivelul prevăzut la art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, dar care nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a un milion de euro. În aplicarea prevederilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României notifică, în acest caz, autorizarea instituției de credit-punte și Comisiei Europene, împreună cu motivarea nivelului stabilit pentru capitalul social.

Art. 261. – Îndeplinirea de către acționarii instituției de credit-punte, autorități publice și/sau Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, a criteriilor prevăzute la art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, este prezumată.

Art. 262. – Prin derogare de la art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, se pronunță cu privire la autorizarea instituției de credit-punte în cel mai scurt timp posibil de la transmiterea de către structura care exercită funcția de rezoluție a documentației la care se face referire la art. 264 și având în vedere decizia sa, în calitate de autoritate de rezoluție, privind aprobarea elementelor referitoare la funcționarea instituției-punte prevăzute la art. 251 alin. (1) lit. a)-d).

Art. 263. – (1) Prin derogare de la prevederile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o instituție-punte autorizată în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se poate constitui ca societate pe acțiuni cu acționar unic.

(2) Dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică instituției-punte autorizate

în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 264. – Banca Națională a României stabilește prin reglementări condițiile și documentația în baza căreia se autorizează instituția de credit-punte în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 265. – (1) Înmatricularea instituției-punte în registrul comerțului se face în regim de urgență, doar în baza actului constitutiv și, după caz, a autorizației emise de Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă, în termen de 24 de ore de la depunerea acestora la oficiul registrului comerțului în a cărei circumscripție se află sediul instituției-punte.

(2) În termen de maximum 30 de zile de la înmatriculare sunt depuse și celelalte documente prevăzute de lege pentru înmatricularea unei societăți.

(3) Nerespectarea prevederilor alin. (2) de către instituția-punte se sancționează potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 266. – Începerea desfășurării activității de către instituția-punte autorizată în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, are loc în prima zi lucrătoare ce urmează datei înmatriculării instituției-punte în registrul comerțului.

Art. 267. – (1) În cazul în care vânzarea instituției-punte autorizate în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin vânzarea acțiunilor, de la momentul vânzării acestora, instituția de credit care a funcționat ca instituție-punte trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de aceeași ordonanță de urgență și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru funcționarea unei instituții de credit. În aplicarea prevederilor art. 93 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, capitalul inițial minim ce trebuie avut în vedere este cel prevăzut pentru categoria corespunzătoare din cele enumerate la art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, căreia îi aparține instituția de credit în cauză.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) valabilitatea autorizației instituției de credit care a funcționat ca instituție-punte nu încetează de drept, autorizația respectivă producând în continuare efecte, pe o perioadă nedeterminată.

SECȚIUNEA a 4-a *Instrumentul de separare a activelor*

Art. 268. – (1) Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, este împuternicită să transfere activele, drepturile sau obligațiile unei instituții supuse rezoluției sau ale unei instituții-punte, către unul sau mai multe vehicule de administrare a activelor.

(2) Cu respectarea prevederilor art. 453 - 455, transferul prevăzut la alin. (1) poate avea loc fără a obține acordul acționarilor instituțiilor supuse rezoluției sau al oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte, și nu este supus niciunei cerințe procedurale prevăzute de legislația aplicabilă în materie de societăți sau de legislația pieței de capital, prevederile art. 384 fiind aplicabile.

Art. 269. – În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de administrare a activelor este o persoană juridică ce îndeplinește cumulativ cerințele de mai jos:

a) capitalul social este deținut în totalitate sau parțial de una sau mai multe autorități publice și vehiculul de administrare a activelor este controlat de Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, în sensul celor prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. b) și, în particular, având în vedere dispozițiile art. 271. Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, poate fi acționar al vehiculului de administrare a activelor;

b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și obligațiile uneia sau ale mai multor instituții supuse rezoluției sau ale unei instituții-punte.

Art. 270. – Vehiculul de administrare a activelor gestionează activele care îi sunt transferate cu scopul de a maximiza valoarea acestora prin intermediul unei eventuale vânzări sau prin lichidarea lor ordonată.

Art. 271. – Funcționarea unui vehicul de administrare a activelor respectă următoarele prevederi:

a) conținutul documentelor privind constituirea vehiculului de administrare a activelor este aprobat de Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție;

b) în funcție de structura acționariatului vehiculului de administrare a activelor, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, numește sau aprobă organul de conducere al vehiculului de administrare a activelor;

c) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și le stabilește responsabilitățile;

d) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de administrare a activelor.

Art. 272. – Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate exercita competența prevăzută la art. 268 de a transfera active, drepturi sau obligații numai în cazul în care:

a) situația de pe piața specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;

b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției supuse rezoluției sau a instituției-punte; sau

c) un astfel de transfer este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare.

Art. 273. – În situația în care aplică instrumentul de separare a activelor, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, stabilește contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și obligațiile către vehiculul de administrare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la art. 201 - 213 și în conformitate cu cadrul UE privind ajutorul de stat. Prevederile prezentului articol nu împiedică respectiva contraprestație să aibă o valoare nominală sau negativă.

Art. 274. – Cu respectarea prevederilor art. 220, orice contraprestație aferentă activelor, drepturilor sau obligațiilor dobândite în mod direct de la instituția supusă rezoluției, se plătește de vehiculul de administrare a activelor în favoarea instituției supuse rezoluției. Contraprestația poate fi plătită prin instrumente de datorie emise de vehiculul de administrare a activelor.

Art. 275. – În cazul în care s-a aplicat instrumentul instituției-punte, un vehicul de administrare a activelor poate, după aplicarea instrumentului

instituției-punte, să dobândească active, drepturi sau obligații de la instituția-punte.

Art. 276. – (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate transfera active, drepturi sau obligații de la instituția supusă rezoluției la unul sau mai multe vehicule de administrare a activelor în mai multe rânduri și poate transfera înapoi active, drepturi sau obligații de la unul sau mai multe vehicule de administrare a activelor la instituția supusă rezoluției, numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 277.

(2) Instituția supusă rezoluției are obligația de a reprimi orice astfel de active, drepturi sau obligații.

Art. 277. – (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate transfera înapoi drepturi, active sau obligații, de la vehiculul de administrare a activelor la instituția supusă rezoluției, într-una dintre următoarele situații:

a) în situația în care posibilitatea ca respectivele drepturi, active sau obligații să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul deciziei de aplicare a instrumentului de separare a activelor, în baza căreia s-a efectuat transferul;

b) în situația în care respectivele drepturi, active sau obligații nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau obligațiilor specificate în cadrul deciziei prevăzute la lit.a).

(2) În oricare dintre cazurile prevăzute la alin. (1), transferul înapoi se poate efectua în orice moment și respectă orice alte condiții stipulate în cadrul deciziei de aplicare a instrumentului de separare a activelor, pentru scopul realizării transferului în cauză.

Art. 278. – Transferurile între instituția supusă rezoluției și vehiculul de administrare a activelor trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranță privind transferurile parțiale de proprietate specificate la art. 423 - 436.

Art. 279. – Fără a aduce atingere prevederilor art. 423 - 436, acționarii sau creditorii instituției supuse rezoluției și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau obligații nu sunt transferate vehiculului de administrare a activelor nu au niciun drept asupra activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate vehiculului de administrare a activelor, organului de conducere sau conducerii superioare ale acestuia, ori în legătură cu acestea.

Art. 280. – Obiectivele vehiculului de administrare a activelor nu implică nicio obligație sau responsabilitate a acestuia față de acționarii sau

creditorii instituției supuse rezoluției, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu răspunde față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele săvârșite și omisiunile înregistrate în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică intenția sau neglijența gravă potrivit legii, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

SECȚIUNEA a 5-a
Instrumentul de recapitalizare internă

5.1. Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

Art. 281. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, dispune de competențele de rezoluție prevăzute la art. 383, în vederea aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

Art. 282. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate aplica instrumentul de recapitalizare internă în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluției prevăzute la art. 178, în conformitate cu principiile rezoluției prevăzute la art. 188 pentru oricare din următoarele scopuri:

a) recapitalizarea unei instituții de credit sau a unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acestuia de a se conforma condițiilor de autorizare și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care condițiile de autorizare se aplică entității, și pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței în instituția de credit sau entitatea respectivă;

b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate către o instituție-punte, în vederea realizării unui aport de capital la respectiva instituție-punte sau în cadrul instrumentului de vânzare a afacerii sau al instrumentului de separare a activelor.

Art. 283. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul prevăzut la art. 282 lit. a), numai dacă, în opinia sa, există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte

măsuri relevante, inclusiv măsuri puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității prevăzut la art. 332 va avea drept rezultat realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, precum și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției de credit sau a entității în cauză.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate aplica oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la art. 216 lit. a) - c) și instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la art. 282 lit. b), în cazul în care condițiile prevăzute la art. 283 alin. (1) nu sunt îndeplinite.

Art. 284. – Banca Națională a României, în calitate de autoritatea de rezoluție, poate aplica instrumentul de recapitalizare internă tuturor instituțiilor de credit sau entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), respectând, în fiecare caz, forma juridică a instituției de credit sau a entității în cauză, sau poate schimba forma juridică a acestora, dacă o altă formă juridică este permisă de lege.

Art. 285. – Instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat de Banca Națională a României, în calitate de autoritatea de rezoluție, tuturor datoriilor unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu prevederile art. 286 sau 287.

Art. 286. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritatea de rezoluție, nu exercită competențele de reducere a valorii sau de conversie în cazul următoarelor datorii, fie că sunt reglementate de legea română sau a altui stat membru, fie de legea unui stat terț:

- a) depozitele acoperite;
- b) obligațiile garantate, inclusiv obligațiunile garantate și datoriile sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului suport și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate;
- c) orice datorie care rezultă în virtutea deținerii, de către instituția de credit sau de către entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a unor active sau lichidități aparținând clienților, inclusiv active sau lichidități aparținând clienților, deținute în numele unui OPCVM, așa cum este definit de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 10/2015, sau a unui FIA, așa cum este definit la art. 3 pct. 20 din Legea nr. 74/2015 privind administratorii de fonduri de investiții alternative, cu condiția ca respectivul client să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența;

d) orice datorie care rezultă în virtutea existenței unei relații fiduciare între instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în calitate de fiduciar, și o altă persoană, în calitate de beneficiar, cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislației civile sau a celei privind insolvența;

e) datorii față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile;

f) datorii cu o scadență reziduală mai mică șapte zile față de sistemele sau operatorii de sisteme, desemnați în conformitate cu prevederile art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, sau față de participanții la astfel de sisteme și care rezultă din participarea la un astfel de sistem;

g) o datorie față de oricare dintre entitățile prevăzute la alin. (2).

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) lit. g), categoriile de entități sunt următoarele:

a) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;

b) creditorii comerciali, cu scopul de a obține sau nu profit, în ceea ce privește furnizarea, către instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), de mărfuri sau servicii, care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, incluzând servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;

c) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;

d) scheme de garantare a depozitelor pentru datorii care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu legislația privind schemele de garantare a depozitelor.

(3) Prevederile alin. (2) lit. a) nu se aplică componentei variabile a remunerației personalului care expune instituția de credit unor riscuri semnificative, așa cum este identificat potrivit reglementărilor emise de Banca Națională a României în aplicarea prevederilor art. 24 alin. (2²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Toate activele garantate incluse într-un portofoliu suport pentru obligațiuni garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente.

(5) Nici cerința prevăzută la alin. (4) și nici prevederile alin. (1) lit. b) nu împiedică Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii, pentru care s-a depus

o garanție reală, care depășește valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă.

(6) Prevederile alin. (1) lit. a) nu împiedică Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește nivelul de garantare prevăzut de legislația privind schemele de garantare a depozitelor.

(7) Fără a aduce atingere dispozițiilor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului și din cadrul reglementărilor în materie emise de Banca Națională a României, pentru a se asigura posibilități de soluționare a instituțiilor de credit și a grupurilor, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, limitează, în conformitate cu prevederile art. 96 lit. b) din prezenta lege, măsura în care alte instituții dețin datorii eligibile pentru aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, cu excepția datoriilor care sunt deținute la entități care fac parte din același grup.

Art. 287. – (1) În situații excepționale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate exclude, integral sau parțial, anumite datorii de la aplicarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie, în cazurile în care apreciază că:

a) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivei datoriei nu este posibilă într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună-credință de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție;

b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției supuse rezoluției de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile cheie;

c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contaminări la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar perturba grav funcționarea piețelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieței financiare, într-un mod care ar putea determina o perturbare gravă a economiei României, a unui alt stat membru sau a Uniunii Europene; sau

d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivei datorii ar provoca o pierdere de valoare care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât în cazul în care respectivele datorii ar fi fost excluse de la recapitalizarea internă.

(2) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să excludă, integral sau parțial, o datorie eligibilă sau o categorie de datorii eligibile în temeiul alin. (1), nivelul reducerii valorii sau conversiei aplicate altor datorii eligibile poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii sau conversiei aplicate altor datorii eligibile să respecte principiul prevăzut la art. 188 lit.g).

Art. 288. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să excludă, integral sau parțial, o datorie eligibilă sau o categorie de datorii eligibile cu respectarea art. 285 - 295, iar pierderile care ar fi fost suportate de datoriile respective nu au fost transferate complet altor creditori, fondul de rezoluție bancară poate contribui cu un aport în beneficiul instituției supuse rezoluției pentru atingerea unuia sau ambelor dintre următoarele scopuri:

a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de datoriile eligibile și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției supuse rezoluției în conformitate cu prevederile art. 311 lit. a);

b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția supusă rezoluției, pentru a recapitaliza instituția de credit respectivă, în conformitate cu prevederile art. 311 lit. b).

Art. 289. – Fondul de rezoluție bancară poate contribui cu un aport conform art. 288 doar dacă:

a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte instrumente de datorie eligibile au contribuit, prin reducerea valorii acestor instrumente, prin conversie sau prin alte modalități, la absorbția pierderilor și recapitalizarea instituției supuse rezoluției, cu cel puțin 8% din totalul datoriilor și al capitalurilor proprii ale instituției respective, contribuție evaluată, la momentul întreprinderii acțiunii de rezoluție, în conformitate cu evaluarea prevăzută la art. 201 - 213; și

b) contribuția fondului de rezoluție bancară nu depășește 5% din totalul datoriilor și al capitalurilor proprii ale instituției supuse rezoluției, cuantificată, la momentul inițierii acțiunii de rezoluție, potrivit evaluării prevăzute la art. 201 - 213.

Art. 290. – Contribuția fondului de rezoluție bancară prevăzut la art. 288 poate fi finanțată prin:

a) suma aflată la dispoziția fondului de rezoluție bancară care a fost atrasă prin contribuții de la instituții de credit și sucursale ale acestora din Uniune, în conformitate cu prevederile art. 533 și art. 542 - 545;

b) suma care poate fi atrasă prin contribuții extraordinare în conformitate cu prevederile art. 546 - 548 într-un interval de trei ani; și

c) în cazul în care sumele prevăzute la lit. a) și b) sunt insuficiente, sume atrase din surse de finanțare alternative în conformitate cu prevederile art. 549.

Art. 291. – (1) În circumstanțe extraordinare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

a) a fost atinsă limita de 5% prevăzută la art. 289 lit. b); și

b) toate datoriile negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral.

(2) Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile de la alin. (1), fondul de rezoluție bancară poate face o contribuție din resursele care au fost atrase prin contribuții anuale în conformitate cu prevederile art. 533 și art. 542 - 545 și care nu au fost încă utilizate.

Art. 292. – Prin exceptare de la art. 289 lit. a), fondul de rezoluție bancară poate, de asemenea, să facă o contribuție potrivit art. 288, în următoarele condiții:

a) contribuția la absorbția pierderilor și recapitalizare prevăzută la art. 289 lit. a) are o valoare de cel puțin 20% din activele ponderate la risc ale instituției de credit în cauză;

b) fondul de rezoluție bancară are la dispoziție, prin intermediul contribuțiilor anuale (excluzând contribuțiile către schema de garantare a depozitelor) percepute în conformitate cu prevederile art. 533 și art. 542 - 545, o sumă cel puțin egală cu 3% din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul României; și

c) instituția de credit în cauză deține active în valoare de mai puțin de 900 miliarde euro, determinată pe bază consolidată.

Art. 293. – Atunci când își exercită competențele de excludere prevăzute la art. 287, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, acordă atenția cuvenită:

a) principiului conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției supuse rezoluției, în ordinea de preferință;

b) nivelului capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția supusă rezoluției în cazul excluderii unei datorii sau a unei categorii de datorii; și

c) necesității de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.

Art. 294. – Excluderile prevăzute la art. 287 pot fi aplicate fie pentru a exclude complet o datorie de la reducerea valorii, fie pentru a limita nivelul reducerii valorii aplicate respectivei datorii.

Art. 295. – (1) Înainte de a exercita opțiunea de a exclude o datorie în temeiul art. 287, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, transmite o notificare în acest sens Comisiei Europene.

(2) Excluderea care ar necesita o contribuție a fondului de rezoluție bancară sau dintr-o sursă de finanțare alternativă în temeiul art. 288 - 292, poate fi realizată de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu acordul Comisiei Europene.

5.2. Cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile

Art. 296. – (1) Instituțiile de credit îndeplinesc, în permanență, o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile.

(2) Cerința minimă se calculează ca suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile, exprimată ca procentaj din totalul datoriilor și al fondurilor proprii ale instituției de credit.

(3) În sensul alin. (2), datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în datoriile totale pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

Art. 297. – Prin exceptare de la prevederile art. 296, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exceptează băncile de credit ipotecar de la obligația de a îndeplini, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de datorii eligibile, dacă:

a) aceste instituții de credit vor fi lichidate prin aplicarea procedurii de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu prevederile art. 223 - 235, art. 239 - 250, precum și ale art. 268 - 280; și

b) procedurile naționale de insolvență sau celelalte tipuri de proceduri prevăzute la lit. a) asigură suportarea pierderilor de către creditorii acestor instituții de credit, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

Art. 298. – (1) Datoriile eligibile sunt incluse în suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile prevăzută la art. 296 numai dacă îndeplinesc următoarele condiții:

a) instrumentul este emis și plătit integral;

b) datoria nu este față de instituția de credit însăși, nu este garantată și nu face obiectul unei garanții acordate de aceasta;

c) achiziționarea instrumentului nu a fost finanțată, direct sau indirect, de instituția de credit;

d) datoria are o scadență reziduală de cel puțin un an;

e) datoria nu decurge dintr-un instrument financiar derivat;

f) datoria nu decurge dintr-un depozit care beneficiază de preferință în conformitate cu legislația privind insolvența.

(2) În sensul alin. (1) lit. d), atunci când o datorie conferă proprietarului său un drept de rambursare anticipată, scadența datoriei este reprezentată de prima dată la care se naște acest drept.

Art. 299. – Atunci când o datorie este reglementată de legislația unui stat terț, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituției de credit să demonstreze că orice decizie a acesteia sau a altei autorități de rezoluție de a reduce sau converti valoarea datoriei respective va putea fi aplicată, potrivit legislației statului terț în cauză, ținând seama de termenii contractuali care reglementează datoria, de acordurile internaționale privind recunoașterea procedurilor de rezoluție și de alte aspecte relevante. În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu este convinsă că orice decizie luată va putea fi aplicată potrivit legislației țării terțe respective, datoria nu este inclusă în calculul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile.

Art. 300. – Banca Națională a României se asigură că cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile a fiecărei instituții de credit în conformitate cu prevederile art. 296 este determinată de către structura care exercită funcția de rezoluție, în urma consultării cu structura care exercită funcția de supraveghere, pe baza cel puțin a următoarelor criterii:

a) necesitatea de a asigura faptul că soluționarea instituției de credit este posibilă, în sensul art. 85 alin. (3), prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;

b) necesitatea de a asigura, după caz, că instituția de credit deține suficiente datorii eligibile pentru a garanta că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, pierderile pot fi absorbite, iar rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției de credit poate fi readusă la un nivel care să-i permită să respecte în continuare condițiile care au stat la baza autorizării și să desfășoare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și

completările ulterioare, precum și să mențină în continuare un grad suficient de încredere a pieței în respectiva instituție de credit sau entitate;

c) necesitatea de a asigura că, dacă potrivit planului de rezoluție se anticipează că anumite clase de datorii eligibile ar putea fi excluse de la recapitalizarea internă în temeiul art. 287 sau că anumite clase de datorii eligibile ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, instituția de credit deține suficiente alte datorii eligibile pentru a garanta că pierderile ar putea fi absorbite și că rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției de credit ar putea fi readusă la un nivel necesar pentru a-i permite să respecte în continuare condițiile care au stat la baza autorizării și să desfășoare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc ale instituției de credit;

e) măsura în care schema de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu prevederile art. 565 - 568;

f) măsura în care situația de dificultate majoră în care se află instituția de credit ar avea efecte negative asupra stabilității financiare, inclusiv din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar.

Art. 301. – (1) Instituțiile de credit respectă cerințele minime prevăzute la art. 296 - 310 pe bază individuală.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate decide să aplice cerința minimă prevăzută la art. 296 - 310 în cazul unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(3) În vederea luării deciziei potrivit prevederilor alin. (2), Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție se consultă cu structura care exercită funcția de supraveghere.

Art. 302. – (1) În plus față de cele prevăzute la art. 301, întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, respectă cerințele minime prevăzute la art. 296 - 310 pe bază consolidată.

(2) Cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile la nivelul consolidat a unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană este determinată de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, în conformitate cu prevederile art. 303, cel puțin pe baza criteriilor stabilite la art. 300 și luând în considerare dacă soluționarea filialelor grupului din țările terțe este posibil a se realiza în mod separat potrivit planului de rezoluție.

(3) Banca Națională a României se asigură că decizia prevăzută la alin. (2) este luată în urma consultării dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

Art. 303. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, trebuie să depună toate diligențele pentru a ajunge la o decizie comună cu autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual, în ceea ce privește nivelul cerinței minime aplicate la nivel consolidat, în termen de 4 luni de la data la care Banca Națională a României comunică autorităților de rezoluție la nivelul filialelor propunerea referitoare la nivelul cerinței respective.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul în care Banca Națională a României este doar autoritate de rezoluție responsabilă pentru filiale la nivel individual.

(3) Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.

(4) În absența unei decizii comune în termenul de patru luni, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, ia o decizie privind cerința minimă la nivel consolidat, după verificarea atentă a evaluării filialelor, efectuată de autoritățile de rezoluție relevante.

(5) Dacă în termenul de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție implicate supune cazul spre soluționare Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu modificările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de Autoritatea bancară europeană în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(6) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene, exprimată în termen de o lună.

(7) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.

(8) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, efectuează evaluarea filialelor, persoane juridice române, pe baza căreia autoritatea de rezoluție la nivel de grup ia o decizie în mod similar celei prevăzute la alin. (4) privind cerința minimă consolidată.

(9) În termenul de patru luni pentru adoptarea deciziei privind stabilirea nivelului cerinței minime aplicate la nivel consolidat, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, poate supune cazul spre soluționare Autorității bancare europene în

conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu modificările ulterioare.

(10) Perioada de patru luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul aceluiași regulament.

(11) Problema nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(12) Decizia comună prevăzută la alin. (1) și (2) și decizia adoptată în absența deciziei comune de către autoritatea de rezoluție la nivel de grup au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție din statele membre implicate.

(13) Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

Art. 304. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, determină cerințele minime care urmează să fie aplicate la nivel individual filialelor, persoane juridice române, din grupul unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană. Cerințele minime respective se stabilesc la un nivel corespunzător pentru filială, ținând seama de următoarele:

a) criteriile prevăzute la art. 300, în special dimensiunea, modelul economic și profilul de risc ale filialei, inclusiv fondurile sale proprii; și

b) cerința consolidată care a fost stabilită la nivel de grup în conformitate cu prevederile art. 303.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, trebuie să depună toate diligențele necesare pentru a ajunge la o decizie comună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție responsabile la nivel individual pentru filialele din grup, în ceea ce privește nivelul cerinței minime care urmează să fie aplicată fiecărei filiale la nivel individual.

(3) Decizia comună este luată în termen de 4 luni de la data la care Banca Națională a României comunică autorității de rezoluție la nivel de grup propunerea privind nivelul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile la nivel individual.

(4) Prevederile alin. (2) sunt aplicabile și în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup, caz în care termenul de 4 luni prevăzut la alin. (3) curge de la data la care autoritățile de rezoluție la nivel individual comunică Băncii Naționale a României propunerile privind nivelul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile care urmează să fie aplicată fiecărei filiale la nivel individual.

(5) Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția filialelor și a instituției-mamă din Uniunea Europeană de către Banca

Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, respectiv în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, după caz.

(6) În absența unei astfel de decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, decizia este luată de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, ținând seama în mod corespunzător de punctele de vedere și rezervele exprimate de autoritatea de rezoluție la nivel de grup.

(7) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termenul de patru luni, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, își poate exprima puncte de vedere, respectiv rezerve, cu privire la determinarea cerinței minime care urmează să fie aplicată filialelor de către autoritățile de rezoluție.

(8) În termenul de patru luni, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate aduce problema în atenția Autorității bancare europene, în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu modificările ulterioare.

(9) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, nu aduce în atenția Autorității bancare europene respectiva problemă în vederea medierii, dacă nivelul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile stabilit de autoritatea de rezoluție la nivel individual se încadrează în limita unui punct procentual față de nivelul stabilit la nivel consolidat, în conformitate cu prevederile art. 303.

(10) Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție la nivel de grup aduce problema în atenția Autorității bancare europene în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu modificările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(11) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene, exprimată în termen de o lună.

(12) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual.

(13) Perioada de patru luni prevăzută la alin. (8) și (10) se consideră a reprezenta etapă de conciliere în sensul aceluiași regulament.

(14) Problema nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea perioadei de patru luni prevăzută la alin. (8) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(15) Deciziile comune luate potrivit alin. (2) și (3) și orice decizie luată de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la

nivel individual, în absența unei decizii comune, au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție implicate.

(16) Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

Art. 305. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate excepta în întregime o instituție-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, de la aplicarea cerinței minime la nivel individual, în cazul în care:

a) instituția-mamă din Uniunea Europeană respectă, pe bază consolidată, cerința minimă stabilită la art. 302; și

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă responsabilă cu supravegherea instituției-mamă din Uniunea Europeană, a exceptat în întregime instituția-mamă respectivă de la aplicarea cerințelor de capital la nivel individual, potrivit prevederilor art. 7 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Art. 306. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, poate excepta în întregime o filială de la aplicarea prevederilor art. 301, în cazul în care:

a) filiala și întreprinderea-mamă a acesteia fac obiectul autorizării și supravegherii de către autorități competente din România;

b) filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a instituției care este întreprinderea-mamă;

c) instituția de cel mai înalt nivel în cadrul grupului, situată în România, în cazul în care este diferită de întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, respectă, pe bază subconsolidată, cerința minimă stabilită în conformitate cu prevederile art. 301;

d) nu există niciun impediment semnificativ, practic sau legal, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor către filială de către întreprinderea sa mamă;

e) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind administrarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile la nivelul filialei sunt neglijabile;

f) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscului aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;

g) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50% din drepturile de vot aferente acțiunilor deținute în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei; și

h) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, a exceptat în întregime respectiva filială de la aplicarea

cerințelor individuale de capital, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Art. 307. – Deciziile luate în conformitate cu prevederile art. 296 - 310 pot prevedea ca cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile să fie respectată parțial la nivel consolidat sau individual, prin instrumente contractuale de recapitalizare internă.

Art. 308. – Pentru a se califica drept instrument contractual de recapitalizare internă în temeiul art. 307, trebuie să se demonstreze Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, faptul că instrumentul:

a) conține o clauză contractuală care prevede faptul că, în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să aplice instituției de credit respective instrumentul de recapitalizare internă, valoarea acestuia este redusă sau convertită în măsura necesară, înainte ca valoarea altor datorii eligibile să fie redusă sau convertită; și

b) face obiectul unui acord, al unui angajament sau al unei dispoziții de subordonare cu caracter obligatoriu potrivit căroră, în eventualitatea unor proceduri de insolvență, instrumentul este de rang inferior altor datorii eligibile și nu poate fi rambursat decât după lichidarea altor datorii eligibile datorate la momentul respectiv.

Art. 309. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție, în colaborare cu structura care exercită funcția de supraveghere, solicită și verifică respectarea de către instituțiile de credit a cerințelor minime privind fondurile proprii și datoriile eligibile prevăzute la art. 296 și, după caz, a cerințelor prevăzute la art. 307, și ia toate deciziile prevăzute la art. 296 - 310, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

Art. 310. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție, în colaborare cu structura care exercită funcția de supraveghere, informează Autoritatea bancară europeană cu privire la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile și, după caz, cu privire la cerința prevăzută la art. 307, stabilite pentru fiecare instituție de credit aflată sub jurisdicția acesteia.

5.3. Punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Art. 311. – Atunci când aplică instrumentul de recapitalizare internă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește, pe baza unei evaluări care respectă prevederile art. 201 - 213 suma agregată a următoarelor:

a) după caz, valoarea cu care trebuie reduse datoriile eligibile pentru a se asigura faptul că valoarea activului net al instituției supuse rezoluției este egală cu zero; și

b) după caz, valoarea în care datoriile eligibile trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază, a instituției supuse rezoluției sau a instituției-punte.

Art. 312. – (1) Evaluarea prevăzută la art. 311 stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite datoriile eligibile pentru a restabili rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției supuse rezoluției sau, după caz, pentru a asigura rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază pentru instituția-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea fondului de rezoluție bancară în temeiul art. 536 alin. (1) lit. d), pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția supusă rezoluției sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare sau cu legislația privind piața de capital.

(2) Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor prevăzut la art. 268 - 280, valoarea cu care trebuie reduse datoriile eligibile va ține seama de o estimare prudentă a necesarului de capital al vehiculului de administrare a activelor, după caz.

Art. 313. – Atunci când capitalul a fost redus în conformitate cu prevederile art. 358 - 382, iar recapitalizarea internă a fost aplicată în temeiul art. 282 și se constată că nivelul reducerii valorii aplicate pe baza evaluării preliminare prevăzute la art. 201 - 213 este superior celui necesar, luând în considerare evaluarea definitivă realizată în conformitate cu prevederile art. 210, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate aplica un mecanism de majorare a valorii creanțelor creditorilor și, ulterior, ale acționarilor, până la nivelul necesar.

Art. 314. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, instituie și menține mecanisme care asigură faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai cuprinzătoare posibil referitoare la activele, datoriile și capitalurile proprii ale instituției supuse rezoluției.

Art. 315. – (1) Atunci când aplică instrumentul de recapitalizare internă, potrivit art. 282, ori reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital, potrivit art. 358 - 367, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia, în ceea ce-i privește pe acționari și pe deținătorii altor instrumente de proprietate, cel puțin una dintre următoarele măsuri:

a) anularea acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate existente sau transferarea acestora creditorilor care au făcut obiectul unei măsuri de recapitalizare internă;

b) dacă instituția supusă rezoluției înregistrează o valoare netă pozitivă conform evaluării efectuate în temeiul art. 201 - 213, diluarea cotei de capital deținute de acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate, ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a instrumentelor de capital relevante, emise de instituția de credit, în temeiul competenței prevăzute la art. 359, sau a datoriilor eligibile emise de instituția supusă rezoluției, în temeiul competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. f).

(2) Conversia efectuată potrivit prevederilor alin. (1) lit. b) se realizează la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

Art. 316. – Măsurile prevăzute la art. 315 se aplică, de asemenea, cu privire la acționarii și deținătorii altor instrumente de proprietate ale căror acțiuni sau alte instrumente de proprietate au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:

a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor de datorie inițiale, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea realizată de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit căreia instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) îndeplinea condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție; sau

b) ca urmare a conversiei instrumentelor de capital relevante în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu prevederile art. 368 - 372.

Art. 317. – La stabilirea măsurilor de întreprins în conformitate cu prevederile art. 315, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are în vedere:

- a) evaluarea efectuată în conformitate cu prevederile art. 201 - 213;
- b) cuantumul cu care aceasta a evaluat că elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază trebuie să fie reduse și cu care instrumentele de capital relevante trebuie să fie reduse sau convertite în temeiul art. 368; și
- c) suma agregată determinată de aceasta în temeiul art. 311 - 314.

Art. 318. – Prin derogare de la prevederile referitoare la notificarea și evaluarea achizițiilor de dețineri calificate într-o instituție de credit, cuprinse la art. 7 alin. (1) pct. 1¹-1³, art. 25 alin. (1) și (3) – (10), art. 26 și 26¹, art. 27, art. 31 alin. (1) și art. 147 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și de la obligația de informare/comunicare prevăzută la art. 29 și art. 31 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau conversia instrumentelor de capital ar conduce la achiziționarea sau majorarea unei dețineri calificate într-o instituție de credit, de tipul celor prevăzute la art. 25 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, efectuează evaluarea necesară în temeiul prevederilor respective în timp util, astfel încât să nu se întârzie aplicarea instrumentului de recapitalizare internă ori a conversiei instrumentelor de capital sau să nu împiedice acțiunea de rezoluție să își atingă obiectivele relevante privind rezoluția.

Art. 319. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă a unei instituții de credit, nu a finalizat evaluarea necesară în temeiul art. 318 la data aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile art. 231 se aplică oricărei achiziții sau majorări a unei dețineri calificate de către un achizitor, rezultată în urma aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital.

Art. 320. – La aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competențele de reducere a valorii sau de conversie, cu respectarea oricăror excluderi prevăzute la art. 286 și 287 și cu respectarea următoarelor cerințe:

- a) valoarea elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază este redusă în conformitate cu prevederile art. 368 lit. a);
- b) numai dacă reducerea totală a valorii, efectuată în temeiul lit. a), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca

Națională a României reduce valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;

c) numai dacă reducerea totală a valorii, efectuată în temeiul lit. a) și b), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca Națională a României reduce valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;

d) numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, efectuată în temeiul lit. a), b) și c), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca Națională a României reduce, în măsura în care este necesar, valoarea principalului datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura de insolvență, împreună cu reducerea valorii prevăzută la lit. a) - c), pentru a obține valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c);

e) numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, precum și a datoriilor eligibile, efectuată în temeiul lit. a), b), c) și d), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca Națională a României reduce, în măsura în care este necesar, valoarea principalului sau suma de plată datorată, aferentă datoriilor eligibile rămase în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile de insolvență, inclusiv a ierarhiei depozitelor prevăzute la art. 234 din Legea nr. 85/2014, cu respectarea prevederilor art. 285 - 295, împreună cu reducerea valorii prevăzută la lit. a), b), c) și d), pentru a obține valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c).

Art. 321. – (1) La aplicarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, alocă pierderile reprezentate de valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și datoriile eligibile de același rang, prin reducerea în mod egal a valorii principalului sau a sumei de plată datorate, aferentă acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și datoriilor eligibile respective, proporțional cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care o repartitie diferită a pierderilor între datoriile de același rang este permisă potrivit prevederilor art. 287.

(2) Prevederile alin.(1) nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil datoriilor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu prevederile art. 286 și 287, în comparație cu datoriile

eligibile care au același rang de prioritate în cadrul unei proceduri de insolvență.

Art. 322. – Înainte de a aplica reducerea valorii sau conversia menționată la art. 320 lit. e), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, convertește sau reduce valoarea principalului instrumentelor prevăzute la art. 320 lit. b) - d), atunci când aceste instrumente conțin următoarele clauze și nu au fost deja convertite:

a) clauze care prevăd reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a oricărui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) clauze care prevăd conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.

Art. 323. – În cazul în care valoarea principalului unui instrument a fost redusă, dar nu în totalitate, în conformitate cu tipul de clauze prevăzute la art. 322 lit. a), înainte de aplicarea recapitalizării interne în conformitate cu prevederile art. 320, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competențele de reducere a valorii sau de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu prevederile art. 320.

Art. 324. – Atunci când decide dacă valoarea datoriilor trebuie redusă sau convertită în titluri de capital, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu convertește o categorie de datorii dacă pentru o altă categorie de datorii, care este subordonată primei, pentru cea mai mare parte nu s-a realizat conversia în titluri de capital sau nu s-a redus valoarea, cu excepția cazului în care acest lucru este permis potrivit art. 286 și 287.

Art. 325. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, aplică competențele de reducere a valorii și de conversie a datoriilor care provin din instrumente financiare derivate, cu respectarea prevederilor art. 326 - 328.

Art. 326. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, își exercită competențele de reducere a valorii și de conversie în raport cu o datorie care decurge dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul lichidării sau după lichidarea instrumentelor financiare derivate.

(2) La intrarea în procedura de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este împuternicită să înceteze

și să lichideze, în acest scop, orice contract aferent unui instrument financiar derivat.

(3) În cazul în care o datorie care decurge dintr-un instrument financiar derivat a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în temeiul art. 287, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu este obligată să înceteze contractul aferent instrumentului financiar derivat sau să îl lichideze.

Art. 327. – În cazul în care tranzacțiile cu instrumente financiare derivate fac obiectul unui acord de compensare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, sau o persoană independentă stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu prevederile art. 201 - 213, datoria ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului în cauză.

Art. 328. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește cuantumul datoriilor care provin din instrumente financiare derivate pe baza:

a) unor metodologii adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;

b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente financiare derivate; și

c) unor metodologii adecvate pentru compararea pierderii de valoare care ar rezulta din lichidarea și utilizarea instrumentelor financiare derivate pentru recapitalizarea internă, cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o recapitalizare internă.

Art. 329. – (1) Atunci când își exercită competențele prevăzute la art. 360 și la art. 383 alin. (1) lit. f), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate aplica rate de conversie diferite pentru diferite categorii de instrumente de capital și datorii, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile prevăzute la alin. (2) și (3).

(2) Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o despăgubire adecvată pentru orice pierdere suportată ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii sau de conversie.

(3) Atunci când sunt aplicate rate de conversie diferite în conformitate cu prevederile alin. (1), rata de conversie aplicabilă datoriilor considerate cu rang prioritar în temeiul prevederilor legale privind insolvența trebuie să fie mai mare decât cea aplicabilă datoriilor subordonate.

Art. 330. – Aplicarea de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a instrumentului de recapitalizare internă pentru a recapitaliza o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 282 lit. a), este însoțită de măsuri pentru asigurarea, elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității pentru instituția sau entitatea respectivă, în conformitate cu prevederile art. 332 - 340.

Art. 331. – Măsurile prevăzute la art. 330 pot include numirea de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a uneia sau mai multor persoane numite în conformitate cu prevederile art. 420 cu obiectivul de a elabora și pune în aplicare planul de reorganizare a activității prevăzut la art. 332 - 340.

Art. 332. – (1) În termen de o lună de la aplicarea, în conformitate cu prevederile art. 282 lit. a), a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), organul de conducere, respectiv persoana sau persoanele desemnate în temeiul art. 420 elaborează și prezintă Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, un plan de reorganizare a activității care satisface cerințele prevăzute la art. 334.

(2) În cazul în care este aplicabil cadrul UE privind ajutorul de stat, acest plan trebuie să fie compatibil cu planul de restructurare pe care instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) este obligată să-l prezinte Comisiei Europene în temeiul respectivului cadru.

(3) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la art. 282 lit. a) este aplicat pentru două sau mai multe entități din grup, planul de reorganizare a activității este elaborat de instituția de credit-mamă din Uniunea Europeană, vizează toate instituțiile din cadrul grupului, în conformitate cu procedura specificată în cadrul art. 27 - 40 și este prezentat Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, comunică planul prevăzut la alin. (1) celorlalte autorități de rezoluție implicate și Autorității bancare europene.

Art. 333. – (1) În situații considerate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ca fiind excepționale și dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluției, aceasta poate prelungi perioada menționată la art. 332 alin. (1) până la maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

(2) Atunci când cadrul UE privind ajutoarele de stat prevede notificarea planului de reorganizare a activității, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate prelungi perioada prevăzută la art. 332 alin. (1) fie până la maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie până la data limită stabilită de cadrul UE privind ajutoarele de stat, oricare dintre situații intervine prima.

Art. 334. – (1) Planul de reorganizare a activității stabilește măsuri care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau a unor părți ale activității acestora, într-un termen rezonabil. Aceste măsuri se bazează pe ipoteze realiste cu privire la condițiile economice și financiare de pe piață, în care va funcționa instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(2) Planul de reorganizare a activității ia în considerare cel puțin situația actuală și perspectivele de viitor ale piețelor financiare, reflectând ipotezele cele mai optimiste, precum și pe cele mai pesimiste, inclusiv o combinație de evenimente care să permită identificarea principalelor puncte vulnerabile ale instituției de credit. Ipotezele trebuie să fie comparate cu valori de referință adecvate la nivel de sector.

(3) Planul de reorganizare a activității include cel puțin următoarele elemente:

a) o descriere detaliată a factorilor și problemelor care au condus la situația în care instituția de credit sau una dintre entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) intră sau este susceptibilă de a intra într-o situație de dificultate majoră, și circumstanțele care au condus la dificultățile cu care se confruntă aceasta;

b) o descriere a măsurilor care urmează să fie adoptate, vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective.

Art. 335. – Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții de credit sau a unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) pot include:

a) reorganizarea activităților instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) schimbări ale sistemelor operaționale și ale infrastructurii din cadrul instituției de credit;

c) retragerea din activitățile producătoare de pierderi;

d) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;

e) vânzarea de active sau de linii de activitate.

Art. 336. – (1) În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție realizează evaluarea prevăzută la alin. (1) de comun acord cu structura care exercită funcția de supraveghere.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, aprobă planul de reorganizare a activității, în cazul în care structura care exercită funcția de rezoluție împreună cu structura care exercită funcția de supraveghere ajung la concluzia că planul va atinge obiectivul prevăzut la alin. (1).

Art. 337. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu este convinsă că planul va atinge obiectivul prevăzut la art. 336, aceasta notifică preocupările sale organului de conducere sau persoanei/persoanelor desemnate în temeiul art. 420 și solicită modificarea planului într-un mod care să răspundă acestor preocupări.

(2) Banca Națională a României se asigură că notificarea preocupărilor prevăzute la alin. (1) se realizează de structura care exercită funcția de rezoluție, de comun acord cu structura care exercită funcția de supraveghere.

Art. 338. – (1) În termen de două săptămâni de la data primirii notificării prevăzute la art. 337, organul de conducere, respectiv persoana sau persoanele desemnate în temeiul art. 420 prezintă Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, pentru aprobare, un plan modificat.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează, cu respectarea prevederilor art. 336 alin. (2), planul modificat și comunică organului de conducere, respectiv persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul art. 420, în termen de o săptămână de la data primirii acestuia, în ce măsură planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

Art. 339. – Organul de conducere, respectiv persoana sau persoanele desemnate în temeiul art. 420 pun în aplicare planul de reorganizare agreed potrivit art. 336 și transmit un raport Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cel puțin la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.

Art. 340. – (1) Organul de conducere, respectiv persoana sau persoanele desemnate în temeiul art. 420 revizuiesc planul dacă, în opinia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la art. 334 alin. (1) și (2) și prezintă orice astfel de revizuire Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în vederea aprobării.

(2) La exprimarea opiniei potrivit alin. (1), Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție a obținut acordul prealabil al structurii care exercită funcția de supraveghere.

5.4. Alte dispoziții privind instrumentul de recapitalizare internă

Art. 341. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită una dintre competențele prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e) - i) și art. 359, reducerea valorii principalului sau a sumei de plată datorate, conversia sau anularea produc imediat efecte și devin obligatorii pentru instituția supusă rezoluției și pentru creditorii afectați și acționarii acesteia.

Art. 342. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, deține competența de a îndeplini sau de a solicita îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e) - i) și art. 359, inclusiv:

- a) modificarea tuturor registrelor relevante;
- b) delistarea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor, a altor instrumente de proprietate sau a instrumentelor de datorie;
- c) listarea sau admiterea la tranzacționare a noilor acțiuni sau a altor instrumente de proprietate;
- d) listarea din nou sau readmiterea la tranzacționare a oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu prevederile art. 183 alin. (1), art. 192 alin. (2) sau art. 211 alin. (1) din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 343. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, reduce integral valoarea principalului unei datorii sau suma de plată datorată în legătură cu această datorie, prin intermediul competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e), datoria respectivă și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu sunt exigibile, după caz, la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate sau stinse, după caz, și nu sunt opozabile nici instituției supuse

rezoluției în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.

Art. 344. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, reduce parțial valoarea principalului unei datorii sau suma de plată datorată în legătură cu această datorie, prin intermediul competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e):

a) datoria este diminuată cu valoarea redusă;

b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere datoriei inițiale continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a datoriei sau cu suma de plată datorată aferentă acesteia, cu respectarea oricărei modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și cu respectarea oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ar putea să o facă în virtutea competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. j).

Art. 345. – Fără a aduce atingere art. 383 alin. (1) lit. i), instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) trebuie să dețină în permanență o cantitate suficientă de capital social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel încât, în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și-ar exercita competențele prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e) și f) în legătură cu respectiva instituție de credit sau entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau oricare dintre filialele sale, instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) nu este împiedicată să emită suficiente acțiuni sau alte instrumente de proprietate noi pentru a garanta o posibilă conversie eficace a datoriilor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

Art. 346. – În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluție al unei instituții de credit sau al unui grup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează oportunitatea impunerii asupra instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) a obligației prevăzute la art. 345, ținând cont în special de acțiunile de rezoluție prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluție prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, verifică în ce măsură capitalul social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt suficiente pentru a acoperi valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c).

Art. 347. – Documentele constitutive sau statutul instituției de credit, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o majorare de capital, nu împiedică din punct de vedere procedural conversia datoriilor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

Art. 348. – Prevederile art. 345 - 347 nu aduc atingere modificărilor aduse cadrului legislativ național, prevăzute la art. 632 și nici dispozițiilor art. 222 alin. (2).

Art. 349. – Instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) includ în prevederile contractuale o clauză în virtutea căreia creditorul sau partea la acordul ce guvernează o datorie acceptă ca aceasta să poată face obiectul exercitării competențelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată datorate, de conversie sau de anulare, ce poate fi impusă de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în exercitarea competențelor sale, cu condiția ca o astfel de datorie:

- a) să nu fie exclusă în temeiul art. 286;
- b) să nu fie un depozit prevăzut la art. 234 din Legea nr. 85/2014;
- c) să fie reglementată de legislația unui stat terț; și
- d) să fie emisă sau contractată după data de la care se aplică prevederile referitoare la recapitalizarea internă.

Art. 350. – (1) Prevederile art. 349 nu se aplică în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește că datoriile sau instrumentele prevăzute la articolul respectiv pot face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie exercitate de către Banca Națională a României; în calitate de autoritate de rezoluție, în conformitate cu legislația țării terțe sau cu un acord încheiat cu țara terță respectivă care are caracter obligatoriu.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art.1 alin. (1) lit. b), c) și d) să-i furnizeze o opinie juridică privind caracterul executoriu și eficacitatea clauzei prevăzute la art. 349.

Art. 351. – Dacă o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) nu include în prevederile contractuale aplicabile unei datorii relevante o clauză de tipul celei prevăzute la art. 349, această neîndeplinire a obligațiilor nu împiedică Banca Națională a României,

în calitate de autoritate de rezoluție, să-și exercite competențele de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu datoria respectivă.

CAPITOLUL V

Instrumente publice de stabilizare financiară

Art. 352. – (1) În vederea participării la rezoluția unei instituții de credit sau a unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), inclusiv intervenind direct în vederea evitării lichidării acesteia, cu scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției stabilite la art. 178 în legătură cu România sau cu Uniunea Europeană în ansamblul său, se poate acorda sprijin financiar public extraordinar prin intermediul unor instrumente suplimentare de stabilizare financiară, în conformitate cu prevederile art. 221, 353 și cu cadrul UE privind ajutorul de stat. Astfel de măsuri se iau sub conducerea Ministerului Finanțelor Publice în calitate de minister competent în strânsă cooperare cu Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, dispune de competențele de rezoluție prevăzute la art. 383 - 422. Prevederile art. 391 - 397, art. 400 - 405, art. 443 - 447, precum și ale art. 630 sunt aplicabile în scopul asigurării eficacității instrumentelor publice de stabilizare financiară.

Art. 353. – Instrumentele publice de stabilizare financiară se utilizează în ultimă instanță, în urma evaluării și valorificării la maximum a altor instrumente de rezoluție, menținând, în același timp, stabilitatea financiară, potrivit deciziei Ministerului Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, după consultarea cu Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

Art. 354. – Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, aplică instrumentele publice de stabilizare financiară doar dacă sunt îndeplinite toate condițiile de la art. 180 alin. (1), precum și una dintre următoarele condiții:

a) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare. Banca Națională a României se asigură că analiza în cauză are în vedere și competențele sale de bancă centrală și de autoritate competentă;

b) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției de credit i-a fost deja acordat anterior un aport extraordinar de lichiditate din partea Băncii Naționale a României, în calitate de bancă centrală;

c) în ceea ce privește instrumentul de trecere temporară în proprietatea privată a statului, Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, determină că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției de credit i-a fost deja acordat anterior un aport public de capital prin intermediul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital. Această decizie se ia după consultarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă și de rezoluție.

Art. 355. – Instrumentele de stabilizare financiară sunt următoarele:

a) instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital prevăzut la art. 356;

b) instrumentul de trecere temporară în proprietatea privată a statului prevăzut la art. 357.

Art. 356. – (1) Cu respectarea prevederilor Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, poate să participe la recapitalizarea unei instituții de credit sau a unei entități menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), prin aport de capital în schimbul următoarelor instrumente, cu respectarea cerințelor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare:

a) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2.

(2) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, trebuie să asigure, în măsura în care cota-parte de capital pe care o deține într-o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) o permite, administrarea în mod profesionist și pe baze comerciale a respectivelor instituții de credit sau entități care fac obiectul instrumentului de sprijin financiar prin aport public de capital în conformitate cu prevederile prezentului articol.

(3) În cazul în care instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital este implementat în conformitate cu prevederile prezentului articol, Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, trebuie să asigure transferarea capitalului deținut la instituția de credit sau entitatea

prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) în sectorul privat imediat ce circumstanțele comerciale și financiare o permit.

Art. 357. – (1) O instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) poate fi trecută temporar în proprietatea privată a statului.

(2) În aplicarea alin. (1), Ministerul Finanțelor Publice în calitate de minister competent poate face unul sau mai multe ordine de transfer în care beneficiarul transferului este:

- a) o entitate desemnată de ministerul competent; sau
- b) o societate pe acțiuni deținută în întregime de stat.

(3) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, trebuie să asigure că instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care fac obiectul instrumentului de trecere temporară în proprietate publică în conformitate cu prevederile prezentului articol, sunt administrate în mod profesionist și pe baze comerciale și redevin private imediat ce circumstanțele comerciale și financiare o permit.

CAPITOLUL VI

Reducerea valorii instrumentelor de capital

SECȚIUNEA 1

Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital

Art. 358. – Competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante poate fi exercitată fie:

- a) independent de acțiunea de rezoluție; sau
- b) împreună cu o acțiune de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la art. 180 – 187.

Art. 359. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a reduce sau de a converti instrumente de capital relevante în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate ale instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d).

Art. 360. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, își exercită competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu dispozițiile art. 368 - 372 fără întârziere, în ceea ce privește instrumentele de capital relevante emise de către o instituție de credit sau entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dacă s-a determinat faptul că toate condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la art. 180 – 187 au fost îndeplinite înainte de efectuarea unei acțiuni de rezoluție;

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, determină că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital relevante, instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) va înceta să mai fie viabilă;

c) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială, persoană juridică română, atunci când aceste instrumente de capital sunt luate în calcul în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii la nivel individual și consolidat, dacă Banca Națională a României nu are calitatea de supraveghetor consolidant, autoritatea responsabilă cu determinarea din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant și Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, determină împreună, prin decizie comună, în conformitate cu prevederile art. 506 și 507, faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

d) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, atunci când aceste instrumente de capital sunt luate în calcul în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii la nivel individual și consolidat, iar Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, autoritatea responsabilă cu determinarea din statul membru de origine al filialei și Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, determină împreună, prin decizie comună, în conformitate cu prevederile art. 500 și 501, faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

e) în cazul instrumentelor de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă, dacă Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, atunci când aceste instrumente de capital sunt luate în calcul în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii ale întreprinderii-mamă la nivel individual, sau la nivel consolidat, iar Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, determină că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

f) instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre situațiile prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. c).

Art. 361. – În sensul art. 360, se consideră că o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau grupul intră sau este susceptibilă/susceptibil de a intra într-o situație de dificultate majoră;

b) având în vedere orizontul de timp și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea într-o situație de dificultate majoră a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau a grupului ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere, inclusiv o măsură de intervenție timpurie, în afara unei măsuri de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital, luată individual sau în combinație cu o acțiune de rezoluție.

Art. 362. – În sensul art. 361 lit. a), se consideră că o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) intră sau este susceptibilă de a intra într-o situație de dificultate majoră în cazul în care cel puțin una dintre condițiile prevăzute la art. 181 este îndeplinită.

Art. 363. – În sensul art. 361 lit. a), se consideră că un grup intră sau este susceptibil de a intra într-o situație de dificultate majoră dacă grupul respectiv încalcă cerințele prudențiale la nivel consolidat sau există elemente obiective care susțin concluzia că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale la nivel consolidat, într-o măsură care ar justifica acțiunea din partea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora.

Art. 364. – Un instrument de capital relevant emis de o filială, persoană juridică română, nu este redus într-o măsură mai mare sau convertit în condiții mai dezavantajoase, în temeiul art. 360 lit. c) și d), decât cele în care au fost reduse sau convertite instrumentele de capital de rang egal la nivelul întreprinderii-mamă.

Art. 365. – Banca Națională a României se asigură că, în situația în care o determinare prevăzută la art. 360 este realizată, structura care exercită funcția de supraveghere informează imediat structura care exercită funcția de rezoluție.

Art. 366. – În vederea realizării determinărilor prevăzute la art. 360 lit. c) și d) în legătură cu o filială, persoană juridică română, care emite instrumente de capital relevante, luate în calcul în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii la nivel individual și consolidat, Banca Națională

a României, în calitate de autoritate competentă, respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la art. 375 - 382.

Art. 367. – (1) Înainte de a-și exercita competența de a reduce sau converti instrumentele de capital, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură de efectuarea unei evaluări a activelor, a datoriilor și a capitalurilor proprii ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 201 - 213.

(2) În sensul alin. (1), evaluarea stă la baza calculării reducerii valorii care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante în scopul de a absorbi pierderile și a nivelului conversiei care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante în scopul recapitalizării instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

Art. 368. – Atunci când acționează potrivit dispozițiilor art. 358 - 367, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor din procedura de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:

a) elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând, corespunzător valorii pierderilor și în limitele capacității lor de absorbție, iar Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia una sau ambele măsuri specificate la art. 315 cu privire la deținătorii instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar este redusă și/sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în limita necesară pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la art. 177 - 179 sau în limita valorii instrumentelor de capital relevante, oricare dintre aceste limite este mai mică;

c) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redusă și/sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în limita necesară pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la art. 177 - 179 sau în limita valorii instrumentelor de capital relevante, oricare dintre aceste limite este mai mică.

Art. 369. – (1) Atunci când valoarea principalului instrumentelor de capital relevante este redusă:

a) reducerea valorii respectivului instrument este permanentă, cu respectarea oricărei majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la art. 313;

b) față de titularul instrumentului de capital relevant nu subzistă nicio datorie în limita sau în legătură cu valoarea cu care instrumentul a fost redus, cu excepția oricăror datorii ajunse deja la scadență și a oricăror despăgubiri datorate, ce pot apărea ca urmare a contestării în instanță a legalității exercitării competenței de reducere a valorii;

c) nicio despăgubire nu este plătită deținătorilor de instrumente de capital relevante, în afara celor prevăzute la art. 370.

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) lit. b) nu împiedică emiterea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază către un titular de instrumente de capital relevante, în conformitate cu prevederile art. 370.

Art. 370. – Pentru a efectua, în temeiul art. 368 lit. b), o conversie a instrumentelor de capital relevante, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital relevante. Instrumentele de capital relevante pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) ori de către o întreprindere-mamă a respectivei instituții de credit sau a respectivei entități, cu acordul Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) ori, după caz, a întreprinderii-mamă;

b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate efectuate de către instituția de credit sau entitatea respectivă, prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități guvernamentale;

c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;

d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt emise pentru fiecare instrument de capital relevant respectă principiile prevăzute la art. 329 și toate ghidurile în materie elaborate de Autoritatea bancară europeană.

Art. 371. – În scopul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu prevederile art. 370, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) să aibă în

permanență o autorizație prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

Art. 372. – În cazul în care o instituție de credit îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să aplice instituției de credit un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la art. 360.

SECȚIUNEA a 2-a

Autoritatea responsabilă cu determinarea

Art. 373. – În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt luate în calcul în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii la nivel individual, în conformitate cu prevederile art. 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, este autoritatea responsabilă cu determinările prevăzute la art. 360, pentru instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), autorizate în România, în conformitate cu prevederile Capitolelor II și III din Titlul I, Partea I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 374. – În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt emise de o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), reprezentând o filială, persoană juridică română, și sunt luate în calcul în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii la nivel individual și la nivel consolidat:

a) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, este responsabilă cu determinarea prevăzută la art. 360 lit. b);

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, este responsabilă cu efectuarea, împreună cu autoritatea responsabilă cu determinarea din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant, a determinării comune, sub forma unei decizii comune, prevăzute la art. 360 lit. c) și d).

SECȚIUNEA a 3-a

Aplicarea la nivel consolidat a procesului de determinare

Art. 375. – Înainte de a realiza una dintre determinările prevăzute la art. 360 lit. b), c), d), e) sau f) în legătură cu o filială, persoană juridică

română, care emite instrumente de capital relevante luate în calcul în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii la nivel individual și la nivel consolidat, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, respectă următoarele cerințe:

a) în cazul în care intenționează să realizeze una dintre determinările prevăzute la art. 360 lit. b), c), d), e) sau f), notifică fără întârziere supraveghetorul consolidant, dacă acesta este diferit de Banca Națională a României, precum și autoritatea responsabilă cu determinarea din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant, dacă aceasta este diferită de respectivul supraveghetor consolidant;

b) în cazul în care intenționează să realizeze una dintre determinările prevăzute la art. 360 lit. c) și d), notifică fără întârziere autoritățile competente responsabile cu supravegherea fiecărei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE din alte state membre, care a emis instrumentele de capital relevante în raport cu care ar trebui exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie, în cazul în care respectiva determinare ar fi realizată, precum și, dacă aceste autorități sunt diferite, autoritățile responsabile cu determinarea din respectivele state, inclusiv cea din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant.

Art. 376. – Atunci când se realizează o determinare prevăzută la art. 360 lit. c), d), e) sau f) în cazul unei instituții de credit sau al unui grup cu activitate transfrontalieră, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, ține seama de impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care își desfășoară activitatea instituția de credit sau grupul.

Art. 377. – Notificarea transmisă de Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, în conformitate cu prevederile art. 375 trebuie însoțită de o explicație a motivelor pentru care aceasta are în vedere realizarea determinării în cauză.

Art. 378. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, efectuează o notificare în conformitate cu prevederile art. 375, după consultarea cu autoritățile notificate, trebuie să examineze următoarele aspecte:

a) existența unei eventuale măsuri alternative, care ar putea fi aplicată în locul exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu prevederile art. 360;

b) în cazul în care o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;

c) în cazul în care aplicarea unei astfel de măsuri alternative ar fi fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să adreseze, în opinia sa, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanțe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre determinările prevăzute la art. 360.

Art. 379. – În sensul art. 378, prin măsuri alternative se înțeleg măsurile de intervenție timpurie prevăzute la art. 149 - 151, măsurile prevăzute la art. 226 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.

Art. 380. – În cazul în care, în conformitate cu prevederile art. 378, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, după consultarea autorităților notificate, estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obținerea rezultatului prevăzut la art. 378 lit. c), aceasta trebuie să asigure aplicarea acestor măsuri.

Art. 381. – În cazul în care, în situația prevăzută la art. 375 lit. a) și în conformitate cu prevederile art. 378, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, după consultarea autorităților notificate, estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obținerea rezultatului prevăzut la art. 378 lit. c), aceasta decide în ce măsură este oportună realizarea unei determinări prevăzute la art. 360, pe care o va avea în vedere.

Art. 382. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, decide să realizeze o determinare în temeiul art. 360 lit.c) și d), aceasta trimite imediat o notificare autorităților responsabile cu determinarea din statele membre în care sunt situate filialele afectate, iar determinarea ia forma unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 506 și 507. În absența unei decizii comune, nu poate fi realizată nicio determinare în temeiul art. 360 lit. c) și d).

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție pentru filialele afectate, persoane juridice romane, pune în aplicare cu promptitudine decizia de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital, adoptată cu respectarea prevederilor art. 375 – 382 sau în mod similar celor prevăzute de respectivele articole, ținând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

CAPITOLUL VII

Competențe de rezoluție

SECȚIUNEA I

Competențe generale

Art. 383. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, aplică instrumentele de rezoluție instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d), care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. În acest sens, Banca Națională a României are următoarele competențe de rezoluție, pe care le poate exercita în mod individual sau în orice combinație:

a) de a solicita oricărei persoane de a prezenta orice fel de informație necesară pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei acțiuni de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;

b) de a prelua controlul asupra unei instituții supuse rezoluției și, în consecință, de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului de conducere al instituției supuse rezoluției;

c) de a transfera acțiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție supusă rezoluției;

d) de a transfera către o altă entitate, cu acordul acesteia, drepturile, activele sau obligațiile instituției supuse rezoluției;

e) de a reduce, chiar și în totalitate, valoarea principalului sau suma rămasă de plată aferentă datoriilor eligibile ale unei instituții supuse rezoluției;

f) de a converti datoriile eligibile ale instituției supuse rezoluției în acțiuni comune sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), ale instituției-mamă sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau obligațiile instituției respective sau ale entității respective;

g) de a anula instrumentele de datorie emise de o instituție supusă rezoluției, cu excepția obligațiilor garantate prevăzute la art. 286;

h) de a reduce, chiar și în totalitate, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei instituții supuse rezoluției și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;

i) de a solicita unei instituții supuse rezoluției sau unei instituții-mamă relevante de a emite noi acțiuni, alte instrumente de proprietate sau alte instrumente de capital, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente contingente de capital convertibile;

j) de a modifica sau ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile emise de o instituție supusă rezoluției sau de a modifica valoarea dobânzilor de plătit aferente instrumentelor respective și altor datorii eligibile sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților, cu excepția obligațiilor garantate care fac obiectul prevederilor art. 286;

k) de a lichida și înceta contractele financiare sau contractele aferente instrumentelor financiare derivate în scopul aplicării prevederilor art. 325 - 328;

l) de a înlocui organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții supuse rezoluției.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție adresează o solicitare către structura care exercită funcția de supraveghere de a evalua achizitorul unei participații calificate în timp util, prin derogare de la termenele stabilite la art. 25 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 384. – (1) În procesul de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu este supusă niciuneia dintre următoarele cerințe, care în mod obișnuit s-ar aplica în virtutea legii, a unui contract ori în alt mod:

a) cerințelor referitoare la obținerea aprobării sau acordului oricărei persoane publice sau private, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției supuse rezoluției, fără a aduce atingere prevederilor art. 6 alin. (2);

b) fără a aduce atingere cerințelor prevăzute la art. 437 – 440 și art. 443 - 447 sau oricăror altor cerințe de notificare potrivit cadrului UE privind ajutorul de stat, cerințelor procedurale de a notifica o persoană anume, anterior exercitării competenței relevante, inclusiv cerinței de a publica orice notificare sau prospect sau de a depune ori de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

(2) În sensul alin. (1), în special exercitarea competențelor prevăzute la art. 383 nu este supusă niciunei restricții cu privire la transferul de instrumente financiare, drepturi, active sau obligații și niciunei cerințe privind obținerea unui acord pentru realizarea unui astfel de transfer, care, altfel, ar fi aplicabile.

(3) Orice transfer de acțiuni sau alte instrumente de proprietate, instrumente financiare, drepturi, active sau obligații, inclusiv cu privire la orice garanții sau accesorii ale acestora, se realizează prin efectul deciziei Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție și, după caz, a oricărui act subsecvent de punere în aplicare a acesteia, iar orice formalitate

de înregistrare într-un registru imobiliar, registru comercial ori alt registru public se realizează în baza acestei decizii și, după caz, a oricărui act subsecvent de punere în aplicare.

SECȚIUNEA a 2-a
Competențe auxiliare

Art. 385. – (1) În exercitarea competențelor de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de:

a) a dispune, fără a aduce atingere prevederilor art. 432, că transferul se efectuează liber de orice obligație sau degrevat de orice sarcină asupra instrumentelor financiare, drepturilor, activelor sau obligațiilor transferate; în acest sens, orice drept de despăgubire prevăzut de prezenta lege nu se consideră a fi obligație sau grevare cu sarcini, prezenta dispoziție fiind opozabilă inclusiv registrelor publice, precum cele administrate de Autoritatea Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, Depozitarul Central sau Oficiul Național al Registrului Comerțului, precum și de autoritățile fiscale;

b) a revoca drepturile de a achiziționa alte acțiuni sau alte instrumente de proprietate la instituția supusă rezoluției;

c) a adresa o solicitare Autorității de Supraveghere Financiară sau autorității relevante dintr-un alt stat membru de a întrerupe sau de a suspenda admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată sau cotarea oficială a instrumentelor financiare potrivit prevederilor legislației privind piața de capital;

d) a lua măsuri astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care este tratată instituția supusă rezoluției în legătură cu orice drepturi sau obligații ale instituției supuse rezoluției, ori acțiuni întreprinse de aceasta, inclusiv, fără a aduce atingere prevederilor art. 223 - 235 și art. 239 - 250, în legătură cu eventuale drepturi sau obligații referitoare la participarea la infrastructura pieței;

e) a solicita instituției supuse rezoluției sau destinatarului să furnizeze celelalte părți informații și asistență; și

f) a elimina sau modifica clauzele unui contract la care instituția supusă rezoluției este parte sau de a substitui instituția supusă rezoluției cu un destinatar, în calitate de parte contractantă.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, întreprinde acțiunile prevăzute la alin. (1) în situația în care consideră că acestea sunt adecvate pentru asigurarea unei acțiuni de rezoluție eficace sau pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției.

Art. 386. – (1) În exercitarea unei competențe de rezoluție, Banca Națională a României are competența de a pune în practică mecanisme necesare asigurării continuității activității, în vederea asigurării eficacității acțiunii de rezoluție și, atunci când este necesar, a capacității destinatarului de a putea desfășura activitatea care i-a fost transferată.

(2) Mecanismele de asigurare a continuității activității prevăzute la alin. (1) includ, în special:

a) asigurarea continuității contractelor încheiate de instituția supusă rezoluției, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și obligațiile instituției supuse rezoluției referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferate și să se substituie instituției supuse rezoluției, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;

b) substituirea instituției supuse rezoluției cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferate.

Art. 387. – Prevederile art. 385 alin. (1) lit. d) și art. 386 alin. (2) lit. b) nu aduc atingere următoarelor drepturi:

a) dreptului angajaților instituției supuse rezoluției de încetare a contractelor de muncă;

b) cu respectarea prevederilor art. 406 - 419, niciunui drept al unei părți la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de încetare, atunci când clauzele contractuale o permit, în virtutea unui act sau a unei omisiuni, fie a instituției supuse rezoluției, anterior transferului în cauză, fie a destinatarului, ulterior respectivului transfer.

SECȚIUNEA a 3-a *Alte competențe*

3.1. Competența de a solicita furnizarea de servicii și facilități

Art. 388. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a impune unei instituții supuse rezoluției sau oricăreia dintre entitățile din grupul instituției respective, furnizarea oricăror servicii sau facilități necesare pentru a permite destinatarului administrarea eficace a activităților care i-au fost transferate.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile inclusiv în situația în care respectiva instituție supusă rezoluției sau entitatea din grup în cauză a intrat într-o procedură de insolvență potrivit legislației în materie aplicabile.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a dispune executarea de către entitățile din grup, stabilite

în România, a obligațiilor impuse, similar celor prevăzute la alin. (1), de autoritățile de rezoluție din alte state membre.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică, în mod corespunzător, și în situația în care față de entitatea din grup stabilită în România s-a deschis o procedură de insolvență potrivit legislației în materie aplicabile.

Art. 389. – Serviciile și facilitățile prevăzute la art. 388 se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.

Art. 390. – Serviciile și facilitățile prevăzute la art. 388 trebuie să fie furnizate:

a) în conformitate cu termenii contractuali deja agreeți, inclusiv din punctul de vedere al duratei contractului, în situația în care respectivele servicii și facilități au fost furnizate instituției supuse rezoluției potrivit unui contract încheiat în perioada imediat anterioară aplicării acțiunii de rezoluție;

b) în condiții rezonabile, în situația în care nu există un contract sau contractul a expirat.

3.2. Competența de a pune în aplicare măsuri de gestionare a crizelor sau măsuri de prevenire a crizelor luate de alte state member

Art. 391. – (1) În situația în care un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi sau obligații, dispus de o autoritate de rezoluție dintr-un alt stat membru, include fie active situate în România, fie drepturi sau obligații guvernate de legea română, transferul produce efecte și în România sau în conformitate cu legea română.

(2) În situația în care un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi sau obligații, dispus de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, include fie active situate în alt stat membru, fie drepturi sau obligații guvernate de legea respectivului stat membru, transferul produce efecte și în acel stat membru sau în conformitate cu legea acelui stat membru.

Art. 392. – Autoritățile naționale din România acordă asistența necesară în mod rezonabil autorităților de rezoluție din alte state membre care au efectuat sau intenționează să efectueze transferul pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate sau activele, drepturile sau obligațiile sunt transferate destinatarului în conformitate cu orice cerințe aplicabile ale legislației naționale.

Art. 393. – Acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul acțiunilor, altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau

obligățiilor prevăzute la art. 391 alin. (1) nu au dreptul de a împiedica, de a contesta sau de a anula transferul acestora în temeiul niciunei dispoziții ale legii române, când aceasta este legea aplicabilă activelor situate în România, acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau obligațiilor.

Art. 394. – În situația în care autoritatea de rezoluție din alt stat membru exercită, în legătură cu o instituție supusă rezoluției din acel stat membru, competența de reducere a valorii sau de conversie, inclusiv în privința unor instrumente de capital potrivit prevederilor din legislația națională a aceluia stat membru care asigură transpunerea art. 59 din Directiva 2014/59/UE, iar datoriile eligibile sau instrumentele de capital relevante ale instituției respective includ instrumente sau datorii guvernate de legea română ori datorii față de creditorii situați în România, reducerea valorii principalului acelor datorii sau instrumente ori conversia datoriilor sau instrumentelor produce efecte pe teritoriul României sau, după caz, față de creditorii situați în România, în conformitate cu decizia autorității de rezoluție din acel stat membru.

Art. 395. – Creditorii afectați de exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie prevăzute la art. 394 nu au dreptul de contesta reducerea valorii sau, după caz, conversia principalului instrumentului sau a datoriei în temeiul niciunei dispoziții a legislației naționale aplicabile.

Art. 396. – Dacă măsurile de gestionare a crizelor sau măsurile de prevenire a crizelor sunt luate de o autoritate de rezoluție dintr-un alt stat membru, următoarele aspecte sunt guvernate de legea aceluia stat membru:

a) dreptul acționarilor, creditorilor și al părților terțe de a contesta în instanță, potrivit prevederilor din legislația națională a aceluia stat membru care asigură transpunerea art. 85 din Directiva 2014/59/UE, transferul acțiunilor, altor instrumente de proprietate sau activelor, drepturilor și obligațiilor prevăzute la art. 391 alin. (1);

b) dreptul creditorilor de a contesta în instanță, potrivit prevederilor din legislația națională a aceluia stat membru care asigură transpunerea art. 85 din Directiva 2014/59/UE, reducerea valorii principalului sau conversia unui instrument ori a unei obligații prevăzute la art. 394;

c) mecanismele de siguranță referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor sau obligațiilor prevăzute la art. 391 alin. (1).

Art. 397. – Dacă măsurile de gestionare a crizelor sau măsurile de prevenire a crizelor sunt luate de Banca Națională a României, aspectele

prevăzute la art. 396 sunt guvernate de legea română, fiind aplicabile prevederile art. 453 – 455 și ale art. 423 - 436.

3.3. Competența referitoare la activele, drepturile, obligațiile, acțiunile și alte instrumente de proprietate situate în state terțe

Art. 398. – În situația în care o acțiune de rezoluție implică luarea de măsuri cu privire la activele situate într-un stat terț sau cu privire la acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau obligații guvernate de legea unui stat terț, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita ca:

a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției supuse rezoluției și destinatarul să fie obligați să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul, reducerea valorii, conversia sau măsura respectivă produc efecte;

b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției supuse rezoluției să aibă obligația de a deține acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele sau drepturile sau de a achita datoriile în numele destinatarului, până la momentul la care transferul, reducerea valorii, conversia sau măsura respectivă produc efecte;

c) cheltuielile rezonabile ale destinatarului, efectuate în mod justificat, asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu prevederile lit. a) și b), să fie acoperite prin oricare dintre metodele prevăzute la art. 220.

Art. 399. – (1) În situația în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră că, în ciuda tuturor măsurilor necesare luate de administrator, lichidator sau orice altă persoană în conformitate cu prevederile art. 398 lit. a), este foarte puțin probabil ca transferul, conversia sau măsura respectivă să își producă efectele în raport cu anumite active localizate într-un stat terț sau cu anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi ori obligații care sunt supuse legii unui stat terț, Banca Națională a României nu continuă efectuarea transferului, reducerii valorii, conversiei sau măsurii respective.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul în care a fost ordonat transferul, reducerea valorii, conversia sau măsura respectivă, ordinul în cauză este nul în privința activelor, acțiunilor, instrumentelor de proprietate, drepturilor sau obligațiilor din statele terțe respective.

3.4. Excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și al rezoluției

Art. 400. – (1) O măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, luată în cazul unei entități în conformitate cu prezenta lege, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu trebuie considerată în sine, în baza unui contract încheiat de entitatea în cauză, drept cauză care determină executarea garanției în sensul art. 2 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 9/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2004, cu modificările și completările ulterioare ori drept procedură de insolvență în sensul art. 2 alin. (1) pct. 10 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția ca obligațiile contractuale esențiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții reale, să fie îndeplinite în continuare.

(2) O măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor nu trebuie considerată în sine a fi o cauză care determină executarea garanției sau procedură de insolvență în cadrul unui contract încheiat de:

a) o filială, persoană juridică română, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de întreprinderea-mamă sau de oricare altă entitate din grup; sau

b) orice entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”.

Art. 401. – În cazul în care procedurile de rezoluție din state terțe sunt recunoscute în conformitate cu prevederile art. 513 - 518 sau în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide astfel, aceste proceduri constituie o măsură de gestionare a crizelor în sensul art. 400-405.

Art. 402. – Cu condiția ca obligațiile contractuale esențiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții reale, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu conferă în sine niciunei persoane posibilitatea:

a) de a exercita vreun drept de încetare, de suspendare, de modificare, de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de contracte încheiate de către o filială, persoană juridică română, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de o entitate din grup sau încheiate de către orice entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”;

b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau ale oricărei entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „*cross-default*”, de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau ale oricărei entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „*cross-default*”.

Art. 403. – Prevederile art. 400 - 402 și ale art. 404 nu aduc atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile prevăzute la art.402, atunci când acest drept se naște în urma unui eveniment, altul decât măsura de prevenire a crizelor, măsura de gestionare a crizelor sau producerea vreunui eveniment legat direct de aplicarea unei astfel de măsuri.

Art. 404. – Competențele de suspendare sau limitare în condițiile prevăzute la art. 406 - 409, art. 410 - 412 sau art. 413 - 419 nu constituie nerespectare a unei obligații contractuale în sensul art. 400 și 401.

Art. 405. – Dispozițiile art. 400 - 404 sunt considerate norme de aplicare imediată în sensul art. 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I).

3.5. Competența de a suspenda anumite obligații

Art. 406. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a impune suspendarea oricărei obligații de plată sau de livrare care rezultă din orice contract la care instituția supusă rezoluției este parte, inclusiv a celor decurgând din creanțe accesorii ori sancțiuni aferente acestor contracte, începând de la data publicării notificării de suspendare, în conformitate cu prevederile art. 446, până la ora 24.00, ora oficială a României, a zilei lucrătoare următoare celei de publicare.

(2) În cazul în care o obligație de plată sau de livrare devine scadentă pe perioada suspendării, respectiva obligație devine exigibilă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

Art. 407. – În situația în care obligațiile de plată sau de livrare ale instituției supuse rezoluției sunt suspendate potrivit prevederilor art. 406 alin. (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapărților instituției

respective în conformitate cu același contract se suspendă în același interval de timp.

Art. 408. – Nicio decizie de suspendare luată potrivit prevederilor art. 406 alin. (1) nu se aplică:

- a) depozitelor eligibile;
- b) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, contrapărților centrale și băncilor centrale;
- c) creanțelor eligibile pentru compensare potrivit dispozițiilor privind compensarea investitorilor, cuprinse în legislația privind piața de capital.

Art. 409. – În aplicarea prevederilor art. 406 - 408, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, trebuie să aibă în vedere impactul exercitării respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

3.6. Competența de a limita executarea garanțiilor reale

Art. 410. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a impune creditorilor garanții restricții în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele unei instituții supuse rezoluției, începând de la data publicării avizului de restricționare în conformitate cu prevederile art. 446 până la ora 24.00, ora oficială a României, a zilei lucrătoare următoare celei de publicare.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu impune măsura indicată la alin. (1) în cazul garanțiilor reale deținute de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, contrapărți centrale și bănci centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția supusă rezoluției.

Art. 411. – În situațiile prevăzute la art. 435 și 436, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură că toate restricțiile impuse în conformitate cu prevederile art. 410 alin. (1) sunt aplicate în mod consecvent tuturor entităților din grup care fac obiectul unei acțiuni de rezoluție.

Art. 412. – În aplicarea prevederilor art. 410 și 411, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are în vedere

impactul aplicării respectivei măsuri asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

3.7. Competența de suspendare temporară a drepturilor de încetare

Art. 413. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate dispune suspendarea drepturilor de încetare ale oricărei părți la un contract cu o instituție supusă rezoluției, începând de la data publicării notificării de suspendare, în conformitate cu prevederile art. 446, până la ora 24,00, ora oficială a României, a zilei lucrătoare următoare celei de publicare, cu condiția ca obligațiile de plată și de livrare, precum și furnizarea de garanții reale, să fie îndeplinite în continuare.

Art. 414. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate dispune suspendarea drepturilor de încetare ale oricărei părți care are un contract cu o filială, persoană juridică română, a unei instituții supuse rezoluției, atunci când:

a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția supusă rezoluției;

b) drepturile contractuale de încetare se întemeiază exclusiv pe procedurile de insolvență sau pe starea financiară a instituției supuse rezoluției; și

c) toate activele și datoriile filialei, care fac obiectul contractului, au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta, în situația în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a exercitat sau poate exercita competența de transfer în cazul instituției supuse rezoluției;

d) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații, în situația în care Banca Națională a României, în această calitate, a exercitat sau poate exercita competența de transfer în cazul instituției supuse rezoluției.

(2) Suspendarea prevăzută la alin. (1) își produce efectele începând cu data publicării notificării de suspendare, în temeiul art. 446, până la ora 24,00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită filiala instituției supuse rezoluției.

Art. 415. – Nicio suspendare impusă în conformitate cu prevederile art. 413 sau 414 nu se aplică sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, contrapărților centrale sau băncilor centrale.

Art. 416. – O parte contractuală poate exercita dreptul de încetare în baza unui contract înainte de terminarea perioadei prevăzute la art. 413 sau 414, dacă partea în cauză primește o notificare din partea Băncii Naționale a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, de aducere la cunoștință a faptului că drepturile și obligațiile care fac obiectul contractului nu sunt:

- a) transferate unei alte entități; sau
- b) supuse reducerii valorii sau conversiei ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu prevederile art. 282 lit. a).

Art. 417. – În situația în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, impune suspendarea drepturilor de încetare potrivit prevederilor art. 413 sau 414 și nu a fost dată nicio notificare în conformitate cu prevederile art. 416, respectivele drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, în conformitate cu prevederile art. 400 - 405, după cum urmează:

a) dacă drepturile și obligațiile contractuale au fost transferate unei alte entități, o contraparte poate exercita drepturile de încetare în conformitate cu clauzele contractului numai în cazul continuării sau producerii ulterioare de către entitatea destinată a unui eveniment determinat care dă dreptul la încetare potrivit contractului;

b) dacă instituția supusă rezoluției își păstrează drepturile și obligațiile contractuale, iar Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu a aplicat instituției respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu prevederile art. 282 lit. a), o contraparte poate exercita dreptul de încetare, în conformitate cu clauzele respectivului contract la expirarea suspendării prevăzute la art. 413.

Art. 418. – În exercitarea competențelor prevăzute la art. 413 - 417, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are în vedere impactul aplicării respectivei măsuri asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

Art. 419. – (1) Banca Națională a României poate solicita unei instituții de credit sau unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare, fie în calitate de autoritate competentă, fie în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) La solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă sau în calitate de autoritate de rezoluție, registrele centrale de tranzacții pun la dispoziția acesteia informațiile necesare pentru a-i permite îndeplinirea responsabilităților și mandatelor în conformitate cu

prevederile art.81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, cu modificările ulterioare.

3.8. Exercițarea competențelor de rezoluție

Art. 420. – (1) În procesul de aplicare a unei acțiuni de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este competentă să exercite controlul asupra instituției supuse rezoluției, în vederea:

a) asigurării funcționării și desfășurării tuturor activităților și serviciilor derulate de către instituția supusă rezoluției, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său de conducere ; și

b) gestionării și cedării activelor și patrimoniului instituției supuse rezoluției.

(2) Controlul prevăzut la alin. (1) poate fi exercitat în mod direct de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, sau indirect de către o persoană sau un grup de persoane numite de către Banca Națională a României.

(3) Pe parcursul perioadei de rezoluție, drepturile de vot conferite de deținerea acțiunilor sau altor instrumente de proprietate ale instituției supuse rezoluției nu pot fi exercitate.

Art. 421. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate dispune aplicarea unei acțiuni de rezoluție prin hotărâre, fără a fi necesară exercitarea controlului asupra instituției supuse rezoluției.

Art. 422. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide de la caz la caz asupra oportunității aplicării unei acțiuni de rezoluție prin intermediul mijloacelor specificate la art. 420 sau 421, luând în considerare obiectivele rezoluției și principiile generale care o reglementează, circumstanțele specifice instituției supuse rezoluției și necesitatea de a facilita rezoluția eficientă a grupurilor transfrontaliere.

CAPITOLUL VIII

Mecanisme de siguranță

Art. 423. – În situația aplicării de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a unuia sau mai multor instrumente de rezoluție și în special pentru aplicarea prevederilor art. 427, aceasta are în vedere următoarele:

a) în cazul în care au fost transferate numai anumite părți din drepturile, activele și obligațiile instituției supuse rezoluției, acționarilor și

creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate primesc ca despăgubire pentru creanțele lor cel puțin o sumă egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția supusă rezoluției ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență la momentul luării deciziei prevăzute la art. 442, cu excepția cazului în care se aplică prevederile lit. b);

b) în cazul în care aplică instrumentul de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost reduse sau convertite în titluri de capital, nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția supusă rezoluției ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență imediat la momentul luării deciziei prevăzute la art. 442.

Art. 424. – (1) În vederea evaluării tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care instituția supusă rezoluției ar fi urmat o procedură de insolvență, pentru scopurile prevederilor art. 423, dar fără a se limita la acestea, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, cât mai curând posibil, după ce acțiunea sau acțiunile de rezoluție au fost aplicate.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1) trebuie să fie diferită față de evaluarea efectuată potrivit prevederilor art. 201 - 213.

Art. 425. – Evaluarea prevăzută la art. 424 trebuie să stabilească:

a) tratamentul pe care acționarii și creditorii sau schemele relevante de garantare a depozitelor l-ar fi primit în cazul în care instituția supusă rezoluției, în legătură cu care o acțiune sau mai multe acțiuni de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedură de insolvență la momentul luării deciziei prevăzute la art. 442;

b) tratamentul efectiv de care au beneficiat acționarii și creditorii, în cadrul rezoluției instituției supuse rezoluției; și

c) existența unei eventuale diferențe între tratamentul prevăzut la lit. a) și cel prevăzut la lit. b).

Art. 426. – Pe lângă aspectele prevăzute la art. 425, evaluarea prevăzută la art. 424 trebuie:

a) să ia în considerare ipoteza conform căreia instituția supusă rezoluției, în raport cu care o acțiune sau mai multe acțiuni de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura de insolvență la momentul luării deciziei prevăzute la art. 442;

b) să ia în considerare ipoteza conform căreia acțiunea sau acțiunile de rezoluție nu ar fi fost luate;

c) să nu ia în considerare acordarea de sprijin financiar public extraordinar instituției supuse rezoluției.

Art. 427. – În situația în care evaluarea efectuată potrivit prevederilor art. 424 - 426 stabilește că, în contextul rezoluției, oricare dintre acționarii sau creditorii prevăzuți la art. 423 sau schema de garantare a depozitelor utilizată în conformitate cu prevederile art. 565 au acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență, atunci aceștia au dreptul la plata diferenței din fondul de rezoluție bancară.

Art. 428. – Protecția prevăzută la art. 429 alin. (1) se aplică în cazurile în care:

a) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor unei instituții supuse rezoluției către o altă entitate sau, în exercitarea instrumentului de rezoluție, de la o instituție-punte sau vehicul de administrare a activelor către o altă persoană;

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competențele prevăzute la art. 385 alin. (1) lit. f).

Art. 429. – (1) În cadrul rezoluției, următoarele contracte și contrapărțile la aceste contracte beneficiază de protecție adecvată, potrivit prevederilor art. 430 - 436, cu aplicarea limitărilor prevăzute în cadrul art. 400 - 419:

a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau potențial în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă acest drept este garantat prin active sau prin drepturi specifice ori printr-o garanție constituită asupra unei universalități de bunuri (floating charge) sau printr-un acord similar;

b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin intermediul cărora garanțiile reale care colateralizează sau acoperă executarea anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor, efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției reale, cu condiția ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;

c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituția supusă rezoluției și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

d) acorduri de compensare;

e) obligațiuni garantate;

f) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului suport și care, în temeiul legislației interne în

materie, sunt garantate într-un mod asemănător cu obligațiunile garantate, care implică acordarea de garanții mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

(2) Cerința prevăzută la alin. (1) se aplică indiferent de numărul părților implicate în respectivele acorduri și de posibilitatea ca aceste acorduri:

a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;

b) să decurgă sau să fie reglementate în întregime sau parțial de legea altui stat membru sau a altui stat terț.

Art. 430. – (1) Contractele de garanție financiară cu transfer de proprietate, acordurile de compensare reciprocă și acordurile de compensare beneficiază de protecție adecvată pentru a împiedica transferul unor părți, dar nu a totalității drepturilor și obligațiilor care fac obiectul unui astfel de contract sau acord, între instituția supusă rezoluției și o altă persoană, precum și modificarea sau încetarea acestor drepturi și obligații protejate prin intermediul unor astfel de contracte sau acorduri, în virtutea exercitării de către Banca Națională a României a competențelor auxiliare.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), drepturile și obligațiile sunt considerate ca fiind protejate prin intermediul unui astfel de contract sau acord în cazul în care părțile au dreptul la compensarea sau compensarea reciprocă a acestor drepturi și obligații.

Art. 431. – Prin excepție de la prevederile art. 430, atunci când este necesară asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate:

a) să transfere depozitele acoperite care fac parte din acordurile prevăzute la art. 430 fără a transfera alte active, drepturi sau obligații care fac parte din aceleași acorduri; și

b) să transfere, să modifice, să rezilieze sau să lichideze acele active, drepturi sau obligații, fără a transfera depozitele acoperite.

Art. 432. – (1) Obligațiile garantate printr-un contract de garanție reală beneficiază de o protecție adecvată pentru a împiedica:

a) transferul activelor cu care este garantată obligația, cu excepția cazului în care obligația respectivă, precum și dreptul aferent acesteia sunt transferate;

b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanția reală aferentă obligației;

c) transferul dreptului de a beneficia de garanția reală, cu excepția cazului în care obligația garantată pentru care este constituită garanția reală este de asemenea transferată; sau

d) modificarea sau încetarea unui contract de garanție reală, în virtutea exercitării de către Banca Națională a României a competențelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau încetare are ca rezultat încetarea garantării obligației.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru a asigura disponibilitatea depozitelor acoperite, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate impune:

a) transferul depozitelor acoperite care fac parte din contractele prevăzute la alin.(1), fără a transfera alte active, drepturi sau obligații care fac parte din același contract; și

b) transferul, modificarea, rezilierea sau lichidarea acelor active, drepturi sau obligații, fără a transfera depozitele acoperite.

Art. 433. – Mecanismele de finanțare structurată, inclusiv mecanismele prevăzute la art. 429 alin. (1) lit. e) și f), beneficiază de o protecție adecvată pentru a împiedica:

a) transferul unor părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor care reprezintă o parte a mecanismului de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor prevăzute la art. 429 alin. (1) lit. e) și f), la care instituția supusă rezoluției este parte;

b) modificarea sau rezilierea ori lichidarea, în virtutea exercitării de către Banca Națională a României a competențelor auxiliare, a activelor, drepturilor și obligațiilor care reprezintă o parte a mecanismului de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor prevăzute la art. 429 alin. (1) lit.e) și f), la care instituția supusă rezoluției este parte.

Art. 434. – Prin excepție de la prevederile art. 433, pentru a asigura disponibilitatea depozitelor acoperite, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate impune:

a) transferul depozitelor acoperite care fac parte din mecanismele prevăzute la art. 433, fără a transfera alte active, drepturi sau obligații care fac parte din cadrul aceluiași mecanism;

b) transferul, modificarea, rezilierea sau lichidarea acelor active, drepturi sau obligații, fără a transfera depozitele acoperite.

Art. 435. – Aplicarea unui instrument de rezoluție nu trebuie să afecteze sistemele reglementate de Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, și nici funcționarea acestora, atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție:

a) transferă doar o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor unei instituții supuse rezoluției către o altă entitate; sau

b) exercită competențele prevăzute la art. 385 - 387 de eliminare sau modificare a clauzelor unui contract la care instituția supusă rezoluției este parte sau de înlocuire a instituției supuse rezoluției cu un destinatar, ca parte contractantă.

Art. 436. – Niciun transfer, eliminare sau modificare a clauzelor prevăzute la art.435 nu trebuie să ducă la revocarea unui ordin de transfer, cu încălcarea prevederilor art. 5 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu poate să modifice sau să înlăture caracterul executoriu al ordinelor de transfer și al compensării așa cum este prevăzut la art. 3 și 5 din același act normativ, și nu poate să împiedice utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilități de credit ori protecția garanțiilor suplimentare, în conformitate cu prevederile art. 4, respectiv, cu prevederile art. 9 și 10 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IX

Obligații procedurale

SECȚIUNEA 1

Cerințe de notificare

Art. 437. – Organul de conducere al instituției de credit sau al unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) informează Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, în cazul în care consideră că instituția de credit sau entitatea respectivă intră sau este susceptibilă de a intra în dificultate majoră, în sensul art. 181.

Art. 438. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere informează structura care exercită funcția de rezoluție în legătură cu orice notificare primită în temeiul art. 437 și cu orice măsură de prevenire a crizelor sau orice măsură prevăzută la art. 226 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, pe care o impune unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

Art. 439. – (1) În situația în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă sau autoritate de rezoluție, după caz, constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. a) și b) în ceea ce privește o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1

alin. (1) lit. b), c) sau d), comunică această constatare fără întârziere, după caz:

- a) autorității de rezoluție a instituției supuse rezoluției;
- b) autorității competente a instituției supuse rezoluției;
- c) autorității competente din statul membru în care se află sucursala instituției supuse rezoluției;
- d) autorității de rezoluție din statul membru în care se află sucursala instituției supuse rezoluției;
- e) schemei de garantate a depozitelor la care este afiliată instituția de credit pentru a-i permite exercitarea funcțiilor acesteia;
- f) Fondului de garantare a depozitelor bancare, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, pentru a permite exercitarea funcțiilor acesteia;
- g) autorității de rezoluție a grupului, dacă este cazul;
- h) Ministerului Finanțelor Publice în calitate de minister competent;
- i) supraveghetorului consolidant, dacă instituția supusă rezoluției face obiectul supravegherii pe bază consolidată;
- j) Comitetul European pentru Risc Sistemic și autoritatea națională macroprudencială desemnată din România.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere sau de rezoluție, după caz, transmite constatarea prevăzută la alin. (1) și structurii care exercită funcția de bancă centrală.

Art. 440. – În cazul în care transmiterea informațiilor potrivit art. 439 alin. (1) lit.e) și f) nu garantează nivelul adecvat de confidențialitate, Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă sau de autoritate de rezoluție, după caz, utilizează mijloace de comunicare alternative, care să permită îndeplinirea cerinței de comunicare prevăzută la art. 439 alin. (1), asigurând totodată nivelul adecvat de confidențialitate.

SECȚIUNEA a 2-a

Decizia și obligațiile procedurale ale autorității de rezoluție

Art. 441. – Banca Națională a României se asigură că, la primirea unei comunicări din partea structurii care exercită funcția de supraveghere, în conformitate cu prevederile art. 439, structura care exercită funcția de rezoluție stabilește, în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) și art. 183 – 187, măsura în care sunt îndeplinite condițiile de la articolul respectiv în legătură cu instituția de credit sau cu entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) în cauză.

Art. 442. – Decizia privind aplicarea sau nu a acțiunilor de rezoluție în raport cu o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) conține următoarele informații:

a) motivele deciziei și modul de evaluare a îndeplinirii sau nu a condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție;

b) acțiunea pe care autoritatea de rezoluție a instituțiilor de credit intenționează să o întreprindă, inclusiv, dacă este cazul, decizia de a retrage autorizația, de a impune lichidarea, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de procedura de insolvență.

Art. 443. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a instituțiilor de credit se conformează cerințelor prevăzute la art. 444 - 446, în legătură cu orice acțiune de rezoluție, imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.

Art. 444. – (1) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție notifică acțiunea de rezoluție instituției supuse rezoluției și, după caz:

a) autorității competente a instituției supuse rezoluției;

b) autorității competente din statul membru în care se află sucursala instituției supuse rezoluției;

c) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția supusă rezoluției;

d) Fondului de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară;

e) autorității de rezoluție la nivel de grup, dacă este cazul;

f) Ministerului Finanțelor Publice în calitate de minister competent;

g) supraveghetorului consolidant, dacă este cazul;

h) autoritatea națională macroprudențială desemnată din România și Comitetul European pentru Risc Sistemic;

i) Comisiei Europene, Băncii Centrale Europene, Autorității europene pentru asigurări și pensii ocupaționale (AEAPO) și Autorității europene pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei și Autorității bancare europene;

j) în cazul în care instituția supusă rezoluției este o instituție definită în termenii art. 2 alin. (2) din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare, operatorilor de sisteme din care face parte respectiva instituție.

(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție notifică acțiunea prevăzută la alin. (1) și structurii care exercită funcția de bancă centrală.

Art. 445. – Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție transmite, împreună cu notificarea prevăzută la art. 444, copii ale oricărei decizii prin intermediul căreia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care acțiunile de rezoluție produc efecte.

Art. 446. – Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție publică sau asigură publicarea deciziei privind aplicarea unei acțiuni de rezoluție, fie a unei informări care sumarizează efectele acțiunii de rezoluție, în special efectele asupra clienților de retail și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare prevăzută la art. 406 - 419, prin următoarele mijloace:

- a) pe site-ul său oficial;
- b) pe site-ul oficial al Autorității bancare europene;
- c) pe site-ul oficial al instituției supuse rezoluției;
- d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției supuse rezoluției sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru publicarea informațiilor reglementate referitoare la instituția supusă rezoluției, în conformitate cu prevederile naționale și prevederile din legislația altor state membre care transpun art. 21 alin. (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE.

Art. 447. – În cazul în care acțiunile, instrumentele de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției de credit nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența deciziei prevăzute la art. 446 sunt trimise acționarilor și creditorilor instituției supuse rezoluției înregistrați în registrele sau bazele de date ale instituției supuse rezoluției disponibile Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție.

SECȚIUNEA a 3-a
Confidențialitate

Art. 448. – Urmatoarele persoane și autorități sunt supuse obligației de păstrare a secretului profesional în ceea ce privește informațiile gestionate potrivit prezentei legi:

- a) Banca Națională a României, în calitate de autoritatea de rezoluție, autoritate competentă și bancă centrală;
- b) Ministerul Finanțelor Publice în calitate de minister competent;
- c) administratorii speciali sau administratorii temporari desemnați în conformitate cu dispozițiile prezentei legi;
- d) cumpărătorii potențiali, cei contactați de Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă, și cei ofertați de Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această ofertare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a afacerii sau dacă ofertarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;
- e) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție, sau de autoritate competentă de Ministerul Finanțelor Publice în calitate de minister competent, sau de cumpărătorii potențiali prevăzuți la lit. d);
- f) organele care administrează schema de compensare a investitorilor;
- g) Fondul de garantare a depozitelor bancare în calitate de administrator al sistemului de garantare a depozitelor și a mecanismului de finanțare a rezoluției;
- h) alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
- i) instituția-punte sau vehiculul de administrare a activelor implicate;
- j) orice altă persoană care furnizează sau a furnizat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional entităților prevăzute la lit. a) – i);
- k) conducerea superioară, membrii organului de conducere și angajații entităților prevăzute la lit. a) – i) înaintea, în timpul și după numirea acestora.

Art. 449. – Pentru a asigura respectarea cerințelor referitoare la păstrarea confidențialității prevăzute la art. 448 și 450, entitățile prevăzute la art. 448 lit. a), b) și f) - i) elaborează și aplică norme interne în acest sens, inclusiv norme pentru a asigura caracterul secret al informațiilor și furnizarea de informații între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.

Art. 450. – (1) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la art. 448, persoanelor prevăzute la articolul respectiv li se interzice dezvăluirea informațiilor confidențiale primite în exercițiul activităților lor profesionale sau de la Banca Națională a României în calitate de autoritate competentă sau autoritate de rezoluție, în legătură cu atribuțiile acestora potrivit prezentei legi, către orice persoană sau autoritate, cu următoarele excepții:

a) dezvăluirea se face în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit acestei legi;

b) se furnizează informații sub formă generală sau în formă agregată, astfel încât instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să nu poată fi identificate;

c) există consimțământul expres și prealabil al autorității, al instituției sau al entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) care a furnizat informațiile respective.

(2) Persoanele prevăzute la art. 448 evaluează efectele pe care dezvăluirea informațiilor confidențiale le-ar putea avea asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice și asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și misiunilor de audit.

(3) Procedura de evaluare a efectelor dezvăluirii informațiilor confidențiale cuprinde o evaluare specifică a efectelor oricărei dezvăluiri a conținutului și detaliilor planului de redresare și rezoluție prevăzute la art. 13 - 19, art. 27 - 35, art. 49 - 63, art. 74 și 75, și a rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu art. 20 - 26, art. 36 - 47, art. 85 - 87.

(4) Persoanele sau entitățile prevăzute la art. 448 fac obiectul răspunderii civile în cazul încălcării art. 448 - 452.

Art. 451. – (1) Prevederile art. 448 - 452 nu împiedică:

a) angajații și experții entităților prevăzute la art. 448 lit. a) - h) să facă schimb de informații între ei în cadrul fiecărei entități în parte;

b) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție și autoritate competentă, inclusiv angajații și experții acesteia, să facă schimb de informații între ei, precum și cu alte autorități de rezoluție sau autorități competente din Uniunea Europeană, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu sisteme de garantare a depozitelor, cu schemele de compensare a investitorilor, cu autorități responsabile cu procedura de insolvență, cu autorități responsabile cu asigurarea stabilității sistemului financiar prin reglementări macroprudențiale, persoane care efectuează auditul statutar, cu Autoritatea bancară europeană sau, cu respectarea prevederilor art. 527 - 529, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție sau, cu

condiția respectării stricte a cerințelor de confidențialitate, cu un potențial cumpărător, în scopul planificării sau al aplicării unei acțiuni de rezoluție.

(2) Fără a aduce atingere oricăror altor prevederi ale art. 448 - 452, este permis schimbul de informații:

a) cu orice altă persoană, cu respectarea cerințelor referitoare la păstrarea strictă a confidențialității, atunci când este necesar în vederea planificării sau aplicării unei acțiuni de rezoluție;

b) cu comisiile de anchetă ale Parlamentului României, Curtea de Conturi a României și cu alte entități din România cu atribuții de anchetare, în condiții corespunzătoare;

c) cu autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plăți, autoritățile responsabile implicate în procedura de insolvență, autoritățile de supraveghere a altor entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare și a întreprinderilor de asigurare, precum și cu personalul cu sarcini de verificare la fața locului care acționează în numele acestora, cu autoritățile care au responsabilitatea de a menține stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea regulilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar, precum și persoanele responsabile cu realizarea auditului statutar.

Art. 452. – Dispozițiile art. 448 - 451 nu aduc atingere prevederilor legislației în materie penală privind divulgarea informațiilor în cadrul procedurii judiciare în dosare penale sau civile.

CAPITOLUL X

Dreptul la contestare și excluderea altor măsuri

Art. 453. – Deciziile Băncii Naționale a României de luare a unei măsuri de prevenire a crizelor sau de exercitare a unei competențe din cele prevăzute de prezenta lege, alta decât cea referitoare la măsurile de gestionare a crizelor, pot fi contestate potrivit prevederilor art. 275 – 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 454. – (1) Orice persoană afectată de o decizie a Băncii Naționale a României de luare a unei măsuri de gestionare a crizelor poate contesta decizia potrivit prevederilor art. 275 – 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul utilizării căilor de contestare în instanță, procedura judiciară se va desfășura cu celeritate. Instanțele, ca bază a propriei aprecieri,

utilizează evaluările economice complexe ale situațiilor de fapt, realizate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

Art. 455. – (1) Contestarea, potrivit art.454, a unei decizii a Băncii Naționale a României, adoptate în calitate de autoritate de rezoluție, nu implică suspendarea de drept a efectelor deciziei contestate, care este executorie imediat.

(2) În aplicarea prevederilor alin.(1), suspendarea efectelor deciziei Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este prezumată, până la proba contrară, a fi împotriva interesului public.

(3) Atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au cumpărat acțiuni ori alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații ale unei instituții supuse rezoluției, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competențelor de rezoluție de către Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție, în cazul anulării deciziei prevăzute la alin. (1) se mențin toate efectele produse în baza acesteia și a oricărui act sau operațiune subsecvente de punere în aplicare a deciziei anulate. În acest caz, măsurile reparatorii ce pot fi dispuse în legătură cu o decizie sau măsură prejudiciabilă a Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție se limitează la acordarea de compensații de către aceasta pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective, dacă aceste pierderi nu sunt acoperite din fondul de rezoluție bancară în conformitate cu prevederile art. 427.

Art. 456. – Fără a aduce atingere restricțiilor privind executarea garanțiilor reale impuse în temeiul art. 410 – 412, atunci când este necesar în vederea aplicării eficiente a instrumentelor și competențelor de rezoluție, Banca Națională a României poate solicita instanței să suspende, pentru o perioadă adecvată în raport cu obiectivul urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituție de credit supuse rezoluției.

TITLUL V

Rezoluția grupurilor transfrontaliere

CAPITOLUL I

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

Art. 457. – Atunci când iau decizii sau măsuri, în temeiul prezentei legi, care pot avea un impact în unul sau mai multe state membre, autoritățile

din România implicate în rezoluția grupurilor transfrontaliere au în vedere următoarele principii generale:

a) necesitatea imperativă a eficacității procesului decizional și a păstrării costurilor rezoluției la un nivel cât mai scăzut posibil, la momentul întreprinderii acțiunilor de rezoluție;

b) deciziile sunt luate și acțiunile sunt întreprinse în timp util și în regim de urgență, atunci când este necesar;

c) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, autoritate competentă și bancă centrală, și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile sunt luate și acțiunile sunt întreprinse într-o manieră coordonată și eficientă;

d) rolul și responsabilitățile autorităților din România implicate în rezoluția grupurilor transfrontaliere trebuie clar definite;

e) autoritățile respective acordă o atenție corespunzătoare intereselor statelor membre în care sunt stabilite întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană, în special din perspectiva impactului oricărei decizii, acțiuni sau lipsei unei acțiuni proprii asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensare pentru investitori din statele membre respective;

f) autoritățile respective acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care este stabilită o filială, în special din perspectiva impactului oricărei decizii, acțiuni sau lipsei unei acțiuni proprii asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensare pentru investitori din statele membre respective;

g) autoritățile respective acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care sunt situate sucursale semnificative, în special din perspectiva impactului oricărei decizii, acțiuni sau lipsei unei acțiuni proprii asupra stabilității financiare a statelor membre respective;

h) autoritățile respective acordă o atenție corespunzătoare obiectivelor privind asigurarea unui echilibru între interesele diferitelor state membre implicate și evitarea prejudicierii inechitabile ori a protejării inechitabile a intereselor anumitor state membre, inclusiv evitarea alocării inechitabile între statele membre a sarcinii suportate;

i) orice obligație prevăzută de prezenta lege de a consulta o autoritate înainte de luarea oricărei decizii sau întreprinderea oricărei acțiuni implică cel puțin obligația de a consulta autoritatea respectivă cu privire la acele elemente ale deciziei sau acțiunii propuse care au sau este probabil că vor avea un efect asupra întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană, a filialei sau a sucursalei relevante pentru autoritățile în cauză, precum și un impact asupra stabilității statului membru respectiv în care

întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, filiala sau sucursala este stabilită sau situată;

j) atunci când întreprinde acțiuni de rezoluție, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție ține seama și urmează planurile de rezoluție prevăzute la art. 64 - 72 și la art. 76 - 83, cu excepția cazului în care consideră, având în vedere circumstanțele specifice, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficace prin întreprinderea de acțiuni care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

k) necesitatea transparenței, ori de câte ori există probabilitatea ca o decizie sau acțiune propusă să aibă implicații asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensare pentru investitori din oricare stat membru relevant; și

l) recunoașterea rolului determinant pe care coordonarea și cooperarea îl au în atingerea unui rezultat care să reducă costul global al rezoluției.

CAPITOLUL II Colegii de rezoluție

Art. 458. – (1) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup stabilește colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la art. 58 - 72, art. 88 - 90, art. 99 - 107, art. 296 - 310, art. 473 - 485, art. 498 - 504 și, acolo unde este cazul, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din state terțe.

(2) Colegiile de rezoluție asigură Băncii Naționale a României în oricare din calitățile sale de autoritate de rezoluție la nivel de grup, autoritate de rezoluție la nivel individual și, acolo unde este cazul, autoritate competentă și supraveghetor consolidant, și celorlalte autorități din colegiu un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

a) schimbul de informații care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluție a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competențelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluției grupurilor;

b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu prevederile art. 58 – 72 și cu 74 - 83;

c) evaluarea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu prevederile art. 88 - 91;

d) exercitarea competențelor de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu prevederile art. 99 - 116;

e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupului prevăzută la art. 473 - 497 sau la art. 498 - 510;

f) obținerea acordului privind schema de rezoluție a grupului propusă în conformitate cu prevederile art. 473 - 497 sau la art. 498 - 510;

g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;

h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanțare prevăzute în Titlul VII;

i) stabilirea cerințelor minime pentru grupuri, la nivel consolidat și la nivel de filială, în temeiul art. 296 - 310.

(3) Colegiile de rezoluție pot fi utilizate drept forum de discuții pentru orice aspect legat de rezoluția grupurilor transfrontaliere.

Art. 459. – Membrii unui colegiu de rezoluție, din care face parte și Banca Națională a României în oricare din calitățile sale de autoritate de rezoluție la nivel de grup, autoritate de rezoluție la nivel individual, autoritate competentă sau supraveghetor consolidant, după caz, sunt următorii:

a) autoritatea de rezoluție la nivel de grup;

b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea pe bază consolidată;

c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții din grup, care este o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. d) din Directiva 2014/59/UE;

d) autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative;

e) supraveghetorul consolidant și autoritățile competente din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu este banca centrală a acestuia, autoritatea competentă poate decide să fie însoțită de un reprezentant al băncii centrale a respectivului stat membru;

f) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;

g) autoritatea care este responsabilă pentru schema de garantare a depozitelor a unui stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a unui colegiu de rezoluție;

h) Autoritatea bancară europeană, în conformitate cu prevederile art. 461.

Art. 460. – Autoritățile de rezoluție din state terțe, în cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituție stabilită în Uniunea Europeană are în statul respectiv o instituție filială sau o sucursală care ar fi fost considerată ca fiind semnificativă dacă ar fi fost situată în Uniunea Europeană, pot, la cerere,

să fie invitate să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție, cu condiția ca acestea să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție la nivel de grup, cu cele prevăzute la art. 527 - 529.

Art. 461. – Pentru a contribui la promovarea și monitorizarea unei funcționări eficiente, eficace și coerente a colegiilor de rezoluție în acord cu standardele internaționale, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup invită Autoritatea bancară europeană să participe la ședințele colegiului de rezoluție. În cadrul procedurii de votare, ce are loc în colegiul de rezoluție, Autoritatea bancară europeană nu are niciun drept de vot.

Art. 462. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, prezidează colegiul de rezoluție. În această calitate, Banca Națională a României:

a) stabilește aranjamente și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, în urma consultării cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție;

b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;

c) convoacă și prezidează toate reuniunile colegiului de rezoluție și informează pe deplin și anticipat pe toți membrii acestuia în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, principalele aspecte care urmează a fi discutate și elementele ce vor fi luate în considerare;

d) notifică membrii colegiului de rezoluție cu privire la orice reuniuni planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la ele;

e) decide care dintre membri și dintre observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, în funcție de interesele specifice, ținând seama de relevanța subiectului care urmează să fie discutat pentru acei membri și observatori și în special de impactul potențial asupra stabilității financiare a statelor membre în cauză;

f) informează, în timp util, toți membrii colegiului în legătură cu deciziile și rezultatele acestor reuniuni.

(2) Membrii care participă la colegiul de rezoluție cooperează strâns.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. e), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, are dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori sunt înscrise pe ordinea de zi puncte care fac obiectul adoptării unor decizii comune sau care se referă la o entitate din grup situată în România.

Art. 463. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, nu este obligată să instituie un colegiu de rezoluție

în cazul în care alte grupuri sau colegii exercită aceleași funcții și îndeplinesc aceleași sarcini cu cele prevăzute la art. 458 - 462 și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție, stabilite la art. 458 - 462 și la art. 469 - 472. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție din prezenta lege sunt de asemenea înțelese ca trimiteri la acele alte grupuri sau colegii.

CAPITOLUL III Colegii de rezoluție europene

Art. 464. – În cazul în care o instituție dintr-un stat terț sau o întreprindere-mamă dintr-un stat terț deține filiale în Uniune stabilite în două sau mai multe state membre, printre care și România, sau două sau mai multe sucursale în Uniune situate în România și în cel puțin încă un alt stat membru, care sunt considerate semnificative, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, împreună cu autoritățile de rezoluție din România și din statele membre în care sunt stabilite respectivele filiale din Uniune sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative, instituie un colegiu de rezoluție european.

Art. 465. – Colegiul de rezoluție european va îndeplini funcțiile și sarcinile prevăzute la art. 458 - 463 în ceea ce privește instituțiile-filiale și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele.

Art. 466. – (1) În cazul în care filialele din Uniune sunt deținute de o societate financiară holding stabilită în Uniunea Europeană sau în cazul în care sucursalele semnificative sunt ale unei astfel de societăți financiare holding în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, potrivit legislației altui stat membru care transpune art. 127 alin. (3) al treilea sub-paragraf din Directiva 2013/36/UE, colegiul de rezoluție european este prezidat de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în cazul în care aceasta are și calitatea de supraveghetor consolidant, în sensul supravegherii consolidate prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul în care nu se aplică prevederile alin. (1), membrii colegiului de rezoluție european nominalizează și aleg de comun acord președintele.

Art. 467. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și celelalte autorități implicate din România pot renunța, alături de autorități din alte state membre, pe baza unui acord reciproc al tuturor părților relevante, la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă alte grupuri sau colegii, inclusiv colegiul de rezoluție înființat în temeiul art. 458 - 463, exercită aceleași funcții și îndeplinesc aceleași sarcini cu cele prevăzute la art. 464 - 468 și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la art. 464 - 468 și la art. 469 - 472. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție europene din prezenta lege trebuie de asemenea înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.

Art. 468. – Cu excepția situațiilor în care colegiile de rezoluție europene funcționează potrivit prevederilor art. 466 și 467, acestea funcționează de regulă în conformitate cu prevederile art. 458 - 463.

CAPITOLUL IV Schimbul de informații

Art. 469. – (1) În conformitate cu prevederile art. 448 - 452, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție și de autoritate competentă furnizează, la cerere, celorlalte autorități de rezoluție și autorități competente toate informațiile relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor lor similare celor stabilite în prezenta lege și poate solicita, la rândul său, de la acestea informații de aceeași natură.

(2) În sensul alin. (1), Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere își furnizează una alteia, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor, care decurg din prezenta lege.

Art. 470. – Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante între autoritățile de rezoluție și furnizează, în special, autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor prevăzute la art. 458 alin. (2) lit. b) – i), precum și de legislația națională a statelor membre care transpune prevederile art. 88 alin. (1) lit. b)- i) din Directiva 2014/59/UE.

Art. 471. – (1) În cazul în care Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție primește o cerere de informații, care au fost furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-un stat terț, Banca Națională a României solicită acordul respectivei autorități de rezoluție din statul terț cu

privire la transmiterea acestor informații, cu excepția cazului în care respectiva autoritate de rezoluție din statul terț și-a dat deja acordul cu privire la transmiterea acestor informații.

(2) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție nu este obligată să transmită informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-un stat terț dacă autoritatea de rezoluție din statul terț nu și-a dat acordul cu privire la transmiterea mai departe a acestora.

Art. 472. – Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție furnizează informațiile Ministerului Finanțelor Publice în calitate de minister competent atunci când acestea se referă la o decizie sau o chestiune care impune notificarea, consultarea sau acordul Ministerului Finanțelor Publice în calitate de minister competent sau care ar putea avea implicații asupra fondurilor publice.

CAPITOLUL V

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia atunci când Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup

Art. 473. – Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE care este filială într-un grup, pentru care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup, întrunește condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, respectiv de supraveghetor consolidant, și membrii colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză sunt notificați fără întârziere de către respectiva autoritate de rezoluție cu privire la următoarele informații:

a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE întrunește condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187;

b) acțiunile de rezoluție sau măsurile de insolvență pe care aceasta le consideră adecvate pentru instituția în cauză sau pentru entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE.

Art. 474. – La primirea unei notificări în conformitate cu prevederile art. 473, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, evaluează impactul potențial al acțiunilor de rezoluție ori al altor măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b) asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre, precum și, în special, probabilitatea ca acțiunile de rezoluție sau alte măsuri să conducă la

îndeplinirea condițiilor de rezoluție în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

Art. 475. – Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, estimează că acțiunile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, aceasta comunică autorității de rezoluție responsabilă pentru instituția respectivă sau pentru entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE că poate întreprinde acțiunile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b).

Art. 476. – Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, estimează că acțiunile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b) ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, aceasta propune o schemă de rezoluție a grupului și o prezintă colegiului de rezoluție în termen de maxim 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu prevederile art. 473. Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea prevăzută la art. 473.

Art. 477. – Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, nu dispune de această evaluare în termen de 24 de ore sau într-o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu prevederile art. 473, autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea respectivă poate întreprinde acțiuni de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b).

Art. 478. – Schema de rezoluție a grupului prevăzută la art. 476 trebuie:

a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție prevăzute la art. 64 - 72, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție, printre care și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficace prin întreprinderea de acțiuni care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

b) să descrie acțiunile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la art. 177- 179 și art. 188 - 193;

c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste acțiuni de rezoluție;

d) să stabilească un plan de finanțare care să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu prevederile art. 61 alin. (1) lit. f) și de mutualizare astfel cum este prevăzut la art. 556 - 560.

Art. 479. – (1) În conformitate cu prevederile art.480, schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate solicita Autorității bancare europene să acorde asistență autorităților de rezoluție implicate, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 480. – În cazul în care oricare dintre celelalte autorități de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, sau se îndepărtează de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să întreprindă acțiuni de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în legătură cu o instituție sau cu o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE, Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup le sunt prezentate de către respectiva autoritate de rezoluție în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, sunt notificate și sunt informate de către respectiva autoritate de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile pe care aceasta le va întreprinde.

Art. 481. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și celelalte autorități de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul art. 480, pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup aflate în statul lor membru.

Art. 482. – Decizia comună prevăzută la art. 479 sau 481 este recunoscută pe teritoriul României ca fiind definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 483. – Autoritățile din România implicate în rezoluție întreprind toate acțiunile prevăzute la art. 473 – 485 fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

Art. 484. – În situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție cu celelalte autorități de rezoluție, care întreprind acțiuni de rezoluție în legătură cu orice entitate relevantă din grup în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care intră sau sunt susceptibile de a intra în dificultate majoră.

Art. 485. – Membrii colegiului de rezoluție, printre care și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, sunt informați periodic și pe deplin de către autoritățile de rezoluție, care întreprind orice acțiune de rezoluție în legătură cu orice entitate relevantă din grup, cu privire la acțiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

CAPITOLUL VI

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia pentru care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 486. – Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, decide că o instituție de credit sau oricare dintre entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) care este filială într-un grup întrunește condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, aceasta notifică fără întârziere autorității de rezoluție la nivel de grup, dacă este vorba de o autoritate distinctă, supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză, următoarele informații:

a) decizia potrivit căreia instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) întrunește condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187;

b) acțiunile de rezoluție sau măsurile de insolvență pe care aceasta le consideră adecvate pentru instituția de credit în cauză sau pentru entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

Art. 487. – După ce autoritatea de rezoluție la nivel de grup evaluează impactul potențial al acțiunilor de rezoluție ori al altor măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b) asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre, în special, probabilitatea ca acțiunile de rezoluție sau alte măsuri să conducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, și dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că acțiunile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție responsabilă pentru instituția de credit respectivă sau pentru entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) poate întreprinde acțiunile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b).

Art. 488. – Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că acțiunile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b) ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție la nivel de grup propune o schemă de rezoluție a grupului și o prezintă colegiului de rezoluție în termen de maximum 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu prevederile art. 486. Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, care a trimis notificarea prevăzută la art. 486.

Art. 489. – În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție la nivel de grup în termen de 24 de ore sau o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu prevederile art. 486, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, care a trimis notificarea respectivă, poate întreprinde acțiuni de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b).

Art. 490. – Schema de rezoluție a grupului prevăzută la art. 488 trebuie să fie elaborată astfel încât aceasta:

a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție prevăzute la art. 76 - 83, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție, printre care și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi

obținute mai eficace prin întreprinderea de acțiuni care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

b) să descrie acțiunile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la art. 177- 179 și art. 188 - 193;

c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste acțiuni de rezoluție;

d) să stabilească un plan de finanțare care să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu prevederile art. 61 alin. (1) lit. f) și de mutualizare astfel cum este prevăzut la art. 561 - 564.

Art. 491. – (1) În conformitate cu prevederile art. 492, schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, și a celorlalte autorități de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, poate solicita Autorității bancare europene să acorde asistență autorităților de rezoluție implicate, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 492. – În cazul în care oricare din celelalte autorități de rezoluție, inclusiv, după caz, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se îndepărtează de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să întreprindă acțiuni de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în legătură cu o instituție sau cu o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), aceasta prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care le va lua. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, ține seama de planurile de rezoluție prevăzute la art. 76 - 83, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

Art. 493. – Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul art. 492, inclusiv, după caz, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup aflate în statul lor membru.

Art. 494. – Decizia comună prevăzută la art. 491 sau 493 sau decizia adoptată în absența deciziei comune prevăzută la art. 492 este recunoscută pe teritoriul României ca fiind definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 495. – Autoritățile din România implicate în rezoluție întreprind toate acțiunile prevăzute la art. 486 - 497 fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

Art. 496. – În situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție cu celelalte autorități de rezoluție, care întreprind acțiuni de rezoluție în legătură cu entitățile relevante din grup, în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care intră sau sunt susceptibile de a intra în dificultate majoră.

Art. 497. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, informează periodic și pe deplin membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile luate în raport cu orice entitate din grup și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

CAPITOLUL VII

Rezoluția grupului în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup

Art. 498. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, decide că o întreprindere-mamă din Uniunea Europeană pentru care este responsabilă întrunește condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute de art. 473 supraveghetorului consolidant, dacă acesta este o autoritate distinctă, precum și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție al grupului în cauză.

(2) Acțiunile de rezoluție sau măsurile de insolvență luate pentru scopurile art. 473 lit. b) pot include implementarea unei scheme de rezoluție a

grupului întocmite în conformitate cu prevederile art. 478 în oricare dintre următoarele situații:

a) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul întreprinderii-mamă, notificate în conformitate cu prevederile art. 473 lit. b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;

b) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul întreprinderii-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;

c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, conform concluziei autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele respective; sau

d) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

Art. 499. – (1) În cazul în care acțiunile propuse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, în temeiul art.498 nu includ o schemă de rezoluție a grupului, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, ia propria decizie după consultarea membrilor colegiului de rezoluție.

(2) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, ia în considerare și urmează planurile de rezoluție prevăzute la art. 64 - 72, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, ținând seama de circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi realizate într-un mod mai eficace prin întreprinderea unor acțiuni care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție.

(3) Decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, ia totodată în considerare stabilitatea financiară din statele membre în cauză.

Art. 500. – (1) În cazul în care acțiunile propuse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, în temeiul art. 498 includ o schemă de rezoluție a grupului, respectiva schemă de rezoluție ia forma unei decizii comune a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și a autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care fac obiectul schemei de rezoluție a grupului.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate solicita Autorității bancare europene să acorde asistență autorităților de rezoluție implicate în ceea ce privește adoptarea unei

decizii comune în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 501. – În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție la nivel de grup propusă de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, sau se îndepărtează de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să întreprindă acțiuni de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în legătură cu o instituție sau cu o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup le sunt prezentate de către respectiva autoritate de rezoluție în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluție a grupului, sunt notificate și sunt informate de către respectiva autoritate de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile pe care intenționează să le ia.

Art. 502. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, și celelalte autorități de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul față de schema de rezoluție a grupului în temeiul art. 501 pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care se referă la entitățile din grup aflate în statul lor membru.

Art. 503. – Decizia comună prevăzută la art. 500 sau 502 este recunoscută pe teritoriul României ca fiind definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 504. – (1) Autoritățile din România implicate în rezoluție întreprind toate acțiunile prevăzute la art. 498 - 504 fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(2) În situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție întreprind acțiuni de rezoluție în legătură cu orice entitate relevantă din grup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, care întreprinde acțiuni de rezoluție în legătură cu o entitate relevantă din grup, informează periodic și pe deplin membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea lor.

CAPITOLUL VIII

Rezoluția grupului în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 505. – Acțiunile de rezoluție sau măsurile de insolvență luate pentru scopurile art. 486 lit. b) pot include implementarea unei scheme de rezoluție a grupului întocmite în conformitate cu prevederile art. 490 în oricare dintre următoarele situații:

a) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul întreprinderii-mamă, notificate în conformitate cu prevederile art. 486 lit. b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;

b) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul întreprinderii-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;

c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 180 - 182 sau la art. 183 – 187, conform concluziei autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele respective; sau

d) acțiunile de rezoluție sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

Art. 506. – (1) În cazul în care acțiunile propuse de autoritatea de rezoluție la nivel de grup, în temeiul art. 505 includ o schemă de rezoluție a grupului, respectiva schemă de rezoluție ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup, a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, și a celorlalte autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care fac obiectul schemei de rezoluție a grupului.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, poate solicita Autorității bancare europene să acorde asistență autorităților de rezoluție implicate, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 507. – În cazul în care oricare dintre celelalte autorități de rezoluție, inclusiv, după caz, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de către autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se îndeapărtează de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să întreprindă acțiuni de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în legătură cu o instituție sau cu o

entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din prezenta lege sau la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din Directiva 2014/59/UE, aceasta prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluție a grupului, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care intenționează să le ia. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, ține seama de planurile de rezoluție la care se face referire la art. 76 - 83, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

Art. 508. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, împreună cu celelalte autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul față de schema de rezoluție a grupului în temeiul art. 507 pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care se referă la entitățile din grup aflate în respectivele state membre.

Art. 509. – Decizia comună prevăzută la art. 506 sau 508 sau deciziile adoptate în absența deciziei comune prevăzute la art. 507 este recunoscută pe teritoriul României ca fiind definitivă și este aplicată în mod corespunzător.

Art. 510. – (1) Autoritățile din România implicate în rezoluție întreprind toate acțiunile prevăzute la art. 505 - 510 fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(2) În situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție întreprind acțiuni de rezoluție în legătură cu entitățile relevante din grup, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, care întreprinde acțiuni de rezoluție în raport cu orice entitate relevantă din grup informează periodic și pe deplin membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile întreprinse în legătură cu entitățile relevante din grup și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

Art. 511. – Prezentul titlu se aplică în mod corespunzător în relația dintre Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară.

TITLUL VI

Relații cu state terțe

CAPITOLUL I

Acorduri cu state terțe

Art. 512. – (1) România poate încheia acorduri bilaterale cu un stat terț până la data intrării în vigoare a unui acord încheiat la nivelul Uniunii Europene cu statul terț respectiv, potrivit art. 93 alin. (1) din Directiva 2014/59/UE, în măsura în care aceste acorduri bilaterale sunt conforme cu prezentul titlu.

(2) Acordurile bilaterale prevăzute la alin. (1) se referă la modalitățile de cooperare dintre Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și autoritățile relevante din statul terț, printre altele, cu scopul de a face schimb de informații privitoare la planificarea redresării și rezoluției în ceea ce privește instituțiile de credit, instituțiile financiare, întreprinderile-mamă și instituțiile din statul terț respectiv.

(3) Acordurile prevăzute la alin. (1) urmăresc să asigure în special instituirea unor procese și mecanisme de cooperare între Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și autoritățile relevante din statul terț în vederea îndeplinirii unora sau a tuturor sarcinilor și exercitarea unora sau a tuturor competențelor următoare:

a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu prevederile art.49 - 83 și cu cerințe similare impuse de legislația statului terț respectiv;

b) evaluarea posibilităților de soluționare ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu prevederile art. 85 - 91 și cu cerințe similare impuse de legislația statului terț respectiv;

c) aplicarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu prevederile art. 92 - 116 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația statului terț respectiv;

d) aplicarea măsurilor de intervenție timpurie în conformitate cu prevederile art. 149 - 151 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația statului terț respectiv;

e) aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție, precum și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din statul terț respectiv.

CAPITOLUL II

Recunoașterea și punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție din state terțe

Art. 513. – Dispozițiile art. 514 - 518 se aplică în legătură cu procedurile de rezoluție din state terțe cu condiția absenței și, respectiv, până la momentul în care intră în vigoare un acord internațional prevăzut la art. 93 alin. (1) din Directiva 2014/59/UE cu statul terț relevant. Prevederile art. 514 - 518 se aplică și ulterior datei intrării în vigoare a unui acord internațional prevăzut la art. 93 alin.(1) din Directiva 2014/59/UE cu statul terț relevant, în măsura în care recunoașterea și punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție din statul terț nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

Art. 514. – (1) Banca Națională a României poate participa, în cadrul unui colegiu de rezoluție european instituit în condițiile prevăzute la art. 464 - 468, la adoptarea unei decizii comune cu privire la oportunitatea recunoașterii, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 519, a procedurilor de rezoluție dintr-un stat terț în legătură cu o instituție sau o întreprindere-mamă din statul terț, care:

a) are filiale stabilite în Uniunea Europeană sau sucursale situate în Uniunea Europeană și considerate semnificative de două sau mai multe state membre; sau

b) deține active, drepturi sau obligații situate în două sau mai multe state membre sau care sunt reglementate de dreptul statelor membre respective.

(2) În cazul în care se adoptă decizia comună privind recunoașterea procedurilor de rezoluție dintr-un stat terț, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, face demersuri pentru punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție recunoscute din statul terț prin aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor relevante din prezenta lege.

Art. 515. – (1) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție participante la colegiul de rezoluție european, sau dacă nu există un colegiu de rezoluție european, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia propria decizie cu privire la oportunitatea recunoașterii și a punerii în aplicare, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 519, a procedurilor de rezoluție dintr-un stat terț în legătură cu o instituție sau o întreprindere-mamă din statul terț.

(2) Decizia trebuie să țină seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-un stat terț și în special de impactul potențial al

recunoașterii și al punerii în aplicare a procedurilor de rezoluție din statul terț asupra celorlalte părți ale grupului și stabilității financiare din statele membre respective.

Art. 516. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este abilitată, cel puțin:

a) să-și exercite competențele de rezoluție în legătură cu activele unei instituții de credit sau întreprinderi-mamă dintr-un stat terț care sunt situate în România sau care sunt reglementate de legislația din România, precum și în legătură cu drepturile sau obligațiile unei instituții de credit dintr-un stat terț care sunt înregistrate în România, de sucursala din Uniune sau care sunt reglementate de legislația din România ori pentru care există creanțe care pot fi executate în România privind astfel de drepturi sau obligații;

b) perfectarea transferului de acțiuni sau instrumente de proprietate, într-o filială din Uniune stabilită în România, inclusiv solicitând unei alte persoane să întreprindă acțiuni pentru perfectarea acestui transfer;

c) exercitarea competențelor prevăzute la art. 406 - 409, art. 410 - 412 sau art. 413 - 419 în legătură cu drepturile oricărei părți dintr-un contract cu o entitate prevăzută la art. 514, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru a pune în aplicare proceduri de rezoluție din state terțe; și

d) să facă neexercitabil orice drept contractual de a înceta, stinge sau accelera contracte, ori de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților prevăzute la art. 514 și ale altor entități din grup, în cazul în care un astfel de drept decurge din acțiunile de rezoluție întreprinse cu privire la instituția de credit dintr-un stat terț, întreprinderea-mamă a entităților respective sau la alte entități din grup, fie de autoritatea de rezoluție din statul terț, fie în temeiul cerințelor legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din statul respectiv, cu condiția să fie în continuare îndeplinite obligațiile contractuale esențiale, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și furnizarea de garanții reale.

Art. 517. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate întreprinde, atunci când este necesar în interesul public, acțiuni de rezoluție cu privire la o întreprindere-mamă din România în cazul în care autoritatea relevantă din statul terț stabilește că o instituție care este înregistrată în statul terț respectiv îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația statului terț respectiv. În acest scop, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, este împuternicită să utilizeze orice competențe în materie de rezoluție cu

privire la respectiva întreprindere-mamă din România, situație în care sunt aplicabile dispozițiile art. 400 - 405.

Art. 518. – Recunoașterea și punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție din state terțe nu aduc atingere procedurilor de insolvență derulate în temeiul legislației naționale aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta lege.

CAPITOLUL III

Dreptul de a refuza recunoașterea sau punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție din state terțe

Art. 519. – După consultarea altor autorități de rezoluție, în cazul în care s-a instituit un colegiu de rezoluție european în condițiile prevăzute la art. 464 - 468, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate refuza recunoașterea sau punerea în aplicare a procedurilor de rezoluție din state terțe prevăzute de art. 514, în cazul în care consideră:

a) că procedurile de rezoluție din statul terț ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare din România sau că procedurile respective ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare a unui alt stat membru;

b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară întreprinderea unei acțiuni de rezoluție independente în conformitate cu prevederile art. 520 - 522 în legătură cu o sucursală în România;

c) că creditorii, inclusiv, în special, deponenții localizați sau care trebuie despăgubiți într-un stat membru, nu ar beneficia de același tratament precum cel al creditorilor din statul terț și deponenții cu drepturi legale similare conform procedurii de rezoluție din statul terț de origine;

d) că, după consultarea cu Ministerul Finanțelor Publice în calitate de minister competent, recunoașterea sau punerea în aplicare a procedurii de rezoluție din statul terț ar avea implicații fiscale semnificative pentru România; sau

e) că efectele unei astfel de recunoașteri sau puneri în aplicare ar contraveni legislației naționale aplicabile.

CAPITOLUL IV

Rezoluția sucursalelor în România ale instituțiilor de credit din state terțe

Art. 520. – (1) Banca Națională a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție deține competențele necesare pentru a acționa în legătură cu o sucursală în România a unei instituții de credit dintr-un stat terț

care nu face obiectul vreunei proceduri de rezoluție din statul terț sau care face obiectul unei proceduri din acel stat și se aplică una din situațiile prevăzute la art. 519.

(2) Dispozițiile art. 400 - 405 se aplică în cazul exercitării unor astfel competențe.

Art. 521. – Banca Națională a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție este abilitată să exercite competențele prevăzute la art. 520 în cazul în care aceasta consideră că întreprinderea unei acțiuni este necesară în interesul public și dacă cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:

a) sucursala situată în România nu mai îndeplinește sau este probabil să nu mai îndeplinească condițiile impuse de legislația națională aplicabilă pentru autorizare și funcționare în România și nu există nicio perspectivă potrivit căreia vreo măsură a sectorului privat, ori vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură întreprinsă de statul terț relevant ar putea restabili conformarea sucursalei sau preveni intrarea sa în situația de dificultate majoră, într-un interval de timp considerat de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ca fiind rezonabil;

b) instituția de credit din statul terț este, în opinia Băncii Naționale a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție, incapabilă, reticentă sau pasibilă de a se afla în incapacitate să își achite obligațiile față de creditorii din Uniunea Europeană, ori obligațiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce acestea devin exigibile, iar Banca Națională a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție consideră că nicio procedură de rezoluție sau de insolvență din statul terț nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituție de credit din statul terț într-un interval de timp rezonabil;

c) autoritatea relevantă din statul terț a inițiat o procedură de rezoluție în legătură cu instituția de credit din statul terț sau a notificat Băncii Naționale a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție intenția sa de a iniția o astfel de procedură.

Art. 522. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, întreprinde o acțiune independentă în legătură cu o sucursală în România a unei instituții de credit dintr-un stat terț, aceasta are în vedere obiectivele rezoluției și întreprinde acțiunea în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

a) principiile stabilite la art. 188 - 193;

b) cerințele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție prevăzute la art. 201 - 213.

CAPITOLUL V

Cooperarea cu autoritățile din state terțe

Art. 523. – Dispozițiile art. 524 - 526 se aplică în ceea ce privește cooperarea cu statele terțe în absența și, respectiv, până la momentul în care intră în vigoare acordul internațional prevăzut la art. 93 alin. (1) din Directiva 2014/59/UE cu statul terț relevant. Dispozițiile art. 524 - 526 se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, prevăzut la art. 93 alin. (1) din Directiva 2014/59/UE cu statul terț relevant, în măsura în care aspectele care fac obiectul prevederilor art. 524 - 526 nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

Art. 524. – (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă, sau, după caz, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de Autoritatea bancară europeană cu autoritățile relevante din statele terțe prevăzute la art. 97 alin. (2) din Directiva 2014/59/UE.

(2) Dispozițiile art. 523 - 526 nu împiedică România sau Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă, să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu state terțe, în conformitate cu prevederile art. 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art. 525. – Acordurile de cooperare încheiate între Banca Națională a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție și autoritățile de rezoluție ale statelor terțe în conformitate cu prevederile art. 523 - 526 pot include dispoziții privind următoarele aspecte:

a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;

b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor privind exercitarea competențelor prevăzute la art. 513 - 518 și art. 520 - 522 și a unor competențe similare prevăzute de legislația statelor terțe relevante;

c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația statelor terțe relevante;

d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte de întreprinderea oricărei acțiuni importante în temeiul prezentei legi sau al legislației statelor terțe relevante în legătură cu instituția de credit sau grupul care face obiectul acordului;

e) coordonarea comunicărilor publice în cazul întreprinderii unor acțiuni comune de rezoluție;

f) procedurile și aranjamentele privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu prevederile lit. a) - e), inclusiv, după caz, prin instituirea și funcționarea unor grupuri de gestionare a crizelor.

Art. 526. – Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție sau de autoritate competentă, notifică Autoritatea bancară europeană în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de aceasta în respectivele calități în conformitate cu prevederile art. 523 - 525.

CAPITOLUL VI

Schimbul de informații confidențiale

Art. 527. – Banca Națională a României în calitatea sa de autoritate de rezoluție și/sau de autoritate competentă și Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din statele terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) autoritățile din statele terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse la art. 448 - 452. În măsura în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea unor astfel de date către autoritățile statelor terțe sunt reglementate de Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, și de legislația Uniunii Europene în materie;

b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din statele terțe a funcțiilor de rezoluție prevăzute de dreptul intern al acestora care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta lege și, în conformitate cu dispozițiile lit.a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

Art. 528. – În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție și/sau de autoritate competentă, și Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent, nu divulgă aceste informații autorităților relevante din statele terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile este de acord cu această divulgare;

b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea prevăzută la lit. a).

Art. 529. – În aplicarea prevederilor art. 527 - 528, informațiile sunt considerate confidențiale dacă ele fac obiectul cerințelor de confidențialitate în conformitate cu legislația Uniunii Europene.

TITLUL VII Mecanismele de finanțare a rezoluției

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 530. – Fondul de rezoluție bancară stabilit conform art. 531 - 535, mecanismele de finanțare a rezoluției din alte state membre, mecanismul de acordare de împrumuturi reciproce între fondul de rezoluție bancară pe de o parte și mecanisme de finanțare a rezoluției din alte state membre pe de altă parte, prevăzute la art. 550 - 555 precum și mecanismul de participare a fondului de rezoluție bancară și a celorlalte mecanisme de finanțare a rezoluției din alte state membre la finanțarea rezoluției la nivelul grupului potrivit art. 556 - 564 fac parte din sistemul de mecanisme de finanțare a rezoluției care urmează să fie înființat la nivel european.

Art. 531. – În vederea asigurării aplicării eficiente a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție, se constituie fondul de rezoluție bancară, ale cărui resurse se utilizează conform obiectivelor rezoluției și principiilor prevăzute la art. 177- 179 și art. 188 - 193.

Art. 532. – Resursele fondului de rezoluție bancară sunt administrate de către Fondul de garantare a depozitelor bancare potrivit dispozițiilor prezentei legi și ale actelor delegate adoptate de Comisia Europeană referitoare la fondul de rezoluție.

Art. 533. – (1) Fondul de rezoluție bancară se constituie prin preluarea resurselor fondului de restructurare bancară reglementat prin Titlul II din Ordonanța Guvernului nr. 39/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care își încetează astfel existența, și se alimentează, în vederea asigurării unor resurse adecvate, din următoarele surse financiare:

a) contribuții anuale conform prevederilor art. 542 - 545, în vederea atingerii nivelului-țintă prevăzut la art. 538 - 540;

b) contribuții extraordinare, conform prevederilor art. 546 - 548, în cazul în care contribuțiile prevăzute la lit. a) sunt insuficiente în opinia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și

c) împrumuturi și alte forme de sprijin prevăzute la art. 549.

(2) Nivelul contribuțiilor anuale și extraordinare ale instituțiilor de credit la fondul de rezoluție bancară se stabilește de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi și ale actelor delegate adoptate de Comisia Europeană referitoare la fondul de rezoluție.

(3) Instituțiile de credit plătesc Fondului de garantare a depozitelor contribuțiile prevăzute la alin. (2) în termenele comunicate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate stabili ca un procent de maximum 30% din totalul contribuțiilor anuale ale instituțiilor de credit, colectate potrivit dispozițiilor prezentei legi, să poată fi sub formă de angajamente de plată irevocabile, garantate în întregime prin active cu grad scăzut de risc, negrevate de sarcini în favoarea unor terți, emise în favoarea Fondului de garantare a depozitelor bancare și destinate exclusiv utilizării în scopurile prevăzute la art. 536.

(5) Contribuțiile anuale și extraordinare ale instituțiilor de credit la fondul de rezoluție bancară sunt recunoscute drept cheltuieli deductibile din punct de vedere fiscal.

Art. 534. – (1) Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, are obligația să investească resursele financiare disponibile ale fondului de rezoluție bancară în active cu grad scăzut de risc, într-o manieră suficient de diversificată.

(2) Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, trebuie să stabilească strategia privind investirea resurselor fondului de rezoluție bancară și să o revizuiască periodic, cu frecvență cel puțin anuală.

(3) Strategia privind investirea resurselor fondului de rezoluție bancară are ca obiective principale minimizarea riscului și lichiditatea plasamentelor, iar ca obiectiv complementar randamentul acestora. Criteriile de selectare a plasamentelor vor fi cuantificate și ierarhizate în funcție de aceste trei obiective.

(4) În aplicarea prevederilor art. 530 - 555, expresia „active cu grad scăzut de risc” are înțelesul prevăzut de legislația privind schemele de garantare a depozitelor.

Art. 535. – Resursele fondului de rezoluție bancară se utilizează potrivit deciziei Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și numai pentru scopurile prevăzute la art. 536.

Art. 536. – (1) Utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară se decide de Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție pentru acoperirea necesităților legate de aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție, astfel:

a) pentru garantarea activelor sau obligațiilor instituției supusă rezoluției, ale filialelor sale, ale unei instituții-punte sau ale unui vehicul de administrare a activelor;

b) pentru a acorda împrumuturi instituției supusă rezoluției, filialelor sale, unei instituții-punte sau unui vehicul de administrare a activelor;

c) pentru achiziția de active ale instituției supuse rezoluției;

d) pentru a furniza finanțarea necesară unei instituții-punte ori unui vehicul de administrare a activelor;

e) pentru a plăti despăgubiri acționarilor sau creditorilor conform art. 427;

f) pentru a furniza finanțare instituției supusă rezoluției în locul reducerii valorii sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție a instituțiilor de credit decide să excludă anumiți creditori din aria de aplicare a recapitalizării interne, conform art. 287 - 292;

g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanțare, în mod voluntar, conform art. 551 - 554;

h) pentru rambursarea împrumuturilor contractate și a costurilor asociate acestora;

i) pentru orice combinație a măsurilor prevăzute la lit. a) - h).

(2) Resursele fondului de rezoluție bancară pot fi utilizate pentru luarea măsurilor prevăzute la alin. (1) și în relația cu un eventual achizitor, în cadrul instrumentului de vânzare a afacerii.

Art. 537. – Resursele fondului de rezoluție bancară nu pot fi utilizate în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituții de credit sau ale unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau pentru recapitalizarea acestora. În cazul în care utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară în scopurile prevăzute la art. 536 are ca efect indirect transferarea către acest mecanism de finanțare a unei părți din pierderile unei instituții de credit sau ale unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), se aplică principiile care reglementează utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară prevăzute la art. 285 - 295.

Art. 538. – (1) Nivelul-țintă pentru resursele financiare disponibile ale fondului de rezoluție bancară este 1% din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul României.

(2) Nivelul prevăzut la alin. (1) trebuie atins pentru prima dată cel târziu la 31 decembrie 2024.

Art. 539. – (1) În aplicarea prevederilor art. 538, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește nivelul contribuțiilor anuale ale instituțiilor de credit la fondul de rezoluție bancară astfel încât acestea să fie repartizate cât mai uniform posibil în timp, dar ținându-se seama în mod corespunzător de faza ciclului economic și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor de credit care contribuie.

(2) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție poate prelungi termenul prevăzut la art. 538 alin. (2) până la care trebuie atins nivelul-țintă, cu maximum 4 ani, dacă se fac plăți din fondul de rezoluție bancară care cumulate depășesc 0,5% din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul României.

Art. 540. – (1) Ulterior termenului prevăzut la art. 538, după atingerea nivelului-țintă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate decide suspendarea plății contribuțiilor anuale urmând ca aceasta să fie reluată atunci când nivelul resurselor financiare disponibile scade sub nivelul-țintă, cel puțin până la restabilirea acestuia. Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate decide ca plata contribuțiilor să fie reluată și anterior acestui moment.

(2) După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată, dacă resursele financiare disponibile scad la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile anuale se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește nivelul contribuției anuale pentru situațiile vizate de prezentul articol ținând cont de faza ciclului economic și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra instituțiilor de credit care contribuie.

Art. 541. – În aplicarea prevederilor art. 530 - 568, referirea la instituții de credit include sucursalele din România ale instituțiilor de credit din state terțe.

Art. 542. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină contribuția anuală a fiecărei instituții de credit potrivit ponderii valorii datoriilor instituției de credit, excluzând fondurile proprii, și deducând depozitele acoperite ale acesteia în valoarea agregată a datoriilor tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul României, excluzând

fondurile proprii agregate, și deducând depozitele acoperite agregate ale acestora.

(2) Contribuțiile determinate potrivit alin. (1) sunt ajustate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în funcție de profilul de risc al fiecărei instituții de credit și comunicate Fondului de garantare a depozitelor bancare, în calitate de administrator al fondului de rezoluție, în scopul colectării acestora.

Art. 543. – (1) Pentru determinarea contribuției anuale, fiecare instituție de credit transmite informațiile necesare Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit formatului solicitat.

(2) Dacă o instituție de credit nu plătește contribuțiile potrivit art. 530 - 568, Fondul de garantare a depozitelor bancare, va notifica de îndată acest lucru Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție, în vederea luării măsurilor necesare.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), Banca Națională a României poate debita contul curent al instituției de credit în cauză cu sumele datorate.

(4) Aplicarea de sancțiuni unei instituții de credit pentru nerespectarea dispozițiilor art. 530 - 568 nu conduce la exceptarea instituției de credit de la plata obligațiilor corespunzătoare pentru exercițiul financiar în cursul căruia i s-au aplicat aceste sancțiuni.

Art. 544. – Resursele financiare colectate în baza art. 542 - 545 pot fi utilizate exclusiv pentru scopurile prevăzute la art. 536. Veniturile din investirea resurselor fondului de rezoluție bancară pot fi utilizate potrivit legislației care reglementează funcționarea Fondului de garantare a depozitelor bancare.

Art. 545. – Cu respectarea prevederilor art. 214 - 235, art. 239 - 280 sumele primite de la instituția supusă rezoluției sau de la instituția -punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri obținute din administrarea fondului de rezoluție bancară sunt afectate alimentării fondului de rezoluție bancară.

Art. 546. – (1) În cazul în care resursele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție bancară, fiecare instituție de credit plătește, o contribuție extraordinară, stabilită de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu respectarea dispozițiilor art. 542.

(2) Contribuțiile extraordinare nu pot fi mai mari decât triplul contribuțiilor anuale stabilite conform art. 542 - 545.

Art. 547. – Dispozițiile art. 543 - 545 sunt aplicabile la stabilirea contribuțiilor extraordinare.

Art. 548. – (1) Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție a instituțiilor de credit poate amâna, integral sau parțial, obligația unei instituții de credit de a plăti contribuția extraordinară la fondul de rezoluție bancară în cazul în care plata contribuției ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituției de credit. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției de credit.

(2) Contribuțiile extraordinare a căror plată este amânată în temeiul prezentului articol trebuie plătite atunci când aceasta nu mai periclitează lichiditatea sau solvabilitatea instituției de credit.

Art. 549. – Fondul de garantare a depozitelor bancare este abilitat să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții de credit, instituții financiare sau alte părți terțe, în cazul în care sumele colectate conform art. 542 - 545 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție bancară, iar contribuțiile extraordinare prevăzute la art. 546 - 548 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

Art. 550. – Fondul de garantare a depozitelor bancare este abilitat să contracteze împrumuturi de la mecanisme de finanțare a rezoluției de pe teritoriul Uniunii Europene, în cazurile în care:

a) sumele colectate conform art. 542 - 545 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție bancară;

b) contribuțiile extraordinare prevăzute la art. 546 - 548 nu sunt imediat accesibile; și

c) mecanismele de finanțare alternative prevăzute la art. 549 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

Art. 551. – Fondul de garantare a depozitelor bancare este abilitat să acorde împrumuturi, din resursele fondului de rezoluție bancară, altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii Europene, în situația în care pentru respectivele mecanisme de finanțare sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 550, și sunt respectate dispozițiile art. 536 și 537.

Art. 552. – La primirea unei solicitări în temeiul art. 551, Fondul de garantare a depozitelor bancare, formulează în regim de urgență, o propunere de decizie în legătură cu aceasta pe care o transmite, însoțită de

fundamentarea aferentă, Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție și Ministerului de Finanțe în calitate de minister competent. Decizia cu privire la acordarea unui împrumut trebuie să fie luată în consens de respectivele autorități.

Art. 553. – (1) Rata dobânzii, perioada de rambursare, alți termeni și condiții ale împrumutului se stabilesc de comun acord de către Fondul de garantare a depozitelor bancare și celelalte mecanisme de finanțare participante la împrumut.

(2) Împrumuturile fiecărui mecanism de finanțare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceleași condiții, cu excepția cazului în care mecanismele de finanțare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

Art. 554. – Suma acordată ca împrumut din resursele fondului de rezoluție bancară se determină potrivit proporției valorii depozitelor acoperite de Fondul de garantare a depozitelor bancare în suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanțare a rezoluției participante. Aceste cote de participare pot fi modificate cu acordul tuturor mecanismelor de finanțare participante.

Art. 555. – Împrumutul acordat, în temeiul art. 551 - 554, unui mecanism de finanțare a rezoluției dintr-un alt stat membru, se tratează ca activ al fondului de rezoluție bancară și se ia în considerare la determinarea nivelului-țintă de finanțare.

CAPITOLUL II

Finanțarea rezoluției la nivelul grupului pentru care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel de grup

Art. 556. – În cazul rezoluției unui grup conform art. 473 - 497 sau art. 498 - 511 fondul de rezoluție bancară contribuie la finanțarea rezoluției grupului conform art. 557 - 564.

Art. 557. – (1) În aplicarea prevederilor art. 556, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror acțiuni de rezoluție, un plan de finanțare ca element component al schemei de rezoluție a grupului prevăzute la art. 473 - 511.

(2) Planul de finanțare se stabilește conform procedurii decizionale prevăzute la art. 473 - 511.

Art. 558. – Planul de finanțare include:

- a) o evaluare conform art. 201 - 213 cu privire la entitățile din grup afectate;
- b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție;
- c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acționari și creditor;
- d) eventuala contribuție pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor conform art. 565;
- e) contribuția totală a mecanismelor de finanțare a rezoluției, scopul și forma contribuției;
- f) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare mecanism de finanțare al statelor membre în care sunt situate entități afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului pentru constituirea contribuției totale prevăzute la lit. e);
- g) suma cu care mecanismele naționale de finanțare ale fiecărei entități afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, precum și forma respectivelor contribuții;
- h) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate le vor contracta de la instituții de credit, instituții financiare și alte părți terțe, în temeiul art. 549;
- i) un calendar al utilizării mecanismelor de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

Art. 559. – Baza de calcul pentru repartizarea contribuției prevăzute la art. 558 lit. e) este conformă cu art. 560 și cu principiile specificate în planul de rezoluție a grupului, conform art. 61 alin. (1) lit. f), cu excepția cazului în care, în planul de finanțare, se convine să se procedeze altfel.

Art. 560. – Dacă nu se convine altfel în planul de finanțare, baza pentru calcularea contribuției fiecărui mecanism național de finanțare ia în considerare, cu precădere, următoarele:

- a) proporția din activele ponderate în funcție de risc ale grupului care este deținută de instituțiile și de entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) din Directiva 2014/59/UE stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
- b) proporția din activele grupului care este deținută de instituțiile și de entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) din Directiva 2014/59/UE stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;

c) proporția din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluția grupului care are drept sursă entități din grup aflate sub supravegherea autorităților competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției; și

d) proporția din resursele mecanismelor de finanțare a grupului care este preconizată, conform planului de finanțare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităților din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției.

CAPITOLUL III

Finanțarea rezoluției grupului pentru care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 561. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, încheie acorduri cu autoritățile de rezoluție din statele membre în care își au sediul instituții aflate în același grup cu instituții de credit cu sediul în România, prin care se stabilesc procedurile care să permită fondului de rezoluție bancară să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, fără a aduce atingere art. 557.

Art. 562. – Fondul de garantare a depozitelor bancare, atunci când este desemnat administrator al mecanismului de finanțare a grupului poate, în condițiile prevăzute la art. 549, să contracteze împrumuturi sau alte forme de suport de la instituții de credit, instituții financiare și alte părți terțe.

Art. 563. – Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate de administrator al mecanismului de finanțare național care trebuie să participe la mecanismul de finanțare a grupului, poate garanta orice împrumut contractat de mecanisme de finanțare a grupului conform art. 562.

Art. 564. – Orice profituri generate de folosirea mecanismelor de finanțare ale grupului sunt afectate fondului de rezoluție bancară, proporțional cu contribuția acestuia la mecanismul de finanțare a rezoluției grupului stabilită conform art. 557.

Art. 565. – (1) Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă o acțiune de rezoluție care asigură în continuare accesul deponenților la propriile lor depozite, schema de garantare a depozitelor la care instituția de credit este membră participă la finanțarea rezoluției astfel:

a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, cu suma cu care s-ar fi redus depozitele acoperite pentru a absorbi pierderile instituției

de credit în temeiul art. 311 lit. a), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în aria de aplicare a recapitalizării interne, iar valoarea lor ar fi fost redusă în aceeași măsură ca și creditorii cu același rang de prioritate potrivit legislației în domeniul insolvenței; sau

b) în cazul aplicării unuia sau mai multor instrumente de rezoluție, altele decât instrumentul de recapitalizare internă, cu suma reprezentând valoarea pierderilor pe care deponenții care beneficiază de garantare le-ar fi suferit dacă aceștia ar fi înregistrat pierderi proporționale cu pierderile înregistrate de creditorii cu același rang de prioritate potrivit legislației în domeniul insolvenței.

(2) În toate cazurile, suma cu care trebuie să participe schema de garantare a depozitelor nu poate fi mai mare decât oricare dintre următoarele:

a) valoarea totală a pierderilor ce ar fi fost suportate de schema de garantare a depozitelor în cazul în care instituția de credit ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență;

b) 50% din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor, prevăzut de legislația privind schemele de garantare a depozitelor.

(3) În cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, schema de garantare a depozitelor nu poate contribui la costurile de majorare a capitalului instituției de credit sau cele de constituire a capitalului instituției-punte în temeiul art. 311 lit. b).

(4) Dacă, ca urmare a unei evaluări efectuate în temeiul art. 424 - 426 se stabilește că schema de garantarea depozitelor a contribuit la finanțarea rezoluției mai mult decât pierderea netă ce ar fi suportat-o în cazul în care instituția de credit ar fi fost lichidată prin procedura de insolvență, schema de garantare a depozitelor este îndreptățită să recupereze diferența din fondul de rezoluție bancară, în conformitate cu prevederile art. 427.

Art. 566. – Stabilirea sumei cu care schema de garantare a depozitelor participă la finanțarea rezoluției conform prevederilor art. 565 se realizează cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 201 - 213.

Art. 567. – Contribuția schemei de garantare a depozitelor în sensul art. 565 trebuie vărsată în numerar.

Art. 568. – În cazul depozitelor eligibile la o instituție supusă rezoluției transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a afacerii sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au nicio creanță, în temeiul legislației privind schemele de garantare a depozitelor, față de schema de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată de la instituția supusă rezoluției, cu condiția

ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu plafonul de acoperire prevăzut de legislația privind schemele de garantare a depozitelor.

TITLUL VIII

Sanțiuni administrative și măsuri sancționatoare

Art. 569. – (1) În exercitarea funcțiilor sale, Banca Națională a României este competentă să aplice sanțiuni administrative și măsuri sancționatoare prevăzute la art. 571 în cazul încălcării dispozițiilor prezentei legi.

(2) Banca Națională a României are competența de a colecta toate informațiile necesare și de a efectua toate cercetările necesare pentru exercitarea funcțiilor sale.

(3) Competența prevăzută la alin. (2) include:

a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin Băncii Naționale a României, la intervale regulate și în formatele specificate;

b) competența de a efectua toate cercetările necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin Băncii Naționale a României, în legătură cu orice persoană fizică sau juridică prevăzută la alin. (4), având domiciliul sau sediul social în România;

c) competența de a efectua toate inspecțiile necesare la sediile persoanelor juridice menționate la alin. (4) și la sediul oricărei altei entități incluse în supravegherea consolidată pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, cu condiția notificării prealabile a autorităților competente implicate.

(4) În sensul prevederilor alin. (3) lit. a) sunt supuse obligației de furnizare a informațiilor:

a) instituțiile de credit, persoane juridice române, și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) persoanele fizice care aparțin persoanelor juridice menționate la lit. a);

c) terțele persoane către care persoanele juridice menționate la lit. a) au externalizat anumite funcții operaționale sau activități.

(5) Competența prevăzută la alin. (3) lit. b) include dreptul:

a) de a solicita prezentarea de documente;

b) de a examina evidențele și registrele persoanelor menționate la alin. (4) și de a ridica fotocopii sau extrase ale acestor evidențe și registre;

c) de a obține explicații scrise sau verbale de la orice persoană prevăzută la alin. (4) sau de la reprezentanții ori personalul acesteia;

d) de a intervieva orice altă persoană, cu consimțământul acesteia, în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei cercetări.

(6) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, își exercită competențele de aplicare a sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare, potrivit prevederilor prezentei legi, în oricare dintre următoarele modalități:

- a) în mod direct;
- b) în colaborare cu alte autorități;
- c) prin delegarea competențelor sale către alte autorități, cu păstrarea responsabilității pentru competențele delegate;
- d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(7) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere cooperează în mod strâns între ele, pentru a asigura că aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare produc efectele urmărite.

(8) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție și de autoritate competentă cooperează în mod strâns cu celelalte autorități de rezoluție și autorități competente pentru a se asigura că aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare produc efectele urmărite și în cazurile cu caracter transfrontalier.

Art. 570. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a aplica sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la art. 571, în cazul în care constată producerea următoarelor fapte, fără a se limita la acestea:

a) nerespectarea de către instituția de credit a deciziei Băncii Naționale a României, adoptate în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit prevederilor art. 10 alin. (3), de trecere de la cerințele simplificate la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 - 48 și art. 49 - 84, precum și a termenului de conformare;

b) nerespectarea de către instituția de credit a obligației de acordare de asistență Băncii Naționale a României la elaborarea și actualizarea planului de rezoluție, prevăzute la art. 53;

c) nerespectarea de către instituția de credit a obligației de informare a Băncii Naționale a României asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o modificare a planurilor, prevăzute la art. 54 alin. (2);

d) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligației de păstrare și/sau de furnizare a evidențelor contractelor financiare încheiate de acestea, prevăzute la art. 56 alin. (1);

e) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a obligațiilor de cooperare și furnizare a tuturor informațiilor necesare pentru

elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a informațiilor și analizelor prevăzute în Secțiunea B din Anexă, prevăzute la art. 57 alin. (1) și art. 64 alin. (1) și (2);

f) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor privind transmiterea propunerilor de măsuri având ca scop gestionarea sau înlăturarea obstacolelor, prevăzute la art. 94 alin. (1), respectiv a planului de conformare la măsurile alternative impuse de Banca Națională a României, prevăzute la art. 95 alin. (1);

g) nerespectarea oricăreia dintre măsurile dispuse de Banca Națională a României potrivit prevederilor art. 96, de către destinatarii acestora;

h) nerespectarea de către instituția de credit a solicitării de contactare a potențialilor cumpărători sau a condițiilor de contactare a potențialilor cumpărători, potrivit prevederilor art. 150;

i) nerespectarea de către instituția de credit a cerinței de a demonstra că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce sau converti valoarea unei datorii reglementate de legislația unui stat terț putea fi aplicată, prevăzute la art. 299;

j) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a cerințelor minime prevăzute la art. 301 alin. (1) și art. 302 alin. (1);

k) nerespectarea de către organul de conducere al instituției de credit ori al unei entități menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) a obligațiilor privind elaborarea, prezentarea, modificarea, punerea în aplicare sau revizuirea planului de reorganizare, prevăzute la art. 332, 334, 335, 338 alin. (1), 339 și 340 alin. (1);

l) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligațiilor referitoare la emiterea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, prevăzute la art. 370 sau de deținere a unei autorizații prealabile în acest scop, prevăzute la art. 371;

m) nerespectarea de către instituția supusă rezoluției a obligației de furnizare a informațiilor și asistenței, prevăzute la art. 385 alin. (1) lit. e);

n) nerespectarea de către instituția supusă rezoluției sau de către entitățile din grupul instituției respective a obligației de furnizare a serviciilor și facilităților necesare, prevăzute la art. 388;

o) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor de raportare și /sau de plată a contribuției prevăzute la art. 543;

p) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor de plată a contribuției anuale sau extraordinare, potrivit art. 546.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, are competența de a aplica sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la art. 571, în următoarele situații:

a) nerespectarea de către instituția de credit a deciziei Băncii Naționale a României, adoptate în calitate de autoritate competentă, potrivit prevederilor art. 10 alin. (2), de trecere de la cerințele simplificate la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 - 48 și art. 49 - 84, precum și a termenului de conformare;

b) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a obligațiilor privind elaborarea, menținerea, actualizarea, modificarea și transmiterea planurilor de redresare, prevăzute la art. 13 - 20, art. 25 alin. (4), art. 27, art. 32 - 35;

c) nerespectarea de către instituția de credit a obligației de păstrare a evidențelor contractelor financiare în care instituția de credit este parte, prevăzute la art. 18;

d) nerespectarea de către instituția de credit a obligației de stabilire și includere în planurile de redresare a indicatorilor pentru monitorizare, prevăzute la art. 48 alin. (1)- (4);

e) nerespectarea de către organul de conducere al instituției de credit a obligației de a notifica decizia de a lua sau nu o măsură prevăzută în planul de redresare, potrivit prevederilor art. 48 alin. (5);

f) nerespectarea de către entitățile din grup, persoane juridice române, respectiv de către organele de conducere ale acestora a obligațiilor incidente în cazul încheierii unui acord de sprijin financiar intragrup, în cazul acordării sprijinului financiar, precum și a obligațiilor de transparență privind participarea într-un acord de sprijin financiar, prevăzute la art. 122, 123, 126, 136, 137, 140 și 144;

g) nerespectarea măsurilor dispuse de Banca Națională a României potrivit prevederilor art. 149, de către destinatarii acestora;

h) nerespectarea de către instituția de credit a solicitării formulate de Banca Națională a României conform art. 152, de înlocuire a conducerii superioare sau a organului de conducere al instituției de credit, în ansamblul său sau a unor membri ai acestuia;

i) nerespectarea de către organul de conducere al instituției de credit a obligației de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține acordul acestuia înainte de a lua anumite decizii sau de a întreprinde anumite acțiuni, prevăzute la art. 153;

j) nerespectarea de către organul de conducere al instituției de credit, respectiv al unei entități menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligației de notificare cu privire la faptul că instituția de credit, respectiv entitatea menționată la art.1 alin. (1) lit. b), c) sau d), intră sau este susceptibilă de a intra în stare de dificultate majoră, prevăzute la art. 437.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și/sau de autoritate de rezoluție, are competența de a aplica sancțiunile

administrative și/sau măsurile sancționatoare prevăzute la art. 571 pentru încălcări ale dispozițiilor prezentei legi și ale actelor de directă aplicare adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniile reglementate de prezenta lege, în măsura în care respectivele încălcări nu intră sub incidența prevederilor alin. (1) și (2).

Art. 571. – (1) Sancțiunile administrative care pot fi aplicate în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la art. 570 sunt:

a) avertisment scris;

b) avertisment public prin care se indică persoana fizică, instituția de credit, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, pentru care Banca Națională a României este supraveghetor consolidant, sau altă persoană juridică responsabilă și fapta săvârșită;

c) amendă aplicabilă persoanelor juridice, până la 10% din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri realizată în exercițiul financiar precedent; în cazul în care persoana juridică are calitatea de filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea rezultată din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, în exercițiul financiar precedent;

d) amendă aplicabilă persoanelor fizice, până la echivalentul în lei a 5 milioane euro la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru data de 2 iulie 2014;

e) amendă până la de două ori valoarea beneficiului obținut în urma săvârșirii faptei, dacă acesta poate fi determinat.

(2) Măsurile sancționatoare care pot fi aplicate în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la art. 570 sunt:

a) ordin de încetare a conduitei ilicite a persoanei fizice sau juridice și de abținere de la repetarea acesteia;

b) interzicerea temporară a exercitării unor funcții într-o instituție de credit sau în entitățile menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) de către orice membru al organului de conducere sau al conducerii superioare a instituției de credit în cauză ori ale entității menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(3) Măsurile sancționatoare prevăzute la alin. (2) pot fi aplicate concomitent cu dispunerea de sancțiuni administrative sau independent de acestea.

(4) Persoanele fizice care au calitatea de membri ai organelor de conducere sau ai conducerii superioare a instituțiilor de credit, persoane juridice române, precum și a entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sunt responsabile de ducerea la îndeplinire de către acestea a tuturor cerințelor prevăzute de prezenta lege și de reglementările emise în domeniul de aplicare a acesteia, conform competențelor și atribuțiilor lor prevăzute de

legislația aplicabilă și de reglementările interne ale respectivelor persoane juridice. În acest sens, pentru faptele prevăzute la art. 570, sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi aplicate persoanei juridice și/sau persoanelor fizice care au calitatea de membri ai organelor de conducere sau ai conducerii superioare cărora le poate fi imputată fapta, întrucât aceasta nu s-ar fi produs dacă persoanele respective și-ar fi exercitat în mod corespunzător competențele și atribuțiile decurgând din funcțiile încredințate.

Art. 572. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, publică, de îndată, pe site-ul său oficial, sancțiunile administrative aplicate potrivit prevederilor art. 571 care nu au fost contestate în condițiile prevăzute de art. 275 - 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și pe cele în privința cărora contestațiile au fost respinse în mod definitiv, precum și informații privind tipul și natura încălcării săvârșite și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate, după ce aceasta a fost informată cu privire la aplicarea sancțiunii.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, publică sancțiunile administrative, fără a indica identitatea persoanelor fizice sau juridice sancționate, în oricare dintre următoarele circumstanțe:

a) în situația în care sancțiunea este aplicată unei persoane fizice și, în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, se dovedește că publicarea respectivă este disproporționată în raport cu fapta sancționată;

b) în situația în care publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o cercetare penală în curs de desfășurare;

c) în situația în care publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, un prejudiciu disproporționat instituțiilor de credit sau entităților menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) ori persoanelor fizice implicate.

(3) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, preconizează că circumstanțele prevăzute la alin. (2) vor înceta într-un termen rezonabil, aceasta poate amâna publicarea sancțiunilor administrative, fără a indica identitatea persoanelor fizice sau juridice sancționate, până la încetarea circumstanțelor.

(4) Informațiile publicate potrivit alin. (1) sau (2) sunt păstrate de Banca Națională a României pe site-ul său oficial de internet pentru o perioadă de cel puțin 5 ani. Datele cu caracter personal sunt păstrate doar cât

timp este necesar, cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 573. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, informează Autoritatea bancară europeană, în scopul realizării schimbului de informații cu autoritățile de rezoluție, respectiv cu autoritățile competente, din alte state membre, cu privire la toate sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare aplicate potrivit art. 571, precum și cu privire la stadiul procedurilor de contestare și rezultatul acestora, cu respectarea cerințelor referitoare la păstrarea secretului profesional prevăzute la art. 448 - 451. Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție poate consulta baza de date centralizată la nivelul Uniunii Europene a sancțiunilor, administrată de Autoritatea bancară europeană, care poate fi accesată și consultată numai de autoritățile de rezoluție din statele membre. Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate consulta baza de date centralizată la nivelul Uniunii Europene a sancțiunilor, administrată de Autoritatea bancară europeană, care poate fi accesată și consultată numai de autoritățile competente din statele membre.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, după caz, informează Autoritatea bancară europeană cu privire la sancțiunile administrative pe care le publică în modalitatea și cu periodicitatea indicate de Autoritatea bancară europeană.

Art. 574. – (1) Sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare aplicate potrivit art. 571 trebuie să fie eficace și proporționale cu faptele constatate și să fie de natură a avea un efect descurajant.

(2) La stabilirea tipului sancțiunii administrative sau a măsurii sancționatoare și a cuantumului amenzii, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, are în vedere toate circumstanțele reale și personale ale săvârșirii faptei, pe care le consideră relevante, inclusiv următoarele aspecte, după caz:

- a) gravitatea și durata faptei;
- b) gradul de vinovăție a persoanei fizice sau juridice responsabile;
- c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum rezultă, de exemplu, din venitul anual al persoanei fizice responsabile sau din cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile;
- d) cuantumul profiturilor realizate sau a pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în beneficiul acesteia, în măsura în care acestea pot fi determinate;
- e) prejudiciile cauzate terților, în măsura în care pot fi determinate;

f) gradul de cooperare a persoanei fizice sau juridice responsabile cu Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție ;

g) încălcările săvârșite anterior de persoana fizică sau juridică responsabilă;

h) orice consecințe potențial sistemice ale faptei săvârșite.

Art. 575. – (1) Constatarea faptelor descrise în prezentul titlu se face de către personalul Băncii Naționale a României, împuternicit în acest sens, pe baza raportărilor făcute de instituția de credit, persoană juridică română, sau, după caz, de entitățile menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) potrivit legii sau la solicitarea expresă a Băncii Naționale a României ori în cursul verificărilor desfășurate la sediile acestora.

(2) Actele prin care sunt dispuse sancțiuni administrative și/sau măsuri sancționatoare potrivit prezentului titlu se emit de către guvernatorul, prim-viceguvernatorul sau viceguvernatorii Băncii Naționale a României, cu excepția măsurii sancționatoare prevăzute la art. 571 alin. (2) lit. b) a cărei aplicare este de competența consiliului de administrație al Băncii Naționale a României. În cazul aplicării sancțiunii administrative și/sau măsurii sancționatoare, actul trebuie să cuprindă cel puțin elementele de identificare a persoanei vinovate, descrierea faptei și a circumstanțelor acesteia, temeiul de drept al aplicării sancțiunii administrative și/sau măsurii sancționatoare și sancțiunea administrativă și/sau măsura sancționatoare aplicată.

(3) Actele prin care sunt dispuse sancțiuni administrative și/sau măsuri sancționatoare potrivit prezentului titlu pot fi contestate în condițiile prevăzute la art. 275 - 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare prevăzute la art. 571 se prescrie în termen de un an de la data constatării faptei, dar nu mai mult de 3 ani de la data săvârșirii faptei.

(5) Amenzile încasate ca urmare a aplicării sancțiunilor administrative de către Banca Națională a României, conform prevederilor prezentei legi se fac venit la bugetul de stat.

(6) Aplicarea sancțiunilor administrative și/sau a măsurilor sancționatoare potrivit prezentei legi nu înlătură răspunderea materială, civilă sau penală, după caz.

TITLUL IX
Dispoziții aplicabile firmelor de investiții

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 576. – (1) Următoarele dispoziții ale prezentei legi se aplică în mod corespunzător firmelor de investiții prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) în condițiile prevăzute la:

- a) art. 8 – 259 și art. 268 – 529;
- b) art. 618 – 628;
- c) art. 634 – 636 și art. 639;
- d) Secțiunile A, B și C din Anexă.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), se au în vedere următoarele:

a) orice referire la o instituție de credit, persoană juridică română, la o instituție de credit-mamă din România sau la o instituție de credit-mamă din Uniunea Europeană se consideră a fi făcută corespunzător la o firmă de investiții menționată la art. 1 alin. (1) lit. a), la o firmă de investiții-mamă din România și, respectiv, la o firmă de investiții-mamă din Uniunea Europeană;

b) orice referire la Banca Națională a României se consideră a fi făcută corespunzător la Autoritatea de Supraveghere Financiară;

c) orice referire la Fondul de Garantare a Depozitelor se consideră a fi făcută corespunzător la Autoritatea de Supraveghere Financiară, iar orice referire la fondul de rezoluție bancară se consideră a fi făcută corespunzător la fondul de rezoluție pentru firmele de investiții;

d) orice referire la art. 453 și art. 454 alin. (1), trimiterile la prevederile art. 275 – 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se consideră a fi făcute la art. 21³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/201, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, poate hotărî aprobarea constituirii unei firme de investiții instituție-punte, autorizată în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu un capital social stabilit sub nivelul prevăzut la art. 7 alin. (8) din Legea nr. 297/2004, dar care nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 125.000 euro.

(4) Îndeplinirea de către acționarii firmei de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, autorități publice, a criteriilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și a reglementărilor emise în aplicarea acestora este prezumată.

(5) La constituirea unei firme de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și cu reglementările emise în aplicarea acesteia, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, numește persoanele care asigură conducerea structurilor care pot expune respectiva firmă de investiții instituție-punte unor riscuri semnificative.

(6) Prin derogare de la prevederile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o firmă de investiții instituție-punte, autorizată în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, se poate constitui ca societate pe acțiuni cu acționar unic.

(7) Dispozițiile art. 9 alin. (2) și ale art. 111 alin. (2) lit. b¹) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică firmei de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale reglementărilor emise în aplicarea acesteia.

(8) Autoritatea de Supraveghere Financiară stabilește prin reglementări condițiile și documentația în baza căreia se autorizează constituirea firmei de investiții instituție-punte în conformitate cu Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și conținutul hotărârii privind constituirea unei astfel de instituții-punte.

(9) Înmatricularea firmei de investiții instituție-punte în registrul comerțului se face în regim de urgență, doar în baza actului constitutiv și, după caz, a autorizației de constituire, în termen de 24 de ore de la depunerea documentelor la oficiul registrului comerțului în a cărui circumscripție se află sediul instituției-punte.

(10) În termen de maximum 30 de zile de la înmatriculare, sunt depuse și celelalte documente prevăzute de lege pentru înmatricularea unei societăți.

(11) Nerespectarea prevederilor alin. (10) de către firma de investiții instituție-punte se sancționează potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Începerea desfășurării activității de către firma de investiții instituție-punte autorizată în conformitate cu Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, are loc în prima zi lucrătoare ce urmează datei înmatriculării firmei de investiții instituție-punte în registrul comerțului.

(13) În cazul în care vânzarea firmei de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin vânzarea acțiunilor, de la momentul vânzării acestora, firma de investiții care a funcționat ca instituție-punte

trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și de reglementările emise în aplicarea acesteia, precum și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru funcționarea unei firme de investiții.

(14) În situația prevăzută la alin. (13), valabilitatea autorizației firmei de investiții care a funcționat ca instituție-punte nu încetează de drept, autorizația respectivă producând în continuare efecte, pe o perioadă nedeterminată.

CAPITOLUL II

Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 577. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții, stabilit conform art. 578 – 582, mecanismele de finanțare a rezoluției din alte state membre, mecanismul de acordare de împrumuturi reciproce între fondul de rezoluție pentru firmele de investiții pe de o parte și mecanisme de finanțare a rezoluției din alte state membre pe de altă parte, prevăzut la art. 594 - 599, precum și mecanismul de participare a fondului de rezoluție pentru firmele de investiții și a celorlalte mecanisme de finanțare a rezoluției din alte state membre la finanțarea rezoluției la nivelul grupului potrivit art. 600 - 610 fac parte din sistemul de mecanisme de finanțare a rezoluției care urmează să fie înființat la nivel european.

Art. 578. – În vederea asigurării aplicării eficiente a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către Autoritatea de Supraveghere Financiară în calitate de autoritate de rezoluție pentru firmele de investiții prevăzute la art. 1 alin. (1), se constituie fondul de rezoluție pentru firmele de investiții, ale cărui resurse se utilizează conform obiectivelor rezoluției și principiilor prevăzute la art. 177 - 179 și art. 188 - 193.

Art. 579. – Resursele fondului de rezoluție pentru firmele de investiții sunt administrate de către Autoritatea de Supraveghere Financiară potrivit dispozițiilor prezentei legi și ale actelor delegate adoptate de Comisia Europeană referitoare la fondul de rezoluție.

Art. 580. – În scopul exercitării funcțiilor ce îi revin, Autoritatea de Supraveghere Financiară poate emite reglementări secundare în aplicarea prevederilor prezentei legi.

Art. 581. – (1) Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții se alimentează, în vederea asigurării unor resurse adecvate, din următoarele surse financiare:

a) contribuții anuale conform prevederilor art. 586 - 589, în vederea atingerii nivelului-țintă prevăzut la art. 538;

b) contribuții extraordinare, conform prevederilor art. 590 - 592, în cazul în care contribuțiile prevăzute la lit. a) sunt insuficiente în opinia Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, și

c) împrumuturi și alte forme de sprijin prevăzute la art. 593.

(2) Nivelul contribuțiilor anuale și extraordinare ale firmelor de investiții la fondul de rezoluție pentru firmele de investiții se stabilește de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi și ale actelor delegate adoptate de Comisia Europeană referitoare la fondul de rezoluție.

(3) Firmele de investiții plătesc Autorității de Supraveghere Financiară contribuțiile prevăzute la alin. (2) în termenele comunicate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție.

(4) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, are obligația să investească resursele financiare disponibile ale fondului de rezoluție pentru firmele de investiții în active cu grad scăzut de risc, într-o manieră suficient de diversificată.

(5) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate sa de administrator al fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, trebuie să stabilească strategia privind investirea resurselor fondului de rezoluție pentru firmele de investiții și să o revizuiască periodic, cu frecvență cel puțin anuală.

(6) Strategia privind investirea resurselor fondului de rezoluție pentru firmele de investiții are ca obiective principale minimizarea riscului și lichiditatea plasamentelor, iar ca obiectiv complementar randamentul acestora. Criteriile de selectare a plasamentelor vor fi cuantificate și ierarhizate în funcție de aceste trei obiective.

(7) În aplicarea prevederilor art. 577 - 599, se consideră *active cu grad scăzut de risc* elementele care se încadrează în prima sau a doua categorie menționate în tabelul 1 din art. 336 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau orice active care sunt considerate la fel de sigure și de lichide de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, și sunt prevăzute în reglementările emise în aplicarea prezentei legi.

(8) Contribuțiile anuale și extraordinare ale firmelor de investiții la fondul de rezoluție pentru firmele de investiții sunt recunoscute drept cheltuieli deductibile din punct de vedere fiscal.

Art. 582. – Resursele fondului de rezoluție pentru firmele de investiții se utilizează potrivit deciziei Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, și numai pentru scopurile prevăzute la art. 583.

Art. 583. – (1) Utilizarea resurselor fondului de rezoluție pentru firmele de investiții se decide de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, pentru acoperirea necesităților legate de aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție, astfel:

a) pentru garantarea activelor sau obligațiilor firmei de investiții supusă rezoluției, ale filialelor sale, ale unei firme de investiții-punte sau ale unui vehicul de administrare a activelor;

b) pentru a acorda împrumuturi firmei de investiții supusă rezoluției, filialelor sale, unei firme de investiții-punte sau unui vehicul de administrare a activelor;

c) pentru achiziția de active ale firmei de investiții supuse rezoluției;

d) pentru a furniza finanțarea necesară unei firme de investiții-punte ori unui vehicul de administrare a activelor;

e) pentru a plăti despăgubiri acționarilor sau creditorilor conform art. 427;

f) pentru a furniza finanțare firmei de investiții supusă rezoluției în locul reducerii valorii sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție a firmelor de investiții decide să excludă anumiți creditori din aria de aplicare a recapitalizării interne, conform art. 287 - 292;

g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanțare, în mod voluntar, conform art. 594 - 599;

h) pentru rambursarea împrumuturilor contractate și a costurilor asociate acestora;

i) pentru orice combinație a măsurilor prevăzute la lit. a) - h).

(2) Resursele fondului de rezoluție pentru firmele de investiții pot fi utilizate pentru luarea măsurilor prevăzute la alin. (1) și în relația cu un eventual achizitor, în cadrul instrumentului de vânzare a afacerii.

Art. 584. – Resursele fondului de rezoluție pentru firmele de investiții nu pot fi utilizate în mod direct pentru a absorbi pierderile unei firme de investiții sau ale unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau pentru recapitalizarea acestora. În cazul în care utilizarea resurselor fondului de rezoluție pentru firmele de investiții în scopurile prevăzute la art. 583 are ca efect indirect transferarea către acest mecanism de finanțare a unei părți din pierderile unei firme de investiții sau ale unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), se aplică principiile care

reglementează utilizarea resurselor fondului de rezoluție pentru firmele de investiții prevăzute la art. 285 - 295.

Art. 585. – În aplicarea prevederilor art. 577 - 610, referirea la firme de investiții include și sucursalele din România ale firmelor de investiții din state terțe.

Art. 586. – (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, determină contribuția anuală la fondul de rezoluție pentru fiecare firmă de investiții potrivit raportului între valoarea pasivelor sale (cu excepția fondurilor proprii) minus depozitele acoperite, și valoarea pasivelor agregate (cu excepția fondurilor proprii), minus depozitele acoperite, ale instituțiilor autorizate pe teritoriul României.

(2) Contribuțiile determinate potrivit alin. (1) sunt ajustate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, în funcție de profilul de risc al fiecărei firme de investiții.

Art. 587. – (1) Pentru determinarea contribuției anuale, fiecare firmă de investiții raportează Autorității de Supraveghere Financiară, în termenul prevăzut de reglementările Autorității de Supraveghere Financiară pentru transmiterea situațiilor financiare anuale, valoarea pasivelor, excluzând fondurile proprii, și mai puțin depozitele acoperite, potrivit modelului stabilit de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) În cazul în care o firmă de investiții nu plătește contribuțiile potrivit art. 577 - 610 la solicitarea Autorității de Supraveghere Financiară, Autoritatea de Supraveghere Financiară poate debita contul curent al firmei de investiții în cauză cu sumele datorate.

(3) Aplicarea de sancțiuni unei firme de investiții pentru nerespectarea dispozițiilor art. 577 – 610 nu conduce la exceptarea firmei de investiții de la plata obligațiilor corespunzătoare pentru exercițiul financiar în cursul căruia i s-au aplicat aceste sancțiuni.

Art. 588. – Resursele financiare colectate potrivit art. 586, 587 și 589 pot fi utilizate exclusiv pentru scopurile prevăzute la art. 583.

Art. 589. – Cu respectarea prevederilor art. 214 – 235 și ale art. 239 - 280 sumele primite de la firma de investiții supusă rezoluției sau de la firma de investiții-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri sunt afectate alimentării fondului de rezoluție pentru firmele de investiții.

Art. 590. – (1) În cazul în care resursele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, fiecare firmă de investiții plătește, la solicitarea fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, o contribuție extraordinară, stabilită potrivit art. 586.

(2) Contribuțiile extraordinare nu pot fi mai mari decât triplul contribuțiilor anuale stabilite conform art. 586 - 589.

Art. 591. – Dispozițiile art. 587 - 589 sunt aplicabile la stabilirea contribuțiilor extraordinare.

Art. 592. – (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție privind firmele de investiții, poate amâna, integral sau parțial, obligația unei firme de investiții de a plăti contribuția extraordinară la fondul de rezoluție pentru firmele de investiții în cazul în care plata contribuției ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea firmei de investiții respective. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea firmei de investiții.

(2) Contribuțiile extraordinare a căror plată este amânată în temeiul prezentului articol trebuie plătite atunci când aceasta nu mai periclitează lichiditatea sau solvabilitatea firmei de investiții.

Art. 593. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții este abilitat să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la firme de investiții, instituții financiare sau alte părți terțe, în cazul în care sumele colectate conform art. 586 - 589 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, iar contribuțiile extraordinare prevăzute la art. 590 - 592 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

Art. 594. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții este abilitat să contracteze împrumuturi de la mecanisme de finanțare a rezoluției de pe teritoriul Uniunii Europene, în cazurile în care:

a) sumele colectate conform art. 586 - 589 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea fondului de rezoluție pentru firmele de investiții;

b) contribuțiile extraordinare prevăzute la art. 590 - 592 nu sunt imediat accesibile; și

c) mecanismele de finanțare alternative prevăzute la art. 593 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

Art. 595. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții este abilitat să acorde împrumuturi din resursele sale altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii Europene, în situația în care pentru respectivele mecanisme de finanțare sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 594 și sunt respectate dispozițiile art. 583 și 584.

Art. 596. – La primirea unei solicitări potrivit prevederilor art. 594, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de administrator al fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, formulează în regim de urgență o propunere de decizie în legătură cu aceasta pe care o transmite, însoțită de fundamentarea aferentă, către Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de minister competent. Decizia cu privire la acordarea unui împrumut trebuie să fie luată în consens de respectivele autorități.

Art. 597. – (1) Rata dobânzii, perioada de rambursare, alți termeni și condiții ale împrumutului se stabilesc de comun acord de către Autoritatea de Supraveghere Financiară și celelalte mecanisme de finanțare participante la împrumut.

(2) Împrumuturile fiecărui mecanism de finanțare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceleași condiții, cu excepția cazului în care mecanismele de finanțare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

Art. 598. – Suma acordată ca împrumut din resursele fondului de rezoluție pentru firmele de investiții se determină pe baza raportului dintre valoarea depozitelor acoperite din România și suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanțare a rezoluției participante. Aceste cote de participare pot fi modificate cu acordul tuturor mecanismelor de finanțare participante.

Art. 599. – Împrumutul acordat, în temeiul art. 594 - 598, unui mecanism de finanțare a rezoluției dintr-un alt stat membru, se tratează ca activ al fondului de rezoluție pentru firmele de investiții și se ia în considerare la determinarea nivelului-țintă de finanțare.

*SECȚIUNEA a 2-a****Finanțarea rezoluției la nivelul grupului pentru care
Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritate de rezoluție
la nivel de grup***

Art. 600. – În cazul rezoluției unui grup conform art. 473 - 497 sau art. 498 - 511, fondul de rezoluție pentru firmele de investiții contribuie la finanțarea rezoluției grupului conform art. 601 - 610.

Art. 601. – (1) În aplicarea prevederilor art. 600, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror acțiuni de rezoluție, un plan de finanțare ca element component al schemei de rezoluție a grupului prevăzute la art. 473 - 511.

(2) Planul de finanțare se stabilește conform procedurii decizionale prevăzute la art. 473 - 511.

Art. 602. – Planul de finanțare include:

- a) o evaluare conform art. 201 - 213 cu privire la entitățile din grup afectate;
- b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție;
- c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acționari și creditori;
- d) contribuția totală a mecanismelor de finanțare a rezoluției, scopul și forma contribuției;
- e) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare mecanism de finanțare al statelor membre în care sunt situate entități afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului pentru constituirea contribuției totale prevăzute la lit. d);
- f) suma cu care mecanismele naționale de finanțare ale fiecărei entități afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, precum și forma respectivelor contribuții;
- g) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate le vor contracta de la instituții de credit, instituții financiare și alte părți terțe, în temeiul art. 593;
- h) un calendar al utilizării mecanismelor de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

Art. 603. – Baza de calcul pentru repartizarea contribuției prevăzute la art. 602 lit. d), este conformă cu prevederile art. 604 și cu principiile specificate în planul de rezoluție a grupului, conform art. 61 alin. (1) lit. f), cu excepția cazului în care, în planul de finanțare, se convine să se procedeze altfel.

Art. 604. – Dacă nu se convine altfel în planul de finanțare, baza pentru calcularea contribuției fiecărui mecanism național de finanțare ia în considerare, cu precădere, următoarele:

a) proporția din activele ponderate în funcție de risc ale grupului care este deținută de instituțiile și de entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) din Directiva 2014/59/UE stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;

b) proporția din activele grupului care este deținută de instituțiile și de entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) din Directiva 2014/59/UE stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;

c) proporția din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluția grupului care are drept sursă entități din grup aflate sub supravegherea autorităților competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției; și

d) proporția din resursele mecanismelor de finanțare a grupului care este preconizată, conform planului de finanțare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităților din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției.

SECȚIUNEA a 3-a

Finanțarea rezoluției grupului pentru care Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritate de rezoluție la nivel individual

Art. 605. – Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, încheie acorduri cu autoritățile de rezoluție din statele membre în care își au sediul instituții aflate în același grup cu firmele de investiții cu sediul în România, prin care se stabilesc procedurile care să permită fondului de rezoluție pentru firmele de investiții să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, fără a aduce atingere art. 601.

Art. 606. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții, atunci când este desemnat administrator al mecanismului de finanțare a grupului poate, în condițiile prevăzute la art. 593, să contracteze împrumuturi sau alte forme de suport de la instituții de credit, instituții financiare și alte părți terțe.

Art. 607. – Fondul de rezoluție pentru firmele de investiții care trebuie să participe la mecanismul de finanțare a grupului poate garanta orice împrumut contractat de mecanismele de finanțare a grupului conform art. 606.

Art. 608. – Orice profituri generate de folosirea mecanismelor de finanțare ale grupului sunt afectate fondului de rezoluție pentru firmele de investiții, proporțional cu contribuția acestuia la mecanismul de finanțare a rezoluției grupului stabilită conform art. 601.

Art. 609. – Stabilirea sumei cu care fondul de rezoluție pentru firmele de investiții participă la finanțarea rezoluției grupului se realizează cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 201 - 213.

Art. 610. – Contribuția fondului de rezoluție pentru firmele de investiții trebuie vărsată în numerar.

CAPITOLUL III

Sanctiuni administrative și măsuri sancționatoare

Art. 611. – (1) În exercitarea funcțiilor sale, Autoritatea de Supraveghere Financiară este competentă să aplice sancțiuni administrative și măsuri sancționatoare prevăzute la art. 613 în cazul încălcării dispozițiilor prezentei legi.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară are competența de a colecta toate informațiile necesare și de a efectua toate cercetările necesare pentru exercitarea funcțiilor sale.

(3) Competența prevăzută la alin. (2) include:

a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin Autorității de Supraveghere Financiară, la intervale regulate și în formatele specificate;

b) competența de a efectua toate cercetările necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin Autorității de Supraveghere Financiară, în legătură cu orice persoană fizică sau juridică prevăzută la alin. (4), având domiciliul sau sediul social în România;

c) competența de a efectua toate inspecțiile necesare la sediile persoanelor juridice menționate la alin. (4) și la sediul oricărei altei entități incluse în supravegherea consolidată pentru care Autoritatea de Supraveghere Financiară este supraveghetor consolidant, cu condiția notificării prealabile a autorităților competente implicate.

(4) În sensul prevederilor alin. (3) lit. a), sunt supuse obligației de furnizare a informațiilor:

a) firmele de investiții, persoane juridice române, și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) persoanele fizice care aparțin persoanelor juridice prevăzute la lit. a);

c) terțele persoane către care persoanele juridice prevăzute la lit. a) au externalizat anumite funcții operaționale sau activități.

(5) Competența prevăzută la alin. (3) lit. b) include dreptul:

a) de a solicita prezentarea de documente;

b) de a examina evidențele și registrele persoanelor menționate la alin. (4) și de a ridica fotocopii sau extrase ale acestor evidențe și registre;

c) de a obține explicații scrise sau verbale de la orice persoană prevăzută la alin. (4) sau de la reprezentanții ori personalul acesteia, cu acordul persoanelor respective;

d) de a intervieva orice altă persoană, cu consimțământul acesteia, în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei cercetări.

(6) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, își exercită competențele de aplicare a sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare, potrivit prevederilor prezentei legi, în oricare dintre următoarele modalități:

a) în mod direct;

b) în colaborare cu alte autorități;

c) prin delegarea competențelor sale către alte autorități, cu păstrarea responsabilității pentru competențele delegate;

d) prin sesizarea autorităților judiciare abilitate.

(7) Autoritatea de Supraveghere Financiară se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere cooperează în mod strâns între ele, pentru a asigura că aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare produc efectele urmărite.

(8) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție și de autoritate competentă, cooperează în mod strâns cu celelalte autorități de rezoluție și autorități competente pentru a se asigura că aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare produc efectele urmărite și în cazurile cu caracter transfrontalier.

Art. 612. – (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a aplica sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la art. 613, în cazul în care constată producerea următoarelor fapte, fără a se limita la acestea:

a) nerespectarea de către firma de investiții a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară, adoptate în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit prevederilor art. 10 alin. (3), de trecere de la cerințele simplificate la

aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 - 48 și art. 49 - 84, precum și a termenului de conformare;

b) nerespectarea de către firma de investiții a obligației de acordare de asistență Autorității de Supraveghere Financiară la elaborarea și actualizarea planului de rezoluție, prevăzute la art. 53;

c) nerespectarea de către firma de investiții a obligației de informare a Autorității de Supraveghere Financiară asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o modificare a planurilor, prevăzute la art. 54 alin. (2);

d) nerespectarea de către firma de investiții, respectiv de către entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligației de păstrare și/sau de furnizare a evidențelor contractelor financiare încheiate de acestea, prevăzute la art. 56 alin. (1);

e) nerespectarea de către firma de investiții, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a obligațiilor de cooperare și furnizare a tuturor informațiilor necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a informațiilor și analizelor prevăzute în Secțiunea B din Anexă, prevăzute la art. 57 alin. (1) și art. 64 alin. (1) și (2);

f) nerespectarea de către firma de investiții a obligațiilor privind transmiterea propunerilor de măsuri având ca scop gestionarea sau înlăturarea obstacolelor, prevăzute la art. 94 alin. (1), respectiv a planului de conformare la măsurile alternative impuse Autoritatea de Supraveghere Financiară, prevăzute la art. 95 alin. (1);

g) nerespectarea oricăreia dintre măsurile dispuse de Autoritatea de Supraveghere Financiară potrivit prevederilor art. 96, de către destinatarii acestora;

h) nerespectarea de către firma de investiții a solicitării de contactare a potențialilor cumpărători sau a condițiilor de contactare a potențialilor cumpărători, potrivit prevederilor art. 150;

i) nerespectarea de către firma de investiții a cerinței de a demonstra că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce sau converti valoarea unei datorii reglementate de legislația unui stat terț putea fi aplicată, prevăzute la art. 299;

j) nerespectarea de către firma de investiții, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a cerințelor minime prevăzute la art. 301 alin. (1) și art. 302 alin. (1);

k) nerespectarea de către organul de conducere al firmei de investiții ori al unei entități menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) a obligațiilor privind elaborarea, prezentarea, modificarea, punerea în aplicare sau revizuirea planului de reorganizare, prevăzute la art. 332, 334, 335, art. 338 alin. (1), art. 339 și art. 340 alin. (1);

l) nerespectarea de către firma de investiții, respectiv de către entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligațiilor referitoare la emiterea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, prevăzute la art. 370 sau de deținere a unei autorizații prealabile în acest scop, prevăzute la art. 371;

m) nerespectarea de către instituția supusă rezoluției a obligației de furnizare a informațiilor și asistenței, prevăzute la art. 385 alin. (1) lit. e);

n) nerespectarea de către instituția supusă rezoluției sau de către entitățile din grupul instituției respective a obligației de furnizare a serviciilor și facilităților necesare, prevăzute la art. 388;

o) nerespectarea de către firma de investiții a obligațiilor de raportare și/sau de plată a contribuției prevăzute la art. 587;

p) nerespectarea de către firma de investiții a obligațiilor de plată a contribuției anuale sau extraordinare, potrivit art. 590.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, are competența de a aplica sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la art. 613, în următoarele situații:

a) nerespectarea de către firma de investiții a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară, adoptate în calitate de autoritate competentă, potrivit prevederilor art. 10 alin. (2), de trecere de la cerințele simplificate la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 - 48 și art. 49 - 84, precum și a termenului de conformare;

b) nerespectarea de către firma de investiții, respectiv de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, a obligațiilor privind elaborarea, menținerea, actualizarea, modificarea și transmiterea planurilor de redresare, prevăzute la art. 13 - 20, art. 25 alin. (4), art. 27, art. 32 - 35;

c) nerespectarea de către firma de investiții a obligației de păstrare a evidențelor contractelor financiare în care firma de investiții este parte, prevăzute la art. 18;

d) nerespectarea de către firma de investiții a obligației de stabilire și includere în planurile de redresare a indicatorilor pentru monitorizare, prevăzute la art. 48 alin. (1) - (4);

e) nerespectarea de către organul de conducere al firmei de investiții a obligației de a notifica decizia de a lua sau nu o măsură prevăzută în planul de redresare, potrivit prevederilor art. 48 alin. (5);

f) nerespectarea de către entitățile din grup, persoane juridice române, respectiv de către organele de conducere ale acestora a obligațiilor incidente în cazul încheierii unui acord de sprijin financiar intragrup, în cazul acordării sprijinului financiar, precum și a obligațiilor de transparență privind participarea într-un acord de sprijin financiar, prevăzute la art. 122, 123, 126, 136, 137, 140 și 144;

g) nerespectarea măsurilor dispuse de Autoritatea de Supraveghere Financiară potrivit prevederilor art. 149, de către destinatarii acestora;

h) nerespectarea de către firma de investiții a solicitării formulate de Autoritatea de Supraveghere Financiară conform art. 152, de înlocuire a conducerii superioare sau a organului de conducere al firmei de investiții, în ansamblul său sau a unor membri ai acestuia;

i) nerespectarea de către organul de conducere al firmei de investiții a obligației de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține acordul acestuia înainte de a lua anumite decizii sau de a întreprinde anumite acțiuni, prevăzute la art. 153;

j) nerespectarea de către organul de conducere al firmei de investiții, respectiv al unei entități menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligației de notificare cu privire la faptul că firma de investiții, respectiv entitatea menționată la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), intră sau este susceptibilă de a intra în stare de dificultate majoră, prevăzute la art. 437.

(3) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă și/sau de autoritate de rezoluție, are competența de a aplica sancțiunile administrative și/sau măsurile sancționatoare prevăzute la art. 613 pentru încălcări ale dispozițiilor prezentei legi și ale actelor de directă aplicare adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniile reglementate de prezenta lege, în măsura în care respectivele încălcări nu intră sub incidența prevederilor alin. (1) și (2).

Art. 613. – (1) Sancțiunile administrative care pot fi aplicate în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la art. 612 sunt:

a) avertisment;

b) avertisment scris comunicat public, prin care se indică persoana fizică, firma de investiții, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, pentru care Autoritatea de Supraveghere Financiară este supraveghetor consolidant, sau altă persoană juridică responsabilă și fapta săvârșită;

c) amendă aplicabilă persoanelor juridice, până la 10% din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri realizată în exercițiul financiar precedent; în cazul în care persoana juridică are calitatea de filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea rezultată din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, în exercițiul financiar precedent;

d) amendă aplicabilă persoanelor fizice, până la echivalentul în lei a 5 milioane euro la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru data de 2 iulie 2014;

e) amendă până la de două ori valoarea beneficiului obținut în urma săvârșirii faptei, dacă acesta poate fi determinat.

(2) Măsurile sancționatoare care pot fi aplicate în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la art. 612 sunt:

a) ordin de încetare a conduitei ilicite a persoanei fizice sau juridice și de abținere de la repetarea acestuia;

b) interzicerea temporară a exercitării unor funcții într-o firmă de investiții sau în entitățile menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) de către orice membru al organului de conducere sau al conducerii superioare a firmei de investiții în cauză ori ale entității menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).

(3) Măsurile sancționatoare prevăzute la alin. (2) pot fi aplicate concomitent cu dispunerea de sancțiuni administrative sau independent de acestea.

(4) Persoanele fizice care au calitatea de membri ai organelor de conducere sau ai conducerii superioare a firmelor de investiții, persoane juridice române, precum și a entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sunt responsabile de ducerea la îndeplinire de către acestea a tuturor cerințelor prevăzute de prezenta lege și de reglementările emise în domeniul de aplicare a acesteia, conform competențelor și atribuțiilor lor prevăzute de legislația aplicabilă și de reglementările interne ale respectivelor persoane juridice. În acest sens, pentru faptele prevăzute la art. 612, sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi aplicate persoanei juridice și/sau persoanelor fizice care au calitatea de membri ai organelor de conducere sau ai conducerii superioare cărora le poate fi imputată fapta, întrucât aceasta nu s-ar fi produs dacă persoanele respective și-ar fi exercitat în mod corespunzător competențele și atribuțiile decurgând din funcțiile încredințate.

Art. 614. – (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, publică, de îndată, pe pagina sa oficială de internet, sancțiunile administrative aplicate potrivit prevederilor art. 613 care nu au fost contestate în condițiile prevăzute la art. 21³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, și pe cele în privința cărora contestațiile au fost respinse în mod definitiv, precum și informații privind tipul și natura încălcării săvârșite și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate, după ce aceasta a fost informată cu privire la aplicarea sancțiunii.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, publică sancțiunile administrative, fără a indica identitatea persoanelor fizice sau juridice sancționate, în oricare dintre următoarele circumstanțe:

a) în situația în care sancțiunea este aplicată unei persoane fizice și, în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, se dovedește că publicarea respectivă este disproporționată în raport cu fapta sancționată;

b) în situația în care publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o cercetare penală în curs de desfășurare;

c) în situația în care publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, un prejudiciu disproporționat firmelor de investiții sau entităților menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) ori persoanelor fizice implicate.

(3) În cazul în care Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, preconizează că circumstanțele prevăzute la alin. (2) vor înceta într-un termen rezonabil, aceasta poate amâna publicarea sancțiunilor administrative, fără a indica identitatea persoanelor fizice sau juridice sancționate, până la încetarea circumstanțelor.

(4) Informațiile publicate potrivit alin. (1) sau (2) sunt păstrate de Autoritatea de Supraveghere Financiară pe pagina sa oficială de internet pentru o perioadă de cel puțin 5 ani. Datele cu caracter personal sunt păstrate doar cât timp este necesar, cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 615. – (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluției sau, după caz, de autoritate competentă, informează Autoritatea bancară europeană, în scopul realizării schimbului de informații cu autoritățile de rezoluție, respectiv cu autoritățile competente, din alte state membre, cu privire la toate sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare aplicate potrivit art. 613, precum și cu privire la stadiul procedurilor de contestare și rezultatul acestora, cu respectarea cerințelor referitoare la păstrarea secretului profesional prevăzute la art. 448 - 451. Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, poate consulta baza de date centralizată la nivelul Uniunii Europene a sancțiunilor, administrată de Autoritatea bancară europeană, care poate fi accesată și consultată numai de autoritățile de rezoluție din statele membre. Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, poate consulta baza de date centralizată la nivelul Uniunii Europene a sancțiunilor, administrată de Autoritatea bancară europeană, care poate fi accesată și consultată numai de autoritățile competente din statele membre.

(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, informează Autoritatea bancară europeană cu privire la sancțiunile administrative pe care le publică în modalitatea și cu periodicitatea indicate de Autoritatea bancară europeană.

Art. 616. – (1) Sancțiunile administrative și măsurile sancționatoare aplicate potrivit art. 613 trebuie să fie eficace și proporționale cu faptele constatate și să fie de natură a avea un efect descurajant.

(2) La stabilirea tipului sancțiunii administrative sau a măsurii sancționatoare și a cuantumului amenzii, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, are în vedere toate circumstanțele reale și personale ale săvârșirii faptei, pe care le consideră relevante, inclusiv următoarele aspecte, după caz:

- a) gravitatea și durata faptei;
- b) gradul de vinovăție a persoanei fizice sau juridice responsabile;
- c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum rezultă, de exemplu, din venitul anual al persoanei fizice responsabile sau din cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile;
- d) cuantumul profiturilor realizate sau a pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în beneficiul acesteia, în măsura în care acestea pot fi determinate;
- e) prejudiciile cauzate terților, în măsura în care pot fi determinate;
- f) gradul de cooperare a persoanei fizice sau juridice responsabile cu Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție;
- g) încălcările săvârșite anterior de persoana fizică sau juridică responsabilă;
- h) orice consecințe potențial sistemice ale faptei săvârșite.

Art. 617. – (1) Constatarea faptelor descrise în prezentul titlu se face de către personalul Autorității de Supraveghere Financiară, împuternicit în acest sens, pe baza raportărilor făcute de firma de investiții, persoană juridică română, sau, după caz, de entitățile menționate la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) potrivit legii sau la solicitarea expresă a Autorității de Supraveghere Financiară ori în cursul verificărilor desfășurate la sediile acestora.

(2) Actele prin care sunt dispuse sancțiuni administrative și/sau măsuri sancționatoare potrivit prezentului titlu se emit de către Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară. În cazul aplicării sancțiunii administrative și/sau măsurii sancționatoare, actul trebuie să cuprindă cel puțin elementele de identificare a persoanei vinovate, descrierea faptei și a circumstanțelor acesteia, temeiul de drept al aplicării sancțiunii administrative și/sau măsurii sancționatoare și sancțiunea administrativă și/sau măsura sancționatoare aplicată.

(3) Actele prin care sunt dispuse sancțiuni administrative și/sau măsuri sancționatoare potrivit prezentului titlu pot fi contestate în condițiile prevăzute la art. 21³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012,

aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Aplicarea sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare prevăzute la art. 613 se prescrie în termen de un an de la data constatării faptei, dar nu mai mult de 3 ani de la data săvârșirii faptei.

(5) Amenzile încasate ca urmare a aplicării sancțiunilor administrative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, conform prevederilor prezentei legi, se fac venituri la bugetul de stat în cotă de 50%, diferența constituindu-se venit la bugetul Autorității de Supraveghere Financiară.

(6) Aplicarea sancțiunilor administrative și/sau a măsurilor sancționatoare potrivit prezentei legi nu înlătură răspunderea materială, civilă sau penală, după caz.

TITLUL X

Dispoziții privind aplicarea transfrontalieră a procedurilor de rezoluție cu privire la sucursale

CAPITOLUL I

Sucursale stabilite în alte state membre ale instituțiilor de credit, persoane juridice române

Art. 618. – (1) Banca Națională a României este singura autoritate împuternicită să decidă cu privire la aplicarea uneia sau mai multor instrumente de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție cu privire la instituțiile de credit, persoane juridice române, inclusiv la sucursalele acestora stabilite în alte state membre.

(2) Decizia Băncii Naționale a României adoptată potrivit alin. (1) se aplică fără alte formalități și produce efecte pe teritoriul Uniunii Europene de la data la care se aplică și produce efecte pe teritoriul României.

(3) Aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție potrivit alin. (1) sunt guvernate de legea română.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), legea care guvernează anumite drepturi și contracte este determinată potrivit prevederilor art. 266 - 274 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 619. – (1) În cazul adoptării unei decizii potrivit art. 618, cu privire la aplicarea unor instrumente de rezoluție și la exercitarea unor competențe de rezoluție, care pot afecta drepturile terților din statul membru gazdă, Banca Națională a României ia măsuri pentru publicarea unui extras

din decizia respectivă în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, prin transmiterea acestuia, de îndată, prin mijloacele cele mai adecvate, către Oficiul pentru Publicații Oficiale ale Uniunii Europene, precum și în două ziare de circulație națională pe teritoriul fiecărui stat membru gazdă.

(2) Extrasul din decizia Băncii Naționale a României trebuie să specifice, în limba oficială a fiecărui stat membru gazdă, după caz, în limbile oficiale ale acestuia, în special obiectul și temeiul legal ale deciziei luate, termenul de exercitare a căilor de contestare prevăzute la art. 453 - 456, indicând cu precizie și claritate data expirării acestui termen, și autoritatea/instanța de judecată la care decizia poate fi contestată, cu indicarea adresei acestora.

(3) Neîndeplinirea formalităților de publicare prevăzute la alin. (1) și (2) nu împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție, inclusiv în ceea ce privește producerea de efecte față de creditorii.

Art. 620. – Deosebit de îndeplinirea formalităților de publicare prevăzute la art. 619, Banca Națională a României asigură notificarea deciziei adoptate potrivit art. 618, în condițiile și modalitățile prevăzute la art. 443 – 447.

Art. 621. – (1) Pentru scopurile prezentului titlu, administratorul special desemnat de Banca Națională a României pentru implementarea acțiunilor de rezoluție dispuse prin decizia sa, poate acționa pe teritoriul statelor membre gazdă în baza unei copii certificate de pe decizia Băncii Naționale a României sau în baza unui certificat emis de aceasta, însoțite eventual de o traducere în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale respectivelor state membre gazdă, fără a fi necesară îndeplinirea unei alte formalități.

(2) Administratorul special este abilitat să exercite pe teritoriul statelor membre gazdă toate competențele care îi revin potrivit legii române. Acesta poate să numească alte persoane care să îl sprijine sau, după caz, să îl reprezinte pe teritoriul acestor state, inclusiv în scopul de a acorda asistență creditorilor instituției de credit din statul membru gazdă pe parcursul derulării acțiunilor de rezoluție.

(3) În exercitarea competențelor sale, administratorul special trebuie să respecte legislația statului membru pe teritoriul căruia acționează, în special cu privire la procedurile de valorificare a activelor și la furnizarea de informații angajaților instituției de credit din statul membru respectiv. Administratorul special nu are dreptul de a utiliza forța și nici dreptul de a soluționa litigii ori dispute.

Art. 622. – (1) Dacă consideră necesar, Banca Națională a României, inclusiv prin administratorul special, poate solicita înregistrarea deciziei Băncii Naționale a României în registrul imobiliar, registrul comerțului sau în orice alt registru public ținut în statele membre gazdă. Dacă statul membru gazdă prevede obligativitatea unei asemenea formalități, Banca Națională a României, inclusiv prin administratorul special, trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura înregistrarea.

(2) Cheltuielile de înregistrare sunt considerate cheltuieli ale procedurii.

Art. 623. – Dispozițiile art. 618 – 622 se aplică în mod corespunzător și instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă, persoane juridice române, prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c), în cazul în care Banca Națională a României decide cu privire la aplicarea unor instrumente de rezoluție și la exercitarea unor competențe de rezoluție potrivit prezentei legi.

CAPITOLUL II

Sucursale stabilite în state terțe ale instituțiilor de credit, persoane juridice române

Art. 624. – Aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție în privința sucursalelor stabilite în state terțe ale instituțiilor de credit, persoane juridice române, după caz, ale entităților prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c), se realizează în conformitate cu prevederile art. 512 - 529.

CAPITOLUL III

Sucursale stabilite în România ale entităților din alte state member

Art. 625. – Aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție cu privire la instituțiile de credit din alte state membre, respectiv la instituțiile financiare, societățile și întreprinderile-mamă din alte state membre, din categoria celor prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), se realizează de către autoritățile de rezoluție din statul membru de origine, inclusiv în ceea ce privește sucursalele acestora stabilite pe teritoriul României, prevederile art. 320 și ale 321 din Legea nr. 85/2014 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Art. 626. – Dacă în ceea ce privește o instituție de credit din alt stat membru, care are sucursale stabilite în România, Banca Națională a României consideră necesară aplicarea unor instrumente de rezoluție și

exercitarea de competențe de rezoluție pe teritoriul României, informează în acest sens autoritatea competentă din statul membru de origine.

CAPITOLUL IV

Sucursale stabilite în România ale entităților din state terțe

Art. 627. – Aplicarea procedurilor de rezoluție în privința sucursalelor stabilite în România ale unei instituții de credit dintr-un stat terț ori ale unei întreprinderi–mamă dintr-un stat terț se realizează în conformitate cu prevederile art. 512 - 529.

Art. 628. – (1) Fără a aduce atingere prevederilor art. 627, în cazul în care Banca Națională a României decide aplicarea unor instrumente de rezoluție și exercitarea de competențe de rezoluție cu privire la o sucursală din România a unei instituții de credit dintr-un stat terț, care are deschise sucursale cel puțin într-un alt stat membru, Banca Națională a României înainte de adoptarea deciziei, informează, fără întârziere, prin orice mijloace disponibile, autoritățile competente ale celorlalte state membre gazdă în care instituția de credit desfășoară activitate, cu privire la decizia respectivă și la efectele pe care aceasta le implică.

(2) Dacă, din considerente de interes public sau din orice alte considerente întemeiate, adoptarea deciziei nu poate fi întârziată, Banca Națională a României realizează informarea prevăzută la alin. (1) imediat după adoptarea deciziei.

(3) Banca Națională a României depune diligențe pentru coordonarea acțiunilor întreprinse potrivit alin. (1).

TITLUL XI

Dispoziții privind modificarea și completarea unor acte normative

CAPITOLUL I

Dispoziții privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului

Art. 629. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (1), litera e) se abrogă.

2. Alineatul (1) al articolului 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. – (1) Banca Națională a României este autoritatea competentă cu privire la reglementarea, autorizarea și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013.”

3. La articolul 5, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Prin noțiunea de *public* se înțelege orice persoană fizică, persoană juridică sau entitate fără personalitate juridică, ce nu are cunoștințele și experiența necesare pentru evaluarea riscului de nerambursare a plasamentelor efectuate. Nu intră în categoria de public: statul, autoritățile administrației publice centrale, regionale și locale, agențiile guvernamentale, băncile centrale, instituțiile de credit, instituțiile financiare, alte instituții similare.”

4. La articolul 7 alineatul (1), punctul 30² se abrogă.

5. La articolul 7 alineatul (1), punctul 30³ se modifică și va avea următorul cuprins:

„30³. *măsurile de reorganizare* – măsurile prevăzute la art. 320 alin. (3) - (3¹) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență;”

6. La articolul 7, după alineatul (1²) se introduce un nou alineat, alin. (1³), cu următorul cuprins :

„(1³) În sensul prezentei ordonanțe de urgență termenii și expresiile: *rezoluție, autoritate de rezoluție și drept de încetare* au înțelesul prevăzut de legislația privind rederesarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții. ”

7. După articolul 18 se introduce un nou articol, art. 18¹, cu următorul conținut:

„Art. 18¹. – (1) Instituțiilor de credit autorizate de Banca Națională a României le este interzis să atragă depozite dacă nu participă la o schemă de garantare a depozitelor recunoscută oficial pe teritoriul României potrivit legislației în domeniu. Ele sunt obligate să participe la schema de garantare pentru depozitele pe care le acceptă, inclusiv pentru cele atrase de sucursalele acestora din străinătate.

(2) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), instituțiile de credit persoane juridice române nu participă la schema de garantare a depozitelor menționată la alin. (1) pentru depozitele atrase de sucursalele lor din state terțe care impun obligația participării la o schemă de garantare a depozitelor din respectivul stat terț.”

8. Articolul 24¹ se abrogă.

9. Alineatul (1) al articolului 87 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 87. – (1) Înainte de a urma procedura prevăzută la art. 85, autoritatea competentă din statul membru gazdă poate lua, în situații de urgență, până la dispunerea de către Banca Națională a României a măsurilor corespunzătoare, potrivit art. 85 alin. (1), sau până la aplicarea unor măsuri de reorganizare, măsuri preventive necesare protejării împotriva instabilității financiare care ar amenința grav interesele colective ale deponenților, ale investitorilor și ale celorlalți clienți, de pe teritoriul statului membru respectiv, ai instituției de credit, persoană juridică română, care își desfășoară activitatea în statul membru gazdă. Asupra acestor măsuri Banca Națională a României este informată în cel mai scurt timp.”

10. La articolul 93 alineatul (1), după litera a) se introduce o nouă literă, lit. a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) între instituții de credit și firme de investiții;”

11. La articolul 94, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 94. – La evaluarea unei operațiuni de fuziune sau de divizare se au în vedere, după caz, fără a fi limitative, următoarele:”

12. La articolul 94, după litera d) se introduc trei noi litere, lit. e), f) și g), cu următorul cuprins:

„e) existența acordului autorității competente din statul membru în situația înființării de sucursale în România ale instituțiilor de credit din statele membre ca rezultat al fuziunii sau al divizării cu instituții de credit, persoane juridice române;

f) îndeplinirea condițiilor pentru autorizarea sucursalelor instituțiilor de credit din state terțe care se înființează ca rezultat al fuziunii sau al divizării cu instituții de credit, persoane juridice române;

g) existența unui acord de cooperare între Banca Națională a României și autoritatea competentă din statul terț a instituției de credit implicate în operațiunea de fuziune/divizare.”

13. Articolul 95 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 95. – (1) Instituțiile de credit, persoane juridice române, care se înființează ca rezultat al fuziunii sau al divizării, precum și instituțiile de credit, persoane juridice române, care continuă să existe în urma unei asemenea operațiuni, trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, și de reglementările emise în aplicarea acestora.

(2) Instituțiile de credit, persoane juridice române și sucursalele instituțiilor de credit din state terțe, care se înființează ca rezultat al fuziunii sau al divizării, trebuie să obțină autorizație din partea Băncii Naționale a României.”

14. După articolul 95 se introduce un nou articol, art. 95¹, cu următorul cuprins:

„Art. 95¹. – Banca Națională a României respinge o cerere de aprobare prealabilă a unei fuziuni sau divizări dacă nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, și de reglementările emise în aplicarea acestora.”

15. Articolul 96 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 96. – Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică în mod corespunzător oricărei operațiuni care presupune un transfer total sau semnificativ de patrimoniu de la, respectiv către, o instituție de credit, persoană juridică română, indiferent de modalitatea în care se realizează o astfel de operațiune, dacă aceasta este hotărâtă de organele statutare ale instituțiilor de credit implicate în operațiune.”

16. Alineatele (2) și (3) ale articolului 103 se abrogă.**17. Articolele 164¹ și 164² se abrogă.****18. La articolul 226 alineatul (3), litera i) se abrogă.****19. La articolul 226 alineatul (4), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) instituția de credit nu îndeplinește cerințele prevăzute la art. 24, art. 148 și ale reglementărilor emise în aplicarea acestora sau cele prevăzute la art. 393 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;”

20. La articolul 226 alineatul (6), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) cadrul de administrare, procesele și mecanismele instituției de credit, prevăzute la art. 24, art. 106-108¹, art. 152¹, art. 162, art. 165 - 166⁶ din prezenta ordonanță de urgență, precum și în reglementările emise în aplicarea acesteia;”

21. Articolul 226¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 226¹. – Dispozițiile art. 226 nu aduc atingere prerogativelor Băncii Naționale a României de a aplica sancțiunile și/sau măsurile sancționatorii prevăzute la art. 229.”

22. Articolul 227 se abrogă.

23. După alineatul (2) al articolului 228 se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul nerespectării interdicției prevăzute la art. 18¹, Banca Națională a României poate aplica măsura sancționatorie prevăzută la art. 229 alin. (2) lit. b).”

24. La articolul 230, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 230. – (1) În cazul în care persoanele care dețin participații calificate la instituția de credit, persoană juridică română, nu mai îndeplinesc cerințele prevăzute de lege și de reglementările emise în aplicarea acesteia privind calitatea acționariatului unei instituții de credit sau exercită o influență de natură să periclitizeze administrarea prudentă a instituției de credit, Banca Națională a României dispune măsurile adecvate pentru încetarea acestei situații. În acest sens, independent de alte măsuri sau sancțiuni care pot fi aplicate instituției de credit ori persoanelor care exercită responsabilități de administrare și/sau conducere a acesteia, Banca Națională a României poate dispune suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente acțiunilor deținute de acționarii sau membrii respectivi.”

25. La articolul 230¹ alineatul (3), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) Banca Națională a României nu a dispus între timp, în privința instituției de credit, aplicarea unor instrumente de rezoluție, potrivit legislației în domeniu ori a unor măsuri de lichidare, conform prevederilor cuprinse în Capitolul VIII din prezentul Titlu.”

26. Alineatul (2) al articolului 233 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Actele cu privire la o instituție de credit, prin care sunt dispuse măsuri sau sunt aplicate sancțiuni și măsuri sancționatoare potrivit prezentului capitol, se emit de către guvernatorul, prim-viceguvernatorul sau viceguvernatorii Băncii Naționale a României, cu excepția retragerii aprobării acordate persoanelor prevăzute la art. 108 alin. (1), a retragerii autorizației instituției de credit și a suspendării exercitării dreptului de vot al acționarilor/membrilor instituției de credit, a căror aplicare este de competența consiliului de administrație al Băncii Naționale a României.”

27. La articolul 233, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul aplicării sancțiunii și/sau măsurii sancționatoare, actul trebuie să cuprindă cel puțin elementele de identificare a persoanei vinovate, descrierea faptei și a circumstanțelor acesteia, temeiul de drept al aplicării sancțiunii administrative și/sau măsurii sancționatoare și sancțiunea administrativă și/sau măsura sancționatoare aplicată.”

28. La titlul III, capitolul VIII, secțiunile 1, a 2-a și a 2¹-a, cuprinzând articolele 237 - 240⁴¹, se abrogă.

29. După alineatul (2) al articolului 267 se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Dreptul, înregistrat într-un registru public și opozabil terților, în temeiul căruia poate fi obținut un drept real în sensul alin. (1), este considerat un drept real.”

30. Alineatul (2) al articolului 269 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul acordurilor de compensare (netting), legea aplicabilă este legea care guvernează contractul, dacă nu se aduce atingere prevederilor referitoare la excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și a rezoluției și la competențele autorității de rezoluție de suspendare temporară a drepturilor de încetare, cuprinse în legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

31. Alineatul (2) al articolului 271 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Contractele de report și contractele care stau la baza tranzacțiilor desfășurate pe o piață reglementată sunt guvernate de legea aplicabilă contractelor respective, dacă nu sunt încălcate dispozițiile alin. (1)

și dacă nu se aduce atingere prevederilor referitoare la excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și a rezoluției și la competențele autorității de rezoluție de suspendare temporară a drepturilor de încetare, cuprinse în legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

32. Articolul 350 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 350. – Dacă potrivit prevederilor art. 338 alin. (1) se derogă de la aplicarea art. 11 și 17, atunci dispozițiile cuprinse în Cap. VI din Titlul I, Partea I sunt aplicabile numai la nivelul ansamblului constituit din casa centrală și cooperativele de credit afiliate.”

33. Alineatele (3¹) și (3²) ale articolului 351 se abrogă.

34. După articolul 351 se introduce un nou articol, art. 351¹, cu următorul cuprins:

„Art. 351¹. – Prevederile art. 18¹ se aplică în mod corespunzător și în cazul organizațiilor cooperatiste de credit, participarea la schema de garantare a depozitelor realizându-se în condițiile prevăzute de legislația în domeniul garantării depozitelor în sistemul bancar.”

35. Alineatul (1) al articolului 384 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 384. – (1) Dacă potrivit prevederilor art. 338 alin. (1) se derogă de la aplicarea art. 11 și 17, atunci dispozițiile art. 24, art. 106 alin. (2), art. 108 și 108¹, art. 126¹ și 126², art. 152¹, art. 162 alin. (1¹) și art. 166⁴ - 166⁶ se aplică numai la nivelul ansamblului constituit din casa centrală și cooperativele de credit afiliate.”

36. Articolele 396 – 398 se abrogă.

37. Articolul 410 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 410. – Desfășurarea, fără drept, de activități dintre cele prevăzute la art. 5 alin. (1), precum și începerea desfășurării activităților specifice unei instituții de credit fără a obține autorizația potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la un an la 5 ani.”

38. După alineatul (3) al articolului 420 se introduc două noi alineate, alin. (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) Banca Națională a României are în vedere ghidurile și recomandările emise de Autoritatea bancară europeană, în conformitate cu

art. 16 din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010 și emite, după caz, reglementări, instrucțiuni și/sau precizări prin care stabilește regimul aplicării respectivelor ghiduri și recomandări și le adaptează, dacă este cazul, condițiilor specifice sistemului bancar din România.

(5) Instituțiile de credit au în vedere respectarea ghidurilor și recomandărilor emise de Autoritatea bancară europeană, potrivit reglementărilor, instrucțiunilor și/sau precizărilor pe care le emite, după caz, Banca Națională a României potrivit alin. (1).”

CAPITOLUL II

Dispoziții pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Art. 630. – Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, punctul 3 se abrogă.

2. La articolul 5, după primul alineat, se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) În scopul aplicării prevederilor art. 196¹, art. 196³ și ale art. 204 - 241, sintagmele *grup, entitate din grup, firmă de investiții, rezoluție, autoritate de rezoluție, instituție supusă rezoluției, condiții de declanșare a procedurii de rezoluție, acțiune de rezoluție, instrumente de rezoluție, competențe de rezoluție, instrument public de stabilizare financiară, instrumente de capital, destinatar, administrator special*, au înțelesul prevăzut de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

3. După articolul 196, se introduc trei noi articole, art. 196¹ – 196³, cu următorul cuprins:

„Art. 196¹. – (1) Prin excepție de la prevederile art.195, dacă membrul grupului față de care a fost introdusă o cerere de deschidere a procedurii insolvenței este o persoană juridică din categoria celor care pot fi supuse rezoluției în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, și grupul cuprinde cel puțin o instituție de credit, fără a se aduce atingere măsurii pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, intenționează să o ia în conformitate cu această legislație, deschiderea procedurii de insolvență poate fi dispusă numai cu acordul Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și în cazul în care persoana juridică în cauză este o

instituție supusă rezoluției sau cu privire la aceasta s-a determinat că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, o procedură de insolvență potrivit prezentei legi poate fi deschisă numai pe baza unei cereri introduse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) În scopul prevederilor alin. (1), judecătorul-sindic notifică, de îndată, Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în legătură cu orice cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență față de o persoană juridică prevăzută la alin. (1), indiferent dacă aceasta este o instituție supusă rezoluției sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu prevederile legislației privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

(3) Cererea de deschidere a procedurii de insolvență poate fi admisă numai dacă s-a făcut notificarea prevăzută la alin. (2) și, fie Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în urma primirii notificării, a comunicat judecătorului-sindic faptul că nu intenționează să întreprindă o acțiune de rezoluție față de persoana juridică în cauză, fie a expirat un termen de 7 zile de la data primirii notificării.

Art. 196². – (1) Dacă împotriva unei persoane juridice, membră a unui grup care cuprinde cel puțin o instituție de credit, se dispune deschiderea procedurii de insolvență, următoarele dispoziții speciale sunt aplicabile:

a) dispozițiile prezentei legi referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau obligații de la instituția supusă rezoluției aflate în stare de insolvență către o altă entitate, efectuate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție, a exercitării unei competențe de rezoluție sau a utilizării unui instrument public de stabilizare financiară, în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții;

b) la solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, adresate judecătorului-sindic, persoana juridică aflată în stare de insolvență trebuie să asigure, dacă este cazul, furnizarea serviciilor sau facilităților necesare, în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, și cu solicitarea formulată;

c) în caz de lichidare a persoanei juridice aflate în stare de insolvență, aceasta se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situație în care aceasta trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, pentru a permite destinatarului să-și desfășoare activitățile sau să presteze serviciile aferente elementelor

transferate, precum și orice alt motiv care face necesară continuarea activității persoanei juridice respective pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor rezoluției prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții;

d) la solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, adresată judecătorului-sindic, administratorul judiciar, după caz, lichidatorul judiciar trebuie să asigure întreprinderea tuturor demersurilor necesare în legătură cu măsurile dispuse de aceasta în calitate de autoritate de rezoluție, cu privire la activele, drepturile, obligațiile, acțiunile și alte instrumente de proprietate situate în state terțe ale instituției supuse rezoluției aflate în stare de insolvență, în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții;

e) administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, administratorul judiciar, desemnat potrivit prezentei legi poate fi numit administrator special potrivit legislației privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) lit. b) și c), serviciile și facilitățile care trebuie să fie furnizate:

a) se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun sprijin financiar;

b) se acordă în conformitate cu termenii contractuali deja agreeți, inclusiv din punctul de vedere al duratei contractului, în situația în care respectivele servicii și facilități au fost furnizate instituției supuse rezoluției potrivit unui contract încheiat în perioada imediat anterioară aplicării acțiunii de rezoluție;

c) sunt furnizate în condiții rezonabile, în situația în care nu există un contract sau contractul a expirat.

Art. 196³. – (1) Prevederile articolelor 196¹ și 196² se aplică în mod corespunzător pentru situația în care entitatea față de care a fost deschisă procedura de insolvență este o persoană juridică din categoria celor care pot fi supuse rezoluției în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, membră a unui grup care cuprinde cel puțin o firmă de investiții.

(2) În sensul prevederilor alin. (1), Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritate de rezoluție pentru firmele de investiții, în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

4. Articolul 206 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 206. – În sensul prezentului capitol, termenii «*instituție de credit*» și «*stat membru*» au înțelesul prevăzut în Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

5. La articolul 207 alineatul (1), litera b) se abrogă.

6. La articolul 209, litera g) se abrogă.

7. După articolul 211, se introduce un nou articol, articolul 211¹, cu următorul cuprins:

„Art. 211¹. – Dacă împotriva unei instituții de credit se dispune deschiderea procedurii de faliment potrivit prezentului capitol, prevederile art. 196² alin. (1) lit. a) – d) și alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”

8. Alineatul (1) al articolului 212 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 212. – (1) În îndeplinirea atribuțiilor, judecătorul-sidic și lichidatorul judiciar pot cere punctul de vedere al Băncii Naționale a României, privitor la orice aspecte care intră în domeniul său de competență, legate de instituția de credit în faliment. Pe tot parcursul procedurii, Banca Națională a României poate transmite judecătorului-sindic sau lichidatorului judiciar opinia sa sau orice informații pe care le consideră relevante, ori de câte ori consideră necesar. Lichidatorul judiciar furnizează Băncii Naționale a României, la cererea acesteia, orice informații sau documente cu privire la instituția de credit sau la procedura de lichidare.”

9. Articolul 215 se abrogă.

10. La articolul 216, alineatele (2) – (4) se abrogă.

11. La articolul 217, alineatele (2) – (4) se abrogă.

12. La articolul 218, alineatele (2) și (3) se abrogă.

13. Alineatul (1) al articolului 219 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 219. – (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii falimentului împotriva instituției de credit aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 pct. 30.”

14. După articolul 219, se introduc două noi articole, art. 219¹ și 219², cu următorul cuprins:

„Art. 219¹. – (1) Fără a aduce atingere măsurii pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, intenționează să o ia în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, deschiderea procedurii falimentului la cererea instituției de credit debitoare sau a creditorilor acesteia poate fi dispusă numai cu acordul Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și în cazul în care instituția de credit este o instituție supusă rezoluției sau pentru care s-a determinat că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, procedura falimentului poate fi deschisă numai pe baza unei cereri introduse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) În scopul alin. (1), judecătorul-sindic notifică, de îndată, Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în legătură cu orice cerere de deschidere a procedurii falimentului, introdusă de instituția de credit debitoare ori de creditorii acesteia, indiferent dacă instituția de credit este o instituție supusă rezoluției sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

(3) Cererea de deschidere a procedurii falimentului poate fi admisă numai dacă s-a făcut notificarea prevăzută la alin. (2) și, fie Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în urma primirii notificării, a comunicat judecătorului-sindic faptul că nu intenționează să întreprindă o acțiune de rezoluție față de instituția de credit în cauză, fie a expirat un termen de 7 zile de la data primirii notificării.

Art. 219². – (1) Prevederile articolului 219¹ se aplică în mod corespunzător și pentru deschiderea procedurii falimentului la cererea unei firme de investiții, având calitatea de debitor, sau a creditorilor acesteia.

(2) Pentru scopurile alin. (1), Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritate de rezoluție pentru firmele de investiții, în conformitate cu legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

15. Articolul 220 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 220. – În cazul admiterii cererii, judecătorul-sindic notifică imediat despre aceasta părților prevăzute la art. 217 – 219.”

16. Alineatul (3) al articolului 221 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) La primul termen de judecată, judecătorul-sindic analizează cererea de deschidere a procedurii falimentului și, în situația în care instituția de credit debitoare nu contestă starea de insolvență în cazul cererilor introduse de părțile prevăzute la art. 218 și 219, pronunță hotărârea privind deschiderea procedurii falimentului, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 219¹.”

17. Alineatul (1) al articolului 226 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 226. – (1) Tranzacțiile privind cumpărarea de active și asumarea de pasive reprezintă modalitatea de lichidare prin care o instituție de credit cu o situație financiară bună achiziționează, parțial sau total, activele instituției de credit debitoare și își asumă, parțial sau total, pasivele acesteia.”

18. La articolul 226, alineatul (4) se abrogă.

19. Alineatul (5) al articolului 226 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) După aprobarea de către adunarea creditorilor a modalității de lichidare prevăzute la art. 225, lichidatorul judiciar organizează imediat, dacă modalitatea de lichidare aprobată prevede, negocierea privind tranzacția de cumpărare de active și asumare de pasive. În acest scop, lichidatorul judiciar organizează o ședință de informare cu instituțiile de credit potențial interesate de tranzacție. Prealabil ședinței de informare, lichidatorul judiciar semnează cu toate instituțiile de credit prezente la ședință un acord de confidențialitate, prin care acestea se angajează să păstreze, în condițiile legii, secretul profesional cu privire la informațiile din cererea de ofertă referitoare la instituția de credit în faliment.”

20. Articolul 230 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 230. – În cel mai scurt timp, lichidatorul judiciar analizează ofertele primite și alege, pe principiul costului minim presupus, oferta instituției/instituțiilor de credit cu care urmează să se încheie tranzacția de cumpărare de active și asumare de pasive. Totodată, lichidatorul judiciar înștiințează Consiliul Concurenței cu privire la potențiala tranzacție.”

21. Articolul 231 se abrogă.

22. Articolul 232 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 232. – În cazul în care nu se primesc oferte în termenul stabilit în cererea de ofertă, lichidarea urmează să se efectueze prin celelalte metode prevăzute de prezenta lege.”

23. Articolul 234 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 234. – În cazul falimentului unei instituții de credit, creanțele se plătesc în lei, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii falimentului, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea instituției de credit debitoare, precum și plata onorariilor persoanelor angajate în condițiile legii, inclusiv ale lichidatorului judiciar;

2. creanțele rezultate din depozitele eligibile în sensul prevederilor cuprinse în legislația privind schemele de garantare a depozitelor, inclusiv creanțele schemelor de garantare a depozitelor rezultate din subrogarea în drepturile deponenților garantați și/sau din finanțarea, potrivit legii, a măsurilor de rezoluție a instituției de credit debitoare, precum și creanțele izvorâte din raporturi de muncă pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

3. creanțele reprezentând acea parte a depozitelor eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește plafonul de acoperire prevăzut în legislația privind schemele de garantare a depozitelor și depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;

4. creanțele rezultând din activitatea debitorului după deschiderea procedurii;

5. creanțele bugetare, creanțele schemelor de garantare a depozitelor, altele decât cele prevăzute la pct. 2, precum și creanțele Băncii Naționale a României decurgând din credite acordate de aceasta instituției de credit;

6. creanțele decurgând din operațiuni de trezorerie, din operațiuni interbancare, din operațiuni cu clientelă, operațiuni cu titluri, alte operațiuni bancare, precum și din cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, din chirii, precum și alte creanțe chirografare;

7. creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit;

8. creanțele decurgând din instrumente de datorie și din împrumuturi, având la bază convenții care prevăd o clauză de subordonare potrivit căreia, în caz de lichidare sau faliment al instituției de credit, astfel de creanțe urmează să fie plătite după creanțele tuturor creditorilor chirografari nesubordonați și, după caz, ale altor creditori chirografari subordonați; în

cadrul acestei categorii de creanțe, plata acestora se va efectua cu respectarea ordinii de preferință stabilite prin clauza de subordonare aferentă fiecărei creanțe;

9. creanțele acționarilor instituției de credit în faliment, respectiv creanțele membrilor cooperatori ai cooperativelor de credit afiliate casei centrale a cooperativelor de credit în faliment, derivând din dreptul rezidual al calității lor, potrivit prevederilor legale și statutare.”

24. La Capitolul IV, după articolul 311 se introduce un nou articol, articolul 311¹, cu următorul cuprins:

„Art. 311¹. – În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile au următoarele semnificații:

1. «*stat membru de origine*» înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012;

2. «*stat membru gazdă*» înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

3. «*sucursală*» înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

4. «*instrument financiar*» înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

5. «*autoritate competentă*» înseamnă o autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2014 sau o autoritate de rezoluție în înțelesul legislației privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în baza acestei legi.”

25. La articolul 313, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), legea care guvernează anumite drepturi și contracte este determinată potrivit prevederilor art. 266 - 274 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător.”

26. După articolul 318, se introduce un nou articol, art. 318¹, cu următorul cuprins:

„Art. 318¹. – În aplicarea dispozițiilor art. 314 alin. (1) și ale art. 318, informațiile se furnizează în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statelor membre gazdă. În acest scop, se utilizează formulare care vor avea, în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene, titlul *«Invitație de declarare a unei creanțe. Termene care trebuie respectate»*, respectiv, titlul *«Invitație de prezentare a observațiilor cu privire la o creanță. Termene care trebuie respectate»*.”

27. Alineatul (3) al articolului 320 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Măsurile de reorganizare sunt măsurile adoptate de autoritățile administrative sau judiciare, destinate să mențină ori să restabilească situația financiară a unei instituții de credit sau a unei firme de investiții, astfel cum este definită la art. 4 alin. (1) pct. 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsurile care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; persoanele care sunt implicate în activitatea internă a instituțiilor de credit, administratorii și acționarii nu sunt considerați terți.”

28. La articolul 320, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Măsurile prevăzute la alin. (3) includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

29. La articolul 321, alineatele (4) și (6) – (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Autoritățile administrative sau judiciare competente din statul membru de origine, administratorul sau lichidatorul comunică oficiului registrului comerțului la care sucursala instituției de credit respectivă este înregistrată decizia privind măsurile de reorganizare sau de deschidere a procedurii de lichidare, în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare. Comunicarea se transmite de autoritățile menționate și la două zile de circulație națională din România, în vederea publicării.

.....

(6) Lichidator este persoana ori organismul desemnat de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este de a administra procedurile de lichidare.

(7) Administratorul, după caz, lichidatorul, împuternicit să pună în aplicare măsurile dispuse de autoritatea administrativă sau judiciară din statul membru de origine poate acționa pe teritoriul României fără altă formalitate, în baza unei copii certificate de pe actul de numire sau a unui certificat emis de respectiva autoritate, însoțite de o traducere în limba română.

(8) Persoanele prevăzute la alin. (7) pot exercita pe teritoriul României toate competențele care le revin potrivit legislației din statul membru de origine. Aceste persoane pot să numească alte persoane care să le reprezinte pe teritoriul României, inclusiv în scopul de a acorda asistență creditorilor pe parcursul aplicării măsurilor în cauză.

(9) În exercitarea competențelor lor pe teritoriul României, persoanele prevăzute la alin. (7) trebuie să respecte legislația română, în special cu privire la procedurile de valorificare a activelor și la furnizarea de informații angajaților din România ai instituției de credit în cauză. Competențele nu pot include utilizarea forței sau dreptul de a soluționa litigii ori dispute.”

30. Articolul 322 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 322. – (1) În cazul deschiderii unei proceduri de faliment față de o sucursală din România a unei instituții de credit dintr-un stat terț, se aplică în mod corespunzător dispozițiile cuprinse în Titlul III.

(2) Dacă instituția de credit din statul terț mai are deschise sucursale cel puțin într-un alt stat membru, tribunalul competent, prin intermediul Băncii Naționale a României, informează de îndată autoritățile competente din celelalte state membre gazdă asupra deschiderii procedurii falimentului în privința sucursalei din România, inclusiv asupra efectelor practice pe care o astfel de procedură le poate avea. Dacă nu este posibilă informarea înainte de adoptarea deciziei, aceasta se realizează imediat după aceea.

(3) Informarea prevăzută la alin. (2) trebuie să menționeze și faptul că Banca Națională a României a retras autorizația de funcționare a sucursalei.”

CAPITOLUL III

Dispoziții pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 9/2004 privind unele contracte de garanție financiară

Art. 631. – Ordonanța Guvernului nr. 9/2004 privind unele contracte de garanție financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 ianuarie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 14, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Art. 6 – 10 din prezenta ordonanță nu se aplică niciunei restricții impuse în temeiul prevederilor referitoare la instrumentele publice de stabilizare și la reducerea valorii instrumentelor de capital, cuprinse în legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, în ceea ce privește executarea contractelor de garanție financiară sau în ceea ce privește efectul oricărui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, al oricărei clauze de compensare decurgând dintr-un acord de compensare ori dintr-un acord de compensare reciprocă și nici unei alte restricții impuse în exercitarea unor competențe similare în temeiul dreptului intern al unui stat membru pentru a facilita rezoluția ordonată a unei entități prevăzute la art. 3 lit. c) pct. 4 și lit. d) care fac obiectul unor mecanisme de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

2. Alineatul (2) al articolului 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prezenta ordonanță nu aduce atingere dispozițiilor cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, cu modificările ulterioare, și dispozițiilor cuprinse în legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

CAPITOLUL IV

Dispoziții pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital

Art. 632. – Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După articolul 205 se introduce un nou articol, art. 205¹, cu următorul cuprins:

„Art. 205¹. – Prevederile art. 203 nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

2. La articolul 243, după alineatul (11), se introduce un nou alineat, alin. (12), cu următorul cuprins:

„(12) Prezentul articol și reglementările Autorității de Supraveghere Financiară emise în aplicarea acestuia nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.”

3. După articolul 243 se introduce un nou articol, art. 243¹, cu următorul cuprins:

„Art. 243¹. – (1) În sensul prevederilor legislației privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, decide sau modifica statutul pentru a prevedea că o convocare a adunării generale pentru a se decide cu privire la o majorare de capital se face într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la art. 243 alin. (1), cu condiția ca între data convocării și data adunării generale să fie cel puțin zece zile calendaristice, să fie îndeplinite condițiile referitoare la măsurile de intervenție timpurie sau la desemnarea administratorului temporar prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute de legislația privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

(2) În sensul alin. (1), obligația de a stabili un singur termen limită pentru exercitarea drepturilor acționarilor de a introduce puncte pe ordinea de zi a adunării generale sau de a prezenta proiecte de hotărâre pentru punctele incluse sau propuse pentru a fi incluse pe ordinea de zi a adunării generale, așa cum este prevăzut acesta în reglementările Autorității de Supraveghere Financiară, obligația de a asigura la timp disponibilitatea unei ordini de zi revizuite așa cum este prevăzută în reglementările Autorității de Supraveghere Financiară, precum și obligația ca toți emitenții să stabilească o singură dată de referință cu respectarea reglementărilor Autorității de Supraveghere Financiară nu se aplică.”

TITLUL XII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 633. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, cooperează cu Autoritatea bancară europeană pentru scopurile prezentei legi, în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție, furnizează, fără întârziere, către Autoritatea bancară europeană, toate informațiile necesare îndeplinirii de către aceasta a atribuțiilor în conformitate cu prevederile art. 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Art 634. – (1) În aplicarea prevederilor art. 20 alin. (1), instituțiile de credit și întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană care funcționează la data intrării în vigoare a prezentei legi transmit planurile de redresare, elaborate cu respectarea cerințelor prevăzute de aceasta, în termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Până la operaționalizarea autorității naționale macroprudențială desemnată din România, funcțiile acesteia sunt preluate de aranjamentul constituit în baza acordului de cooperare prevăzut la art. X din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2013 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 29/2015.

(3) În aplicarea prevederilor art. 49 alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, elaborează planurile de rezoluție cu respectarea cerințelor prezentei legi, pentru instituțiile de credit persoane juridice române, care funcționează la data intrării în vigoare a acesteia și care nu fac parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate, în termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 635. – (1) Până la data de 3 ianuarie 2017:

a) în aplicarea art. 1 alin. (2), se au în vedere prevederile legislației privind piața de capital prin care s-a asigurat transpunerea dispozițiilor Directivei 2004/39/CE care corespund art. 4 alin. (1) pct. 2 din Directiva 2014/65/UE, potrivit tabelului de corespondență din anexa IV la Directiva 2014/65/UE;

b) în aplicarea art. 2 alin. (1) pct. 90, se au în vedere prevederile legislației privind piața de capital prin care s-a asigurat transpunerea dispozițiilor Directivei 2004/39/CE care corespund art. 4 alin. (1) pct. 21 din Directiva 2014/65/UE, potrivit tabelului de corespondență din anexa IV la Directiva 2014/65/UE;

c) în aplicarea art. 149 alin. (1) partea introductivă, se au în vedere prevederile legislației privind piața de capital prin care s-a asigurat transpunerea dispozițiilor Directivei 2004/39/CE care corespund Titlului II din Directiva 2014/65/UE și art. 3 - 7, art. 14 - 17, art. 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, potrivit tabelului de corespondență din anexa IV la Directiva 2014/65/UE;

d) în aplicarea art. 149 alin. (1) lit. d), se au în vedere prevederile legislației privind piața de capital prin care s-a asigurat transpunerea dispozițiilor Directivei 2004/39/CE care corespund art. 9 din Directiva 2014/65/UE, potrivit tabelului de corespondență din anexa IV la Directiva 2014/65/UE.

(2) Măsurile prevăzute la art. 149 alin. (1) pot fi dispuse de către Banca Națională a României în cazul încălcării prevederilor legislației privind piața de capital menționate la alin. (1) lit. c) și d) pe baza sesizării Autorității de Supraveghere Financiară, care trebuie să notifice Banca Națională a României ori de câte ori constată astfel de cazuri.

Art. 636. – (1) Banca Națională a României are în vedere orientările și recomandările emise de Autoritatea bancară europeană în materie de redresare și rezoluție, și emite, după caz, reglementări, instrucțiuni și/sau precizări prin care stabilește regimul aplicării respectivelor ghiduri și recomandări și le adaptează, dacă este cazul, condițiilor specifice sistemului bancar din România.

(2) Instituțiile de credit, persoane juridice române, precum și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) au în vedere respectarea orientărilor și recomandărilor emise de Autoritatea bancară europeană, potrivit instrucțiunilor și/sau precizărilor pe care le emite, după caz, Banca Națională a României.

Art. 637. – În aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) pct. 23 și 24, art. 10 alin. (1), art. 12, art. 17 alin. (1), art. 21, art. 36, art. 41, 47, art. 49 - 63, art. 74 și 75, art. 86, art. 88 - 91, art. 125, art. 137 lit. a), c), e) și i), art. 149 alin. (1) și (2), art. 201, 203, 209, 287, 300, 310, 328, art. 334 alin. (3), art. 336, 339, 349, 419, art. 424 - 426, art. 429 alin. (1), art. 437 - 439, 441- 446, art. 458 alin. (1) și (2), art. 533 alin. (3), art. 542 alin. (2), art. 543 alin. (1) și art. 548, instituțiile de credit, persoane juridice române, entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), autoritățile de rezoluție și/sau autoritățile competente, după caz, asigură conformarea la cerințele prevăzute în actele delegate și în actele de punere în aplicare, după caz, adoptate de Comisia Europeană prin care sunt reglementate aspecte care fac obiectul acestor prevederi.

Art. 638. – Prezenta lege intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. 320 lit. d) și e), precum și ale art. 352 – 357 care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

*

* *

Prezenta lege transpune Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului, publicată în JOUE seria L nr. 173 din 12 iunie 2014.

Acest proiect de lege a fost adoptat de Camera Deputaților în ședința din 11 noiembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

SECȚIUNEA A

Informații care trebuie incluse de instituția de credit în planul de redresare:

a) un rezumat al celor mai importante elemente ale planului și o prezentare a capacității generale de redresare a instituției de credit;

b) un rezumat al modificărilor semnificative în situația instituției de credit survenite de la ultimul plan de redresare depus;

c) un plan de comunicare și informare care să prezinte modul în care instituția de credit intenționează să gestioneze eventualele reacții negative ale pieței;

d) gama de acțiuni cu privire la capital și lichidități, necesar a fi întreprinse pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a instituției de credit;

e) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;

f) o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv considerații privind impactul asupra restului grupului, clienților și partenerilor contractuali;

g) identificarea funcțiilor critice;

h) o descriere detaliată a proceselor utilizate pentru determinarea valorii și a tranzacționabilității liniilor de activitate de bază, a operațiunilor și activelor instituției de credit;

i) o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în cadrul de administrare a instituției de credit, precum și a politicilor și procedurilor de aprobare a planului de redresare și identificarea persoanelor din organizație care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;

j) mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției de credit;

k) mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituția de credit are acces la surse de finanțare de urgență, inclusiv la potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile din grup și între liniile de activitate, pentru a garanta că aceasta își poate continua activitatea și își poate îndeplini obligațiile în momentul în care devin exigibile;

l) mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;

m) mecanismele și măsurile de restructurare a datoriilor;

n) mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;

o) mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare;

p) aranjamentele și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției de credit, inclusiv infrastructura și serviciile IT;

q) mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;

r) alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;

s) măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția de credit pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a acesteia;

t) un cadru de indicatori care identifică situațiile în care pot fi luate măsurile adecvate prevăzute în plan.

NOTĂ:

La elaborarea planului de redresare a unui grup, referirile din cuprinsul prezentei anexe la o instituție de credit se vor citi ca referiri la o entitate din grup.

SECȚIUNEA B

Informațiile pe care Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție le poate solicita instituțiilor în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, includ cel puțin următoarele:

- a) o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor persoanelor juridice;
- b) identificarea acționarilor direcți, precum și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei persoane juridice;
- c) sediul, jurisdicția locului de înregistrare, autorizare și persoanele cu funcții cheie din conducere, pentru fiecare persoană juridică;
- d) o diagramă a funcțiilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv deținerile semnificative de active și datorii aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, cu indicarea persoanelor juridice corespondente;
- e) o descriere detaliată a elementelor de datorie ale instituției și ale tuturor persoanelor juridice pe care le deține, defalcate cel puțin pe tipuri și valori în datorii pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;
- f) detalii cu privire la datoriile eligibile ale instituției;
- g) identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoanele care dețin garanțiile și jurisdicțiile în care sunt situate garanțiile;
- h) o descriere a expunerilor extrabilanțiere ale instituției și ale persoanelor juridice inclusiv stabilirea de corespondențe cu funcțiile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- i) principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice;
- j) identificarea principalelor contrapartide ale instituției sau a celor critice, precum și o analiză a impactului unei situații de dificultate a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;
- k) fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții semnificative ca număr sau de o valoare semnificativă, inclusiv identificarea corespondenței acestora cu persoanele juridice, funcțiile critice și liniile de activitate de bază;
- l) fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare la care instituția participă direct sau indirect, inclusiv stabilirea corespondenței acestora cu persoanele juridice, funcțiile critice și liniile de activitate de bază;
- m) un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme de gestiune a informației, inclusiv cele de gestionare a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și statutară utilizate de instituție, inclusiv stabilirea corespondenței acestora cu persoanele juridice, funcțiile critice și liniile de activitate de bază;

n) identificarea proprietarilor sistemelor incluse la lit. m), a acordurilor privind furnizarea serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea corespondenței acestora cu persoanele juridice, funcțiile critice și liniile de activitate de bază;

o) identificarea și descrierea persoanelor juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre acestea, cum ar fi: personal, facilități și sisteme comune sau partajate ori mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate ori expuneri de credit existente sau contingente ori acorduri de garanții personale încrucișate, acorduri de garanții reale încrucișate, acorduri privind clauze de tip „cross-default” și acorduri de tip compensare încrucișată între entități afiliate ori aranjamente privind transferul riscului și aranjamente de tranzacționare „back-to-back”; acorduri privind furnizarea de servicii;

p) autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție pentru fiecare persoană juridică;

q) membrul organului de conducere responsabil cu furnizarea informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție al instituției de credit, precum și persoanele responsabile, dacă sunt diferite, cu furnizarea de informații referitoare la persoanele juridice, diversele funcții critice și linii de activitate de bază ale grupului;

r) o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de aceasta, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;

s) toate acordurile încheiate de instituția de credit și de persoanele juridice cu terțe părți, a căror încetare poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de încetare pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;

t) o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;

u) informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, operațiunile extrabilanțiere, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare contabilă.

NOTĂ:

În aplicarea dispozițiilor prezentei anexe, referirile la persoane juridice includ persoanele juridice care intră în sfera de consolidare prudentială a instituției de credit, persoană juridică română potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA C

La evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții de credit sau a unui grup, Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

- a) măsura în care instituția de credit poate stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv funcțiile critice și persoanele juridice;
- b) măsura în care structurile juridice și corporative sunt legate de liniile de activitate de bază și funcțiile critice ale persoanelor juridice;
- c) măsura în care există mecanisme care să asigure personal necesar, infrastructura, finanțarea, lichiditatea și capitalul pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și funcțiile critice;
- d) măsura în care acordurile de servicii ale instituției de credit sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a acesteia;
- e) măsura în care structura administrativă a instituției de credit este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformării cu politicile interne ale instituției de credit cu privire la acordurile sale privind furnizarea de servicii;
- f) măsura în care instituția de credit dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor care fac obiectul contractelor de furnizare de servicii, în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază;
- g) măsura în care există planuri și măsuri de urgență pentru a asigura continuitatea accesului la sistemele de plată și decontare;
- h) capacitatea sistemelor de gestiune a informației de a colecta informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și funcțiile critice, necesare Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție astfel încât să faciliteze luarea de decizii rapide;
- i) capacitatea sistemelor de gestiune a informației de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficientă a instituției de credit în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid;
- j) măsura în care instituția de credit și-a testat sistemele de gestiune a informației în scenarii de criză, astfel cum sunt acestea definite de Banca Națională a României în calitate de autoritate de rezoluție;
- k) măsura în care instituția de credit poate asigura continuitatea funcționării sistemelor sale de gestiune a informației, pentru instituția de credit afectată și pentru noua instituție de credit în cazul în care funcțiile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate;
- l) măsura în care instituția de credit a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea

deponenților și a sumelor acoperite de Fondul de garantare a depozitelor bancare;

m) în cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide;

n) în cazul în care grupul se angajează în tranzacții „back to back”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacții sunt solide;

o) măsura în care utilizarea garanțiilor intragrup sau a tranzacțiilor „back to back” sporește posibilitatea de contaminare în cadrul grupului;

p) măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție, ca urmare a numărului de persoane juridice, a complexității structurii grupului sau a dificultății de a stabili corespondențe între liniile de activitate și entitățile din grup;

q) valoarea și tipul datoriilor eligibile ale instituției de credit;

r) în cazul în care evaluarea implică o societate holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluția entităților din grup care sunt instituții de credit ar putea avea un efect negativ asupra părții nefinanciare a grupului;

s) existența și soliditatea acordurilor privind furnizarea de servicii;

t) dacă autoritățile statelor terțe dispun de instrumentele de rezoluție necesare pentru a sprijini acțiunile de rezoluție întreprinse de autoritățile de rezoluție a instituțiilor de credit, precum și posibilitatea de acțiune coordonată între autoritățile naționale și cele din statele terțe respective;

u) fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție conform obiectivelor rezoluției, ținând seama de instrumentele disponibile și de structura instituției de credit;

v) măsura în care structura grupului permite Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție să procedeze la rezoluția întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entitățile din grup fără să producă efecte negative semnificative, în mod direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieței sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;

w) mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluția grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite;

x) credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție conform obiectivelor rezoluției, ținând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărților, clienților și angajaților, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autoritățile statelor terțe;

y) măsura în care efectele rezoluției instituției de credit asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieței financiare pot fi evaluate corect;

z) măsura în care rezoluția instituției de credit ar putea avea un efect negativ semnificativ, în mod direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieței sau asupra economiei;

aa) măsura în care contaminarea altor instituții de credit sau a piețelor financiare ar putea fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competențelor de rezoluție;

bb) măsura în care rezoluția instituției de credit ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăți și de decontare.

La evaluarea posibilității de soluționare a unui grup, referirile la o instituție de credit includ instituția de credit sau o entitate din grup prevăzută la art. 1 lit. c) sau d).

NOTĂ:

În aplicarea dispozițiilor prezentei anexe, referirile la persoane juridice includ persoanele juridice care intră în sfera de consolidare prudentială a instituției de credit, persoană juridică română potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.